

கற்றது கைம்மண்ணளவு
கல்லாதது உலகளவு
நியூ செஞ்சுரியின்

2-வது நூலகம்

மாத இதழ்

திருவள்ளூர்வராண்டு 2049

மலர் - 11 இதழ் - 9 - டிசம்பர் - 2019

ஆசிரியர்

த.ஸ்டாலின் குணசேகரன்

பொறுப்பாசிரியர்

சண்முகம் சரவணன்

ஆசிரியர் குழு

எஸ். சண்முகநாதன்

தி.ரத்தினசபாபதி

அ.கணேசன்

அ.கிருஷ்ணமூர்த்தி

ஜி. சரவணன்

இதழ் வடிவமைப்பு

டூ. சரிதா

நியூ செஞ்சுரி வாசகர் சங்கம்

பதிவு எண் : 21/2005/11/2/2005

16 (142). ஜானி ஜான்கான் ரோடு,

இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014
ungalnoolagam@gmail.com | www.ncbhpublisher.in

இணைய தள முகவரி: www.keetru.com

தனி இதழ் ₹ 30.00, ஆண்டு சந்தா ₹ 360.00

மாணவர்களுக்கு ₹ 300.00

ஆயுள் சந்தா ₹ 3000.00

அயல்நாடு (ஆண்டு சந்தா) ₹ 2750.00

சந்தா தொகையை

New Century Reader's Sangam

என்ற பெயரில் அனுப்பலாம்.

உங்கள் நூலகம் பற்றிய விமர்சனக் கடிதங்கள்,
உங்கள் நூலகத்திற்கான படைப்புகள், கட்டுரைகள்,
நூல் விமர்சனங்கள், மதிப்புரைக்கான நூல்கள்
ஆகியவற்றைக் கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு அனுப்பமாறு வேண்டுகிறோம்.

பொறுப்பாசிரியர்

உங்கள் நூலகம்

நியூ செஞ்சுரி பக் ஹவுஸ் (19) லிட.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,

அம்பத்தூர், சென்னை - 600050.

தொலைபேசி எண் : 044-26251968, 26258410

படித்துப் பாருங்களேன்...

ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்..... 04

ஜென்னர் கண்டுபிடிப்புக்கு முன்

இந்தியாவில் பெரியம்மைக்கு தடுப்பு உண்டா

பாக்டர் சு.நரேந்திரன்..... 11

தமிழன் என்றோர் இனம் உண்டு

ச.சுபாஷ் சந்திரபோஸ்..... 15

அக்கா தங்கச்சிக் கல்

பாவண்ணன்..... 27

அரசாங்கத்தின் கேடுகளுக்கு

நாமே பொறுப்பு

க.பழனித்துரை..... 31

கடல்சார் வரலாற்றில் சமூகமாற்றம்:

எல்லையும் எல்லையற்றதும்

கி.இரா.சங்கரன்..... 39

பண்பாட்டுப் புரிதலுக்கு ஆற்றுப்படுத்திய

நா.வானமாமலை

சா.ஜெயராஜ்..... 53

இரண்டு மலையாள இலக்கண நூற்கள்

அ.கா.பெருமாள்..... 57

சங்ககால வெள்ளிவீதியாரின்

படைப்புகள் தலைவிகள்

கோ.பழனி..... 61

உரையாசிரியர் உ.வே.சா.

முனைவர் இரா.வெங்கடேசன்..... 64



பகிர்வு

படித்துப் பாருங்களே...!

ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்

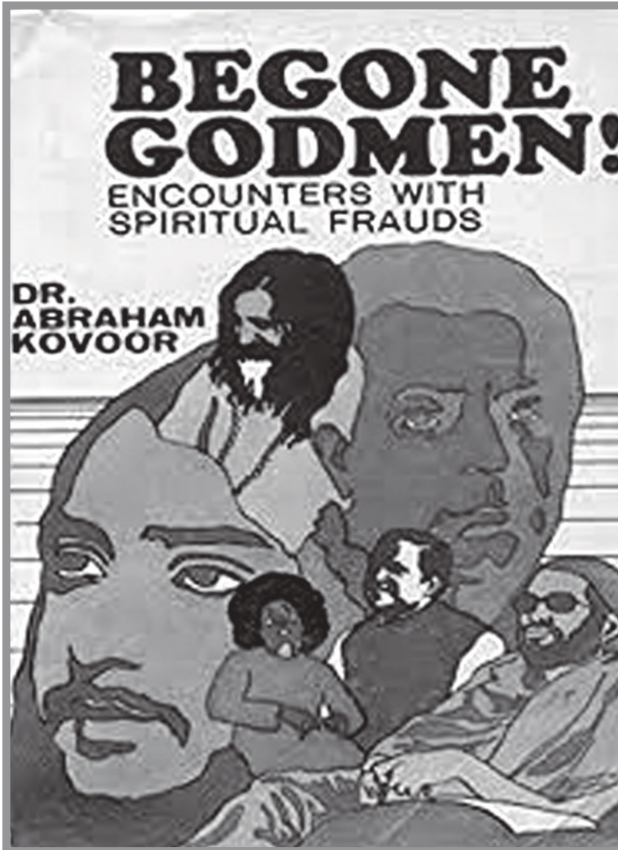
Begone Godmen.

Abraham kovoor (1976)

JAICO Publishing House Mumbai

ஒழிந்து போங்கள் மாந்திரீகர்களே

ஆபிரஹாம் கோவூர் (1976)



இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேற்பட்ட பாரம்பரியம் கொண்ட இந்தியத் தத்துவ வரலாற்றில், இறைநம்பிக்கையாளர்கள் (ஆத்திகர்கள்), இறைமறுப்பாளர்கள் (நாத்திகர்கள்) என எதிர்நிலைத் தன்மை கொண்ட இரு சிந்தனைப்போக்குகள் தொடர்ச்சியாக நிலவி வந்துள்ளன. நவீனக்கல்வி, தொழில் வளர்ச்சி, அறிவியல் வளர்ச்சி, நவீனத்துவம் என்பனவற்றிற்கு ஊடாக இவ்விரு சிந்தனைப்போக்குகளும் இன்றுவரை நம் சமூகவாழ்வில் நிலைபெற்றுள்ளன, முரண்பாடுகளுக்கு இடையிலும் தொடர்கின்றன. நாத்திகர்களைப் பகுத்தறிவுவாதிகள் என்றும் ஆத்திகர்களை ஆன்மீகவாதிகள் என்றும் அழைக்கும் மரபும் உண்டு. கட்புலனால் கண்டறிய இயலாத “ஆன்மா” என்ற ஒன்றைக் குறிப்பிடுவதன் காரணமாக இப்பெயரில் இவர்கள் அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

ஆன்மா என்ற ஒன்றை வலியுறுத்தும் ஆத்திகர்கள் இதை நிறுவும் வழிமுறைகளில் ஒன்றாகத் தத்துவ நூல்களை உருவாக்குவது பொதுவான உலகமரபு. ஆனால் சாமானிய மனிதர்களால் இதை எளிதில் புரிந்துகொள்ள இயலாது. இக் குறையைப்

போக்கும் வழிமுறைகளாகப் புனிதநூல்களும் புண்ணியத்தலங்களும் உருவாயின.

இவற்றுக்கு ஊடாக மீவியற்கை (இயற்கை பிறழ்ந்த) தன்மைகொண்டவர்களாகத் தம்மை வெளிப்படுத்திக் கொள்வோரும் ஒவ்வொரு சமயம் சார்ந்தும் தோன்றுகிறார்கள். இவர்கள் தாம் சார்ந்துள்ள சமயத்தின் தத்துவம், உலகக் கண்ணோட்டம் குறித்து அறியாதவர்களாகவே, பெரும்பாலும் இருப்பார்கள். அறிந்திருந்தாலும் அதைப் பொருட்படுத்தமாட்டார்கள்.

அற்புதச் செயல்களை நிகழ்த்திக்காட்டி சராசரி மனிதனை ஈர்ப்பதே இவர்களின் அடிப்படை நோக்கமாகும். இதன் பொருட்டுத் தன்னிச்சையாக அமைப்புகளை நிறுவி, சீடர்களுவை உருவாக்கிக் கொள்வார்கள். இச்சீடர்கள் இவர்களது அற்புத ஆற்றல்களைப் பறைசாற்றும் விளம்பரத் துதுவர்களாகச் செயல்படுவார்கள். இதன் வளர்ச்சி நிலையாகப் பொருளும் புகழும் இவர்களை நாடிவரும். அரசியல்வாதிகள், உயர் அதிகார வர்க்கம், தொழிலதிபர்கள், திரைப்படத்துறையினர் ஊடகத்துறையினர் இவர்களது சீடர்கள் வரிசையில் இணைவர். இத்தகையோரே GodMen என்று ஆங்கிலத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறார்கள். இவர்களது பொதுப்பண்பாக மாந்திரீகம் அமைவதால் மாந்திரீகர்கள் என்று தமிழில் இவர்களைக் குறிப்பிடலாம்.

மாந்திரீகர்கள்

மாந்திரீகர்களின் செயல்பாடுகளைத் தொடர்ச்சியாக அவதானித்து வந்ததன் அடிப்படையில் அவர்களைக் குறித்தப் பின்வரும் மதிப்பீட்டை கோலூர் என்பவர் வழங்கியுள்ளார்.

“ஒரு வெற்றிகரமான மாந்திரீகருக்கு இருக்கவேண்டிய தகுதிகள் இரண்டு. முதலாவதாக, சுயவிடுதலை, சுயபுரிதல், சுயசுத்திகரிப்பு, பரிபூரணமான உண்மை, பிரபஞ்ச சக்தி, பிரபஞ்ச அறிவு, பிரபஞ்ச ஆன்மா, பிரபஞ்ச சிந்தனை, உடலற்ற அறிவு, அறிதலுக்கு அப்பாற்பட்ட சிந்தனை, கர்மசக்தி, நிர்வாண உணர்வு, தெய்வீக சக்தி, தெய்வீக ஓளி, உணர்வுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட உணர்வு, குண்டலினி போன்ற தெளிவற்ற, குழப்பமான சொற்களைப் பயன்படுத்தும் திறமை வேண்டும்.”

“இரண்டாவதாக, அமானுஷிய சக்தி என்ற பெயரில் சில வித்தைகளைச் செய்யத் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.”

“ நள்ளிரவில் பேய்களைத் தேடி தம் மனைவியுடன் கல்லறைத் தோட்டங்களுக்குச் சென்றதையும் அங்கு அவற்றைக் காணமுடியாது திரும்பியதையும்...” ”

இத்தன்மை கொண்டோரே சராசரி மனிதனை ஈர்த்து அவர்களைத் தம்வயப்படுத்திவிடுகிறார்கள்.

மாந்திரீகர்களின் செயல்பாடுகள்

சராசரி மனிதனைவிட ஆற்றல் மிகுந்தவர்களாக மாந்திரீகர்களை மக்கள் கருதுகிறார்கள். இவ் ஆற்றலின் துணையுடன் அவர்களால் பல அற்புதங்களை நிகழ்த்திக்காட்டமுடியுமென்று நம்புகிறார்கள். இந்நம்பிக்கை குலையாமல் மாந்திரீகர்களும் பார்த்துக்கொள்கிறார்கள். நோய் குணமாக்கல், வெறுங்கையைச் சுழற்றித் தின்பண்டங்கள், மலர்கள், திருநீறு, பணம், அணிகலன்கள் வரவழைத்தல், ஒரு பொருளை மற்றொரு பொருளாக மாற்றுதல், பிறந்தநாள், நேரம், நட்சத்திரம் என்பனவற்றின் அடிப்படையில் கடந்தகால நிகழ்வுகளையும், எதிர்காலத்தில் நிகழ இருப்பதையும் உரைத்தல். கைரேகை பார்த்து எதிர்காலப் பலன் உரைத்தல், பேய், கெட்ட ஆவி விரட்டல், மூச்சு அடக்கிக் காட்டல் என்பன மாந்திரீகர்கள் நிகழ்த்திக்காட்டும் முக்கிய அற்புதச் செயல்களாக அமைகின்றன.

இச் செயல்களின் வாயிலாக மக்களை ஈர்த்து அவர்களைத் தம்வயப்படுத்துதல் மாந்திரீகர்களின் தனித்துவ அடையாளங்களாக அமைகின்றன. இச் செயல்களை மாந்திரீகர்களின் சீடர்கள் பொதுவெளியில் பரப்பி ஓர் உயரிய படிமத்தை மக்கள் உள்ளத்தில் படியவைக்கிறார்கள். இதைக் கலைக்கும் பணியில் பகுத்தறிவுவாதிகள் என்போர் ஈடுபடுகின்றனர்.

பகுத்தறிவுவாதிகள்

பகுத்தறிவுவாதிகள் என்போர் எந்த ஒரு பிரச்சினையிலும் சமயம் சார்ந்தோ உணர்ச்சி வயப்பட்டோ முடிவெடுக்காதவர்கள். பிரச்சினைக்கான காரணகாரியங்களைத் தர்க்க அடிப்படையில் பகுத்தாராய்ந்து பகுத்தறிவின் துணையுடன் முடிவெடுப்பார்கள்.

இப்பண்பின் காரணமாக மாந்திரீகர்களின் அற்புதச் செயல்களை இவர்கள் நம்புவதில்லை. மாறாக, இவற்றின் பின்னால் மறைந்துள்ள தந்திரச்செயல்களையும் பொய்மைகளையும் வெளிப்படுத்துவார்கள். இப்பண்பு கொண்டோரில் ஒருவரே கோவூர்.

கோவூர்

ஆபிரஹாம்-டி-கோவூர் என்ற பெயர்கொண்ட இவர் கேரளத்தில் உள்ள திருவல்லா என்ற ஊரில் 1898 ஏப்ரல் 10ஆவது நாள் பிறந்தவர். இவரது தந்தை கோவூர் அய்யி தோமா சிரியன் கத்தோலிக்கத் தேவாலயத்தில் தலைமைக்குருவாகப் பணியாற்றி வந்தார்.



சமயக்குரு ஒருவரின் மகனாக இருந்தபோதிலும் மனித ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட ஆற்றல்களின் மீது நம்பிக்கை அற்றவராகவே கோவூர் விளங்கினார். பேய்கள் மீது அவருக்கு அச்சம் இல்லை. இதை வெளிப்படுத்தும் வகையில் பேய்கள் உறைவதாக

மக்கள் நம்பும் வீடுகளில் படுத்து உறங்கினார். இரவு நேரங்களில் கல்லறைத்தோட்டங்களுக்குச் சென்றார்.

அமெரிக்காவின் யேல் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்றதுடன் கல்கத்தாவில் உள்ள கல்லூரி ஒன்றில் தாவரவியலும் விலங்கியலும் பயின்றார். பின் கேரளத்தில் கோட்டயம் நகரில் இருந்த சி.எம். எஸ். கல்லூரியில் அறிவியல் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றினார். 1928இல் இலங்கை சென்று யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கல்லூரி ஒன்றில் தாவரவியல்துறைப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தார்.

இங்கு வழக்கமான பணியுடன் புனித நூல்களைக் கற்பிக்கும் பணியும் வழங்கப்பட்டது. இப்பாடத்திற்கான தேர்வை இலண்டனிலுள்ள கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகம் நடத்தியது. இவரிடம் பயின்ற மாணவர்கள் சிறப்பான முறையில் தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்றார்கள். ஆனால் அடுத்த ஆண்டில் இப்பாடம் கல்லூரியின் துணை முதல்வருக்கு ஒதுக்கப்பட்டது. இது குறித்து முதல்வரிடம் இவர் கேட்டபோது, புனித நூல்கள் குறித்த தேர்வில் சிறப்பான முறையில் வெற்றி பெற்ற இவரது மாணவர்கள் சமயநம்பிக்கையை இழந்துவிட்டதாக அவர் விடையளித்தார்!

பின்னர் இலங்கையிலுள்ள, ரிச்சமண்ட் கல்லூரியிலும், புனித தாமஸ் கல்லூரியிலும் பணியாற்றிவிட்டு இறுதியாக, கொழும்பு நகரின் தர்ஸ்டன் கல்லூரியில் அறிவியல் துறையின் தலைவராகப் பணியாற்றி 1959இல் ஓய்வுபெற்றார்.

பணிஓய்வுக்குப் பின் இலங்கையில் குடியேறி பகுத்தறிவுவாதக் கருத்துப்பரப்பலில் முழுமையாக ஈடுபட்டார்.

அற்புதச்செயல்கள்

மாந்திரீகர்கள், ஆன்மீகவாதிகள் ஆகியோர் உரிமை கொண்டாடும் அற்புதச் செயல்பாடுகளைக் கேள்விக்குட்படுத்தியதுடன் அவற்றின் போலித்தன்மையை வெளிப்படுத்தினார். இம் முயற்சியில் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாக அவர் விடுத்த அறைகூவல்கள் (சவால்கள்) அமைகின்றன.

ஆன்மீகப்பயிற்சி, தெய்வீக வரங்கள் என்பனவற்றின் துணையுடன் அற்புதங்கள் செய்யும் ஆற்றல் படைத்தவர்கள் என்று தம்மை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும் மாந்திரீகர்கள், புனிதர்கள், யோகிகள், சித்தர்கள், குருக்கள், சுவாமிகள் என்போரை நோக்கி இவ் அறைகூவலை அறிவிக்கை வாயிலாக வெளியிட்டார். இது செய்தித்தாள்களில் வெளியானது. தம் அறைகூவலை

ஏற்று அதை நிறைவேற்றிக் காட்டுவோருக்கு இலங்கைப்பணமாக ரூபாய் ஒருலட்சம் பரிசாக வழங்கப்படும் என்று அதில் குறிப்பிட்டிருந்தார். இப் பரிசுத்தொகையைப் பெற அவர்கள் செய்து காட்டவேண்டிய அற்புதச் செயல்கள் எவை என்பதும் அறிக்கையில் இடம் பெற்றிருந்தன. அவை வருமாறு:

- 1) முத்திரையிடப்பட்ட காகித உறையில் வைக்கப்பட்டுள்ள ரூபாய்த்தாள்களின் வரிசை எண்ணைக் கண்டறிந்து கூறுதல்
- 2) ரூபாய்த்தாள் ஒன்றின் அசல் நகலை வரவழைத்துத் தரல்
- 3) கால்கள் வெந்துபோகாமல் அரைநிமிட அளவுக்குச் சூடான சாம்பலின் மீது நிற்பல்
- 4) கோலூர் கேட்கும் பொருளை வெற்றிடத்தில் இருந்து வரவழைத்துத் தரல்.
- 5) உள்ளத்தின் ஆற்றலால் ஒரு திடப்பொருளை இடம் பெறச்செய்தல் அல்லது வளைத்துக் காட்டல்
- 6) டெலிபதி என்று அவர்கள் குறிப்பிடும் ஆற்றலின் வாயிலாக மற்றொரு மனிதனின் உள்ளத்தில் உள்ளதைக் கண்டறிதல்
- 7) பிரார்த்தனை, ஆன்மீக ஆற்றல், லார்து மாதாவின் தீர்த்தம், திருநீறு என்பனவற்றுள் ஒன்றின் துணையோடு அறுவைச்சிகிச்சையால் துண்டிக்கப்பட்ட மூட்டு ஓர் அங்குல நீளத்துக்காவது வளரும்படிச்செய்தல்
- 8) யோகா ஆற்றலின் துணையுடன் காற்றில் மிதத்தல்.
- 9) யோகா ஆற்றலினால் இதயத் துடிப்பை அயந்து நிமிட அளவுக்கு நிறுத்திக்காட்டுதல்
- 10) தண்ணீர் மீது நடத்தல்
- 11) உடலை ஓர் இடத்தில் கிடத்திவிட்டு மற்றொர் இடத்தில் தோன்றுதல்
- 12) யோகா ஆற்றலின் துணையுடன் முப்பது நிமிட அளவுக்கு சுவாசித்தலை நிறுத்திவைத்தல்.
- 13) ஆழ்நிலைத் தியானத்தின் துணையுடன் படைப்பாற்றலை வளர்த்தெடுத்தல்
- 14) புனித அல்லது கெட்ட ஆவி இறங்குதலால் தாம் அறிந்திராத மொழியில் பேசுதல்
- 15) ஆவி அல்லது பேய் ஒன்றினை ஒளிப்படத்தால் வெளிப்படுத்துதல்
- 16) ஒளிப்படம் எடுக்கும்போது அதில் காட்சியளிக்காமல் மறைந்துபோதல்

- 17) பூட்டப்பட்ட அறை ஒன்றிலிருந்து தெய்வீக ஆற்றலால் வெளியேறுதல்
- 18) பொருள் ஒன்றின் எடையைக்கூட்டி அதன் அளவை அதிகரித்தல்
- 19) ஒளித்து வைக்கப்பட்ட பொருள் ஒன்றைக் கண்டுபிடித்தல்
- 20) தண்ணீரை பெட்ரோல் அல்லது ஓயினாக மாற்றுதல்
- 21) ஓயினை இரத்தமாக மாற்றுதல்
- 22) அடுத்து, சோதிடம் பார்ப்பதும் கைரேகை பார்ப்பதும் அறிவியல்பூர்வமானவை என்று கூறும் சோதிடர்களுக்கும் கைரேகை பார்ப்போருக்கும் ஒரு சவால்: பத்து ஓலைச்சுவடிகள் அல்லது சாதகக் குறிப்புகளில் இருந்து அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளோர் இறந்தவரா அல்லது உயிரோடு இருப்பவரா என்பதைக் கண்டறியவேண்டும். அடுத்து ஆண்/பெண்களுக்குரியதைத் தனித்தனியாகப் பிரித்தெடுத்து அவர்களின் பிறந்தநாள், பிறந்தநேரம் (நிமிடம் உட்பட), பிறந்த இடம் அட்சரேகை தீர்க்கரேகை உட்படத் தெளிவாகக் கூறவேண்டும். இதில் அய்ந்து விழுக்காடு தவறு அனுமதிக்கப்படும். இறுதியாக, கோலூரின் இவ் அறைகூவலில் சில விதிமுறைகளும் இடம் பெற்றிருந்தன.

வித்யுறைகள்

- 1) என்னுடைய அறைகூவலை ஏற்றுக்கொள்பவர் நான் அறிவித்துள்ள பரிசுத்தொகையைப் பெற்றுக் கொள்ள விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் ஆயிரம் ரூபாயைக் காப்புத்தொகையாகக் கட்டவேண்டும். இக் காப்புத்தொகை கட்டுவதை நான் வலியுறுத்துகிறேன். அவர் வெற்றிபெற்றால் இக் காப்புத்தொகை அவருக்குத் திருப்பித்தரப்படும். அற்பத்தனமான விளம்பரத்திற்காக என்னுடைய நேரம், பணம், ஆற்றலை வீணடிப்போரைத் தடுப்பதற்காகவே இக்காப்புத்தொகை வலியுறுத்தப்படுகிறது.
- 2) இக்காப்புத்தொகையைக் கட்டியவர்தான் என்னுடைய அறைகூவலை ஏற்றுக் கொண்டவராவார். இதைக் கட்டாதவரிடம் எந்தக் கடிதத் தொடர்பும் வைத்துக்கொள்ளப்படாது.
- 3) காப்புத்தொகையைக் கட்டிய பின்னர் அதைக் கட்டியவரின் ஆற்றலானது, இருதரப்பினரும்

ஒப்புக்கொண்ட நாளில் கோலூரால் நியமிக்கப்பட்டவரால் வெளிப்படையான சோதனைக்குட்படுத்தப்படும்.

- 4) இத் தொடக்கநிலைச் சோதனையை எதிர்கொள்ளத் தவறுபவரிடம் அவர் கட்டிய காப்புத்தொகை பறிமுதல் செய்யப்படும்
- 5) தொடக்கநிலைச் சோதனையில் ஒருவர் வெற்றிபெற்றால் கோலூரே பொதுமக்கள் முன்னிலையில் இறுதிச்சோதனையை நடத்துவார்.
- 6) இறுதிச் சோதனையில் ஒருவர் வெற்றி பெற்றால் அவர் கட்டிய காப்புத்தொகையுடன் பரிசுத்தொகையான ஒரு இலட்சம் ரூபாயும் அவருக்கு வழங்கப்படும்.
- 7) எல்லாப் பரிசோதனைகளும் ஏமாற்றுதலைத் தடுக்கும் சூழலில் கோலூராலோ அவரால் நியமிக்கப்பட்டவராலோ நடத்தப்படும்.

1963 ஜூன் திங்களில் வெளியான இவ் அறைகூவல் உலகெங்கும் அறிவிக்கப்பட்டது. அறைகூவலின் படிக்கள், சோதிடர்கள், கைரேகை பார்த்துப் பலன்கூறுவோர், மாந்திரீகர்கள் ஆகியோருக்கு அனுப்பப்பட்டன. ஆனால் எவரும் வெற்றிபெற்று கோலூரிடமிருந்து பரிசுத்தொகையைப் பெறவில்லை.

பெங்களூரில் உள்ள மருத்துவர் ஒருவர் மட்டும் இவ் அறைகூவலை எதிர்கொள்ள முன்வந்து காப்புத்தொகையைக் கட்டினார். இறுதியில் ஆயிரம் ரூபாய்ப்பணத்துடன் பெங்களூரிலிருந்து கோலூர் இலங்கை திரும்பினார்!

புனிதர்கள், அற்புதச் செயல்கள் நிகழ்ந்துவோர் என்று தம்மைத்தாமே பறைசாற்றிக்கொண்டோருக்கு அச்சம் அளிப்பவராகவே கோலூர் விளங்கி, இருபதாம் நூற்றாண்டின் உயரிய ஆளுமை கொண்டவராகக் காட்சியளித்ததாக வி.ஏ.மேனன் இந்நூலின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நூல்

இந்நூல், அவர் அவ்வப்பொழுது எழுதிய இருபத்தியெட்டு கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகும். அவரது அனுபவத்தின் வெளிப்பாடாகவே இவை அமைந்துள்ளன. ஓர் உளவியல் மருத்துவராக அவர் சிகிச்சையளித்த மனநோயாளிகளின், மருத்துவச் சிகிச்சை வரலாறாகவும் சில கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன.

பேய்களைத் தேடியலைந்த அவரது அனுபவங்களையும் பகிர்ந்துள்ளார். பேய்

உறைவதாக நம்பும் வீடுகளில் இரவு நேரத்தில் அவர் தங்கியுள்ளார். நள்ளிரவில் பேய்களைத் தேடித் தம் மனைவியுடன் கல்லறைத்தோட்டங்களுக்குச் சென்றதையும், அங்கு அவற்றைக் காணமுடியாது திரும்பியதையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்தியப் பிரதமராக இருந்த இந்திராகாந்திக்கு நீலகண்ட பாபாஜி என்பவர் தம் கைகளை ஆகாயத்தில் விரித்துக்காட்டி இலங்கப் படிமம் ஒன்றை வரவழைத்துக் கொடுத்தார் என்ற செய்தி இலங்கையில் வெளியாகும் தினகரன் நாளிதழின் வாரமலரில் வெளியானது. இது உண்மைதானா என்று வினவி இந்திராகாந்திக்கு கோலூர் கடிதம் எழுதினார். இது உண்மையல்ல என்ற பதில் பிரதமரின் தனிச்செயலரிடமிருந்து வந்தது.

இதுபோன்ற செய்திகள் அடங்கிய இக் கட்டுரைத் தொகுப்பிலிருந்து இரண்டு கட்டுரைகளின் சாரம் இங்கு அறிமுகமாகிறது.

ஓர் அறிவியலாளர்

1972இல் இந்தியாவின் பிரபல வார இதழ் ஒன்று இந்திய அளவில் பரவலாக அறிமுகமாகியிருந்த, சாமியார் ஒருவரை மையமாகக் கொண்ட விவாதத்தைத் தொடங்கியிருந்தது. அவர் கடவுளின் அவதாரமா அல்லது தந்திரவித்தைக்காரரா என்பது விவாதத்தின் கருப்பொருளாகும். அதில் முதற் பங்கேற்பாளராகக் கலந்துகொண்டு மூன்று இதழ்களில் கோலூர் கட்டுரையெழுதினார்.

கோலூரின் கட்டுரைக்கு மறுப்புத்தெரிவித்து இந்திய அரசின் அறிவியல் ஆலோசகராகப் பணியாற்றிய ஒருவர் இரண்டு மறுப்புக் கட்டுரைகள் எழுதினார். இவர் அறிவியலில் பி.எச்.டி., டி.எஸ்.சி. ஆகிய ஆய்வுப்பட்டங்களைப் பெற்றவர்.

இவர் எழுதிய கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் தமது இளமைப்பருவத்தில் கோலூரைப்போன்றே பகுத்தறிவுவாதியாக இருந்ததாகவும், பின்னர்அந்த மாந்திரீகவாதச் சாமியாரின் அற்புதச் செயல்கள் சிலவற்றைக் கண்டபிறகு தமது பகுத்தறிவுவாதத்தைக் கைவிட்டுவிட்டதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தார். இதன் தொடர்ச்சியாக பல்வேறு இடங்களில் பல்வேறு காலகட்டங்களில் அவர் செய்த அற்புதச் செயல்களை விவரித்திருந்தார். அவை நேர்மையான அற்புதச் செயல்களேயன்றி தந்திரச் செயல்கள் அல்லவென்றும் வாதிட்டிருந்தார். அவர் குறிப்பிட்டிருந்த ஓர் அற்புதச் செயலை கோலூர் ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தியதே இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள மூன்றாவது கட்டுரையின் உள்ளடக்கமாகும்.

அற்புதச் செயல்

உலகப்புகழ் பெற்ற கைக்கடிகார உற்பத்தியாளரான ஜப்பான் நாட்டு சீகோ நிறுவனத்தின் உரிமையாளர் இந்தியாவுக்குப் பயணமாக வந்திருந்தார். இந்தியப் பயணத்தை மேற்கொள்ள முன்னர் மிக உயரிய வகையிலான கைக்கடிகாரம் ஒன்றைத் தயாரித்து அதைப் பரிசோதனைக்கு உட்படுத்துவதற்காகப் பாதுகாப்புப் பெட்டகத்தில் வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டார்.

இந்தியப் பயணத்தின்போது ஆர்வத்தின் அடிப்படையில் இச்சாமியாரைக் காண வந்தார். ஜப்பானியக் கனவானைக் கண்டதும் ஆகாயத்திலிருந்து பெரிய பொதி ஒன்றை வரவழைத்து அவரிடம் சாமியார் கொடுத்தார். அப்பொதியை அவிழ்த்துப் பார்த்த ஜப்பானியர் வியப்பில் ஆழ்ந்து போனார். அதனுள் பெட்டகத்தினுள் அவர் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்த கைக்கடிகாரம் இருந்தது. பட்டுநூலால் சுற்றப்பட்டு, அப்புதிய கைக்கடிகாரத்தின் பெயரும் விலையும் அதில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன.

இதைப் பார்த்ததும் அச்சாமியாரின் ஆற்றல் குறித்து அவர் கொண்டிருந்த அய்யப்பாடுகள் நீங்கின. அவரது பாதங்களில் விழுந்து வணங்கியதுடன் அவரது பக்தராகவும் மாறிவிட்டார்.

ஜப்பானுக்குத் திரும்பியவுடன் பெட்டகத்தில் அவர் வைத்திருந்த கைக்கடிகாரம் அங்கு இல்லாததைக் கண்டறிந்தார். தெய்வீகத் தோற்றத்துடன் புதர்போன்ற தலைமுடியைக் கொண்ட ஒருவர் அலுவலகத்தினுள் நுழைந்து பெட்டகத்தைத் திறந்து கைக்கடிகாரத்துடன் வெளியேறியதாக அவரது தனிச்செயலாளர் கூறினார்.

கோவூரின் ஆய்வு

அவ்வறிவியல்வாதியின் இக்கூற்று சோதித்தறியப்படாத ஒன்று என்ற நிலையில் இக்கூற்றை சோதனைக்குட்படுத்த கோவூர் விரும்பினார். இதன் முதற்கட்டமாக இதை வெளியிட்ட அறிவியலாளருக்குக் கடிதம் ஒன்றை எழுதினார். அக்கடிதத்தில் பொறுப்புள்ள ஒரு செயலர், அந்நியர் ஒருவர் வந்து பேழையைத் திறக்கும்போது எச்சரிக்கை மணியை ஒலிக்கச் செய்து காவல்துறையை அழைத்திருக்கமாட்டாரா? என்ற வினாவை எழுப்பினார்.

மேலும் இக்கூற்றின் உண்மைத்தன்மையைக் கண்டறியும் தன் முயற்சியில் அவர்

ஒத்துழைக்காவிடில் அவரது உண்மைத்தன்மை மீதும் நேர்மையின் மீதும் அய்யப்பட வேண்டியிருக்கும் என்று குறிப்பிட்டதுடன் உள்நோக்கத்துடனேயே இத்தகைய பொய்யான கருத்துப் பரப்புரையைத் திட்டமிட்டே செய்ததாகக் கருத இடமுள்ளது என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

கோவூரின் இக்கடிதத்திற்கு அறிவியலாளரிடமிருந்து பதில் வரவில்லை. எனவே தாமே உண்மையைக் கண்டறியும் முயற்சியில் ஈடுபடவேண்டும் என்று கோவூர் முடிவு செய்தார்.

இலங்கையிலுள்ள ஜப்பான் நாட்டுத் தூதுவர் உதவியால் சீகோ கைக்கடிகார நிறுவன உரிமையாளரின் பெயரையும் முகவரியையும் பெற்றுக்கொண்டார்.

30 அக்டோபர் 1973 நாளிட்ட கடிதத்தில் அவ்வறிவியலாளரின் கூற்றை அப்படியே மேற்கோளாகக் குறிப்பிட்டுவிட்டுப் பின்வரும் கேள்விகளுக்கு விடையளிக்கும்படி கைக்கடிகார நிறுவன உரிமையாளரைக் கேட்டிருந்தார். அவரிடம் எழுப்பிய கேள்விகள் வருமாறு.

1. நீங்களோ உங்கள் நிறுவனத்தின் பங்காளிகள் எவரேனுமோ இச்சாமியாரை எப்போதாவது சந்தித்திருக்கிறீர்களா?
2. உங்களுக்கோ உங்கள் தொழில் கூட்டாளிகள் எவருக்குமோ காற்றிலிருந்து கைக்கடிகாரத்தை அவர் வரவழைத்துக் கொடுத்தாரா?
3. உங்களிடமோ உங்கள் தொழில் கூட்டாளிகள் எவரிடமோ அந்நியர் ஒருவர் பெட்டகத்தைத் திறந்து கைக்கடிகாரத்தை எடுத்துச் சென்றதாக உங்கள் தனிச் செயலாளர் கூறினாரா?
4. நீங்களோ உங்கள் தொழில் கூட்டாளிகள் எவருமோ அச்சாமியாரின் பக்தர்களா?

இக்கடிதத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட ஜப்பானிய தொழிலதிபர், உண்மையைக் கண்டறிய கோவூர் எடுத்துள்ள முயற்சிகளைப் பாராட்டிவிட்டு மேற்கூறிய நிகழ்வு தொடர்பாக அவர் கேட்டுள்ள நான்கு கேள்விகளுக்கும் இல்லை என்ற விடையையே அளிப்பதாக பதில் எழுதி அனுப்பினார்.

இக்கடிதத்தைப் பெற்ற உடன் அதன் ஒளிநகலுடன் கடிதம் ஒன்றை அவ்வறிவியலாளருக்கு எழுதினார். அவரிடமிருந்து எந்த பதிலும் வரவில்லை. அச்சாமியாரைக் குறித்த பொய்யான பரப்புரையில் அறிவியலாளர் ஈடுபட்டார் என்ற முடிவுக்குத் தாம் வந்ததாகக் கோவூர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மாசில்லாக் கருத்தரிப்பு

கோலூர் மேற்கொண்ட உளவியல் சிகிச்சைகளில் ஒன்றின் பதிவே மாசில்லாக் கருத்தரிப்பு என்ற தலைப்பில் கட்டுரையாக இடம் பெற்றுள்ளது.

1967 நவம்பர் 26வது நாளன்று இலங்கை அரசுத்துறை ஒன்றின் உதவி ஆணையராக இருந்து ஓய்வு பெற்ற அறுபது வயதை எட்டிய ஒருவர் கோலூரைக் காணத் தம் மனைவியுடன் வந்திருந்தார்.

இருவரும் புத்த சமயத்தினர். தம் மனைவியை வரவேற்பறையில் அமர்த்திவிட்டுக் கோலூரைச் சந்திக்கத் தனியே வந்தார். அவர் தம் மனைவிக்கு ஏற்பட்டிருந்த உளவியல் சிக்கலை விரிவாக விவரித்தார்.

இதன்படி கத்தோலிக்கப் புனிதர்களில் ஒருவராக இடம் பெற்றிருக்கும் புனித யூதா (St JUDE) உடன் தமக்குக் காதல் ஏற்பட்டு உடலுறவு நிகழ்ந்து கருவுற்றிருப்பதாக அவர் மனைவி நம்புகிறாள் என்று கோலூரிடம் முறையிட்டார். இது தொடர்பாக அவரிடமும் அவரது மனைவியிடமும் உரையாடல் நிகழ்த்தியதுடன் ஜெரின் என்ற பெயர் கொண்ட அப்பெண்ணை, ஆழ்துயிலில் ஆழ்த்தியும் பல செய்திகளைக் கோலூர் கேட்டறிந்தார்.

இதன்படி ஜெரின் அவரது கணவருக்கு இரண்டாவது மனைவி. இரண்டு குழந்தைகளின் தாய். அவரது பணி ஓய்வுக்குப் பின்னரே இவர்களது திருமணம் நிகழ்ந்தது. இரண்டாவது குழந்தை பிறந்த பின்னர் மூன்றாவது குழந்தையின் பிறப்பைத் தவிர்க்க கருத்தடை முறை எதையும் பின்பற்றாமல் மனைவியுடனான உடலுறவை அவர் தவிர்த்துவிட்டார்.

42 வயதேயான அவரது மனைவியின் பாலியல் வேட்கை குறித்து அவர் கவலைப்படவில்லை. பாலியல் வேட்கையுடன் இருந்தாலும் முறையற்ற பாலுறவின் மூலம் பாலியல் வேட்கையைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் எண்ணம் ஜெரினுக்கு இல்லை. இருப்பினும், பாலியல் வேட்கை அவரையும் அறியாது அவரை ஆட்டிப் படைக்கலாயிற்று.

பள்ளியில் பயிலும்போது கத்தோலிக்க மாணவர்களுக்கு மட்டுமான சமய வகுப்பில் விருப்பத்துடன் வலியச் சென்று கலந்துகொண்ட அனுபவத்தால் புனித யூதாவை ஜெரினா அறிந்திருந்தார். இதுவே தன் புனிதமான காதலனாக அவரைக் கருதும்படிச் செய்தது. அவளது மார்பில் தன் நகத்தால் அவர் சிலுவைக்குறி இட்டதாகவும் மோதிரம் மாற்றிக்கொள்வதாகக்

கூறியதாகவும் கற்பனைகளை உருவாக்கியது. இவற்றின் உச்சகட்டமாக அவரின் உறவால் தாம் கருவுற்றிருப்பதாக நம்பும்படிச் செய்தது.

கணவன் மனைவி இருவரிடையே நடத்திய உரையாடல் வழியாகவும் ஜெரினாவை ஆழ்துயிலில் ஆழ்த்தி நிகழ்த்திய உரையாடல் வாயிலாகவும் பாலியல் உறவில் நிறைவின்மை ஜெரினாவுக்கு ஏற்பட்டுள்ளதைக் கோலூர் கண்டறிந்தார்.

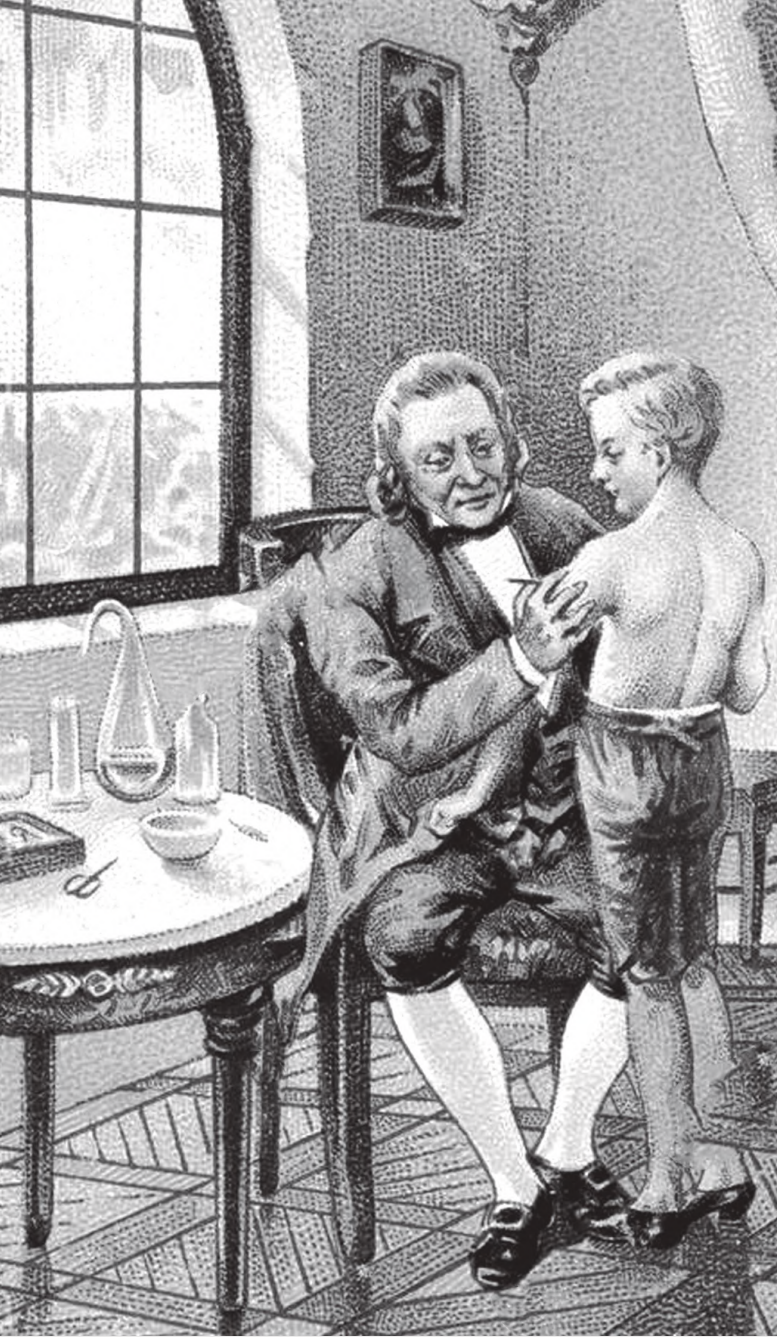
ஓர் இளம் மனைவியின் பாலியல் தேவையை நிறைவு செய்யுமாறு கணவனுக்கு அறிவுரை கூறினார். ஜெரினாவை மீண்டும் ஆழ்துயிலில் ஆழ்த்தி புனித யூதா பேசுவதாகக் கூறி இதுவே தனது கடைசி வருகை என்றும் அவளது கருப்பையிலுள்ள கருவைத் தாம் எடுத்துச் செல்வதாகவும் இனி ஒருபோதும் திரும்பி வரமாட்டேன் என்றும் உறுதிபடப் பேசி ஜெரினாவை நம்பச் செய்தார்.

இதுவே கோலூர் வழங்கிய உளவியல் சிகிச்சை. இச்சிகிச்சையின் பயனாக, தன்னைவிட்டு புனித யூதா விலகிச் சென்றதாக ஜெரினா நம்பியதுடன் அவரிடம் கொண்ட உடலுறவால் உருவான மாசில்லாக் கரு கலைந்துபோனதாகவும் நம்பினார்.

இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள கட்டுரைகள் பல திறத்தவை. ஆயினும் இவை அனைத்திற்கும் இடையே, மனித ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட ஓர் ஆற்றல் இல்லை என்பதுதான் தந்திரச் செயல்கள், மக்களின் அறியாமை என்பனவற்றின் துணையுடன்தான், அற்புதச் செயல்களும் அச்சுறுத்தும் செயல்களும் நோய் குணப்படுத்தும் சிகிச்சைகளும் மாந்திரீகர்களால் நிகழ்த்தப்படுகின்றன என்ற உண்மை இழையோடுகிறது.

இறப்புக்குப் பின் ஒரு வாழ்க்கை உண்டா, சோதிடம், போலி அறிவியல், தியானம், விவிலியம், பல்வேறு வகையான பேய்கள், பிசாசுகள், ஆவிகளுடன் உரையாடுதல், லூர்து மாதாவின் நோய் போக்கும் ஆற்றல், சங்கிலிவீரன், காட்டேரி ஆகிய நாட்டார் தெய்வங்களை மையமாகக்கொண்டு உருவான வழக்காறுகள், பிறர் உள்ளத்தில் உருவாகும் எண்ணங்களைக் கண்டறிதல் என்பன குறித்த திறனாய்வுத் தன்மை இக்கட்டுரைகளில் அழுத்தமாகப் பதிவாகி உள்ளது.

மொத்தத்தில், பகுத்தறிவுவாதத்தின் தேவையை உணர்த்தும் சிறப்பு இந்நூலுக்கு உள்ளது.



ஜென்னர் கண்டுபிடிப்புக்கு முன் இந்தியாவில் பெரியம்மைக்கு தடுப்பு ஊசி

டாக்டர் சு. நரேந்திரன்

பெரியம்மை

பெரியம்மை உலகின் மிகக் கொடுமான பழைமை வாய்ந்த நோய். பழங்காலத்தில் உலகின் மக்கள் தொகையில் 10 சதவீதத்தினருக்கு மரணத்தை ஏற்படுத்திய பிளேக்கைவிட மிகவும் கடுமையாக மனித குலத்தை வாட்டியது என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

வங்காளத்தில் 7 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை பெரியம்மை கொள்ளை நோயாக மார்ச், ஏப்ரல், மே மாதங்களில் தோன்றி, மழை ஜூன் மாதம் ஆரம்பித்த பின்னரே அதன் கொடும் மறையும். அக்காலத்தில் பெரியம்மை இந்தியர் அல்லது ஐரோப்பியர் என்று பாராது பொதுவாக அம்மைக் கொப்புளம் தோன்றி முதல் மூன்று நாட்களுக்குள்ளே மரணத்தை ஏற்படுத்தியது.

ஜென்னருக்கு முன் இந்தியாவில் அம்மைக்குத் தடுப்பூசி

பெரியம்மை நோய்க்குத் தடுப்பு முறையாகத் - தடுப்பு ஊசி (innoculation) இங்கிலாந்தில் 1715இல்

அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் இந்தியாவில் ஐரோப்பியர்கள் இந்தியாவிற்கு வருவதற்கு முன்னரே நோய்த் தடுப்பு ஊசி குத்தப்பட்டது. இந்நோயுடன் வட இந்தியாவில் சீதலா (Sitala) என்றும், தென் இந்தியாவில் மாரியம்மா என்ற பெண் தெய்வத்துடனும் இணைத்துப் பேசப்பட்டது. இந்நாட்டார் தெய்வங்களே இந்நோயிலிருந்து தங்களைக் காப்பாற்றும் என்றும் மற்றும் நோய் உண்டாவதற்குக் காரணமாகவும் உள்ளது என்றும் நம்பினர்.

தடுப்பு ஊசி போடுபவர் யார்?

பெரியம்மைக்கான தடுப்பு ஊசி (அம்மைக் கொப்பளத்தின் திரவத்துடன் போடும் ஊசி) டிக்காடர் (Tikatar) என்ற ஒருவகை பிராமண வகுப்பினர் கிழக்கு இந்தியாவில் வசந்த காலத்தில் ஆண்டுக்கொருமுறை (பிப்ரவரி, மே) கூட்டமாகப் பல நகரங்களுக்கும், கிராமங்களுக்கும் சென்று அவ்விடத்திலுள்ள குழந்தைகளுக்கு ஊசி போடுவர். இவர்கள் தங்களுக்கென பழக்கப்பட்ட சில ஊர்களுக்கு ஆண்டுக்கொருமுறை வழக்கமாகப் போய் வந்து தடுப்பூசி போட்டுப் பணம் பெறுவது வழக்கம் (Op. Jaggi, p. 139).

இவர்களைத் தவிர கல்கத்தாவிலிருந்து பாணை செய்பவர், கிளிஞ்சல், சங்கு போன்றவற்றில் அழகுப் பொருட்களைச் செய்பவர்களும் இத்தொழிலை மேற்கொண்டனர். மாறாக, உள்நாட்டு வைத்தியர்கள் இரத்தத்தையும், சீழையும் தொட அருவருத்து இத்தொழிலை நாடுவதே இல்லை.

பீகாரில், காப்பச்சா அல்லது பச்சியா என்ற தோட்ட வேலை பார்ப்பவரும், வடக்கு வங்காளத்திலுள்ள ரப்பூரில் ரோஜாஸ் (Rojas) என்ற பாம்புக் கடிக்கு மருத்துவம் செய்பவர்களும் மற்றும் நாவிதர், விவசாயி, துணி நெய்யும் இஸ்லாமியர்கள், பயிர்களுக்குத் தீங்கு விளைவிக்கும் பறவை மற்றும் விலங்குகளை விற்கும் சிந்தூரிஸ்கள், மேற்குக் கடற்கரையில் நிலவுடைமை சாதியினரான கும்பீஸ், கோவாவில் அடிமட்ட ஊழியம் செய்யும் கிறித்தவ குருமார்களும் அம்மைக்கு ஊசி போடும் தொழிலை மேற்கொண்டனர்.

இதற்கு மாறாக மதராஸ் ராஜதானி என்ற தென் இந்தியாவில் தடுப்பு ஊசி போடும் தொழிலை யாரும் மேற்கொள்ளவில்லை.

இந்நோய்க்கு ஆயுர்வேதத்தில் எந்த மருந்தும் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால், மருத்துவமாக குளிர்மான உணவு, மலக்குடல் கழுவுதல், உணவில் மீன் போன்றவற்றைத் தவிர்த்தல் ஆகியவைகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன.

சுதேசி வைத்தியர், பூசாரி, அம்மை குத்துபவர் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டனர்.

அம்மை நோய் கண்டபின் உள்ளூர் வைத்தியர்களும் பூசாரிகளும் இந்நோய் தொற்று நோய் என்பதால் மருத்துவம் புரியாது நோயைப் பற்றி அறியாத ஏழை மலகார்ஸ் (தோட்ட வேலை செய்பவர்) என்ற அம்மை ஊசி போடுபவரிடம் இந்த நோயாளிகளைக் கவனித்துக் கொள்ளச் சொல்லி, புத்திசாலித்தனமாக நோயாளியைக் கைவிட்டுவிடுவர்.

இதுபோல பிராமணர்கள் தடுப்பு ஊசி போட்டு அதில் கொப்புளம் வரும்பொழுது அவ்வூரைவிட்டே மறைந்துவிடுவர். அதன்பின் மலகார்ஸ்களே ஊசி போடப்பட்டவருக்கு வைத்தியராக, செவிலியராக, பூசாரியாக, கோபங்கொண்ட சீதலா தெய்வத்தை அமைதிப்படுத்துபவராகச் செயல்படுவார்கள். ஆக, ஊசி குத்தும் பிராமணர்கள் ஊசி போட்ட பிறகு ஏற்படும் பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்ளாமல் தூரத்திலிருந்தே தன் தொழிலை மேற்கொண்டனர்.

ஊன்னரும் அம்மை குத்துதலும்

பெரிய அம்மைக்குத் தடுப்புமுறையாக, ஜென்னரின் அம்மை குத்துதல் 1802 இந்தியாவில் பிரிட்டிஷாரால் லார்ட் கிளைவ் ஆதரவுடன் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதன்படி டாக்டர் வில்லியம் ரசல் அம்மை குத்துவதற்கான கண்காணிப்பாளராக அவ்வாண்டே நியமிக்கப்பட்டு அம்மை குத்த விருப்பம் கொண்ட இந்து, இஸ்லாமிய டாக்டர்களை அறிந்து அவர்கள் மூலம் குழந்தைகளுக்கு அம்மை குத்த முயன்றார். இவருடைய செயலால் கல்கத்தா மற்றும் அதனைச் சுற்றியுள்ள நகரங்களில் இருந்த ஐரோப்பியக் குழந்தைகள் பயன் அடைந்தனர். டாக்டர் ரசலுக்குப் பிறகு, டாக்டர் ஜெ.ஸ்ஹீரஸ் பிரட் என்பவர் 1803இல் பொறுப்பேற்றவுடன் பல இடங்களில் பெருமளவில் குழந்தைகளுக்கு அம்மை குத்தப்பட்டது. பிறகு இவர் இதை இன்னும் வேகப்படுத்த அம்மைக்குத் தடுப்பு ஊசி போட்டுக்கொண்டிருக்கும் பிராமணர்களை அம்மை குத்தும் அலுவலராக்கி அவர்களுக்கு ஓய்வூதியமும் கொடுக்க வேண்டும் என்று கோரினார். இதில் இவர் சிறிதளவே வெற்றிகண்டார். இதற்காக அவர் எடுத்த நடவடிக்கை 1805 அம்மை ஊசிபோடும் சுதேசி பிராமணர்களுக்கு ஓய்வூதியம் வழங்கி, கல்கத்தா மற்றும் அதைச் சுற்றியுள்ள இடங்களில் தடுப்பு ஊசி அவர்களால் போடக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டது. ஜென்னர் கண்டுபிடிப்பை அவர்கள் நம்பும்பொருட்டு அவர்கள் முன்னிலையில் பசுவிடமிருந்து

பெறப்பட்ட அம்மைப்பால் மக்களுக்குக் குத்திக் காண்பிக்கப்பட்டது. இதன் பிறகு 26 பிராமணர்கள் இதனால் எந்தக் கேடும் இல்லை என்று கையொப்பமிட்டு இது தங்கள் தடுப்பு ஊசிக்கு மாற்று என்று கூறினர். (Op. Jaggi, p. 147)

அம்மை குத்திக்கொள்ள ஆதரவு திரட்ட பொய்யான செய்திகள் கூறப்பட்டன

ஆனால் இதற்கு மாறாகப் பம்பாயிலும், மதராசிலும் அம்மை குத்துதல் கல்கத்தாவைப்போல் அல்லாது வேகமாக நடைபெற்றது. 1895க்குப் பிறகே, பசுவிடமிருந்து பெறப்பட்ட அம்மைப் பாலை டிக்கடர் என்ற பிராமணர்கள் பயன்படுத்த முனைந்தனர். இருப்பினும், உயர்சாதிக்காரர்கள் புனிதப் பசுவிடமிருந்து பெறப்பட்ட அம்மைப்பாலைக் குத்திக் கொள்ள இசைவு தரவில்லை. இதனைக் களைய மதராஸ் எப்.டபிள்யூ. எல்லிட்ஸ் என்பவர் அம்மை குத்துதல் குறித்த ஒரு சமஸ்கிருதப் பாடலை ஒரு பழைய தாளில் எழுதி, இது பழங்காலத்திலே நடைபெற்றதுதான் என்பதை ஊர்ஜிதப்படுத்தி, ஜென்னர் அம்மை குத்துதலை எப்படியாவது எல்லோரும், குறிப்பாக உயர்சாதி இந்துக்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். இதே போன்றே மதராஸ் டாக்டர் ஆண்டர்சனும் பொய்யான செய்திகளைக் கூறி, அம்மை குத்த வழிகண்டார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1899 - 1902இல் ஒருவருக்கு அம்மை குத்த 1 அணா 3 பைசா ஆனது. அம்மை குத்துபவர் மிகுந்த படிப்பறிவு இல்லாதவரே. இவருக்கு மாதத்திற்கு ரூ. 5- 10 சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டது.

எவ்வளவுதான் அம்மை குத்திக்கொள்ள அரசு வலியுறுத்தினாலும், அம்மைத் தடுப்பு ஊசி (innoculation) டிக்கடர்களால் 1890 வரை நீடித்தது. அதன்பிறகு அம்மை குத்திக் கொள்ளுதல் மிகுதியாக நடைமுறைக்கு வந்தது.

தமிழ்நாட்டில் மாரியம்மா

அம்மை குத்திக்கொள்வதில் தமிழ்நாட்டிலும் அதிகம் ஆர்வம் காட்டவில்லை. இதற்குக் காரணம், அம்மை நோய்க்குத் தமிழ்நாட்டில் மாரியம்மா என்ற பெண் தெய்வத்தின் கோபமே என்று நம்பப்பட்டது. இதைத் தணிக்க நேர்த்திக் கடனாக அம்மை உடலில் குறைந்து கொப்புளங்கள் வருவான பிறகு, மூன்று முறை குளிப்பாட்டி மாரியம்மன் கோயிலுக்குச் சென்று மாவிளக்கு வைத்து விளக்கு ஏற்றி வழிபட்டனர். இது தவிர அம்மையுடனும் அக்கோயிலிலே பகல் இரவு தங்க வைத்தனர். இது இன்றும் பரவலாக பல இடங்களில் காணப்படும் காட்சியாகும்.

அம்மை குத்திக்கொள்ள அரசு மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள்

அரசி ராணி கௌரி லெட்சுமி 1811 ஆம் ஆண்டு திருவாங்கூரில் ஆட்சி புரிந்தபொழுது பெரியம்மைக்குத் தடுப்பு முறைக்காக அம்மை குத்த கிறித்தவப் பாதிர்களுக்கு அனுமதியளித்தார். இதற்கு முன்னர் யாரும் இங்கு இவ்வகைத் தடுப்பு மருத்துவத்தை அறிமுகம் செய்ததில்லை. அதன்பிறகு அம்மை கொள்ளை நோயாகப் பரவியதன் காரணமாக திருவாங்கூர் திவானாகப் பணிபுரிந்த கவர்னர் மன்றோ கொடுத்த அழுத்தமான பரிந்துரையின் காரணமாக ராணி, அம்மை குத்த ஒரு டாக்டருடன் ஒரு அமைப்பையும் நிறுவினார். இதுவே ஆங்கில மருத்துவம் திருவாங்கூரில் தன் காலைப் பதித்த முதல் தடயம்.

இதே இடத்தில் பெரிய அளவில் பெரியம்மை 1871இல் பரவி பல உயிர்களைக் குடித்தது. இக்காலத்தில் மிக அதிகமான அளவில் தடுப்பு முறையாகப் பாதிர்களால் அம்மை குத்தப்பட்டது.

இதனைத் தொடர்ந்து 1880இல் பெரியம்மைக்குத் தடுப்பாக எல்லோரும் அம்மை குத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்ற அரசின் அறிவிப்பின் காரணமாக அரசு ஊழியர்கள், பள்ளிக் குழந்தைகள், வழக்குரைஞர்கள் மற்றும் ஜெயில் காவலில் உள்ளோருக்குக் கூட அம்மை குத்தப்பட்டது. இது அரசு மருத்துவ அலுவலர்களின் நேரடி மேற்பார்வையில் அலுவலர்களால் நாளொன்றுக்கு 50 நபர்களுக்குக் குத்தப்பட்டது.

அம்மை குத்திக்கொள்ள எதிர்ப்பு - காரணம் என்ன?

பொதுவாக அம்மை குத்திக்கொள்ள பொதுமக்களிடம் ஆரம்ப காலத்தில் எதிர்ப்பு கிளம்பியது. அம்மை குத்துபவர்களில் இரண்டு புலையர்கள் அம்மை குத்த ஊழியர்களாக அமர்த்தப்பட்ட நிலையில் உயர்சாதியினர் அவர்களிடம் அம்மை குத்திக்கொள்ள மறுத்தனர்.

குறிப்பாகப் பிராமணர்களால் பூசிக்கப்படும் பசுவின் நிணநீரிலிருந்து எடுக்கப்படும் அம்மைப் பால் அம்மை குத்தப் பயன்படுத்துவதால் தங்கள் பிராமணியத்தையே இழக்க நேரிடுவதாகக் கூறி எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர்.

இது தவிர, பசுவின் உடலமைப்பும் மற்றும் அதன் குரலும் அம்மை குத்திக்கொண்ட பின்பு வந்துவிடுமோ எனப் பயந்தனர். இன்னும் சிலர் தங்கள் தலை, பசுவின் தலையைப் போல மாறிவிடும் என அச்சப்பட்டனர். மற்றும் சிலர் இதனால் பெரு வியாதியும் வரக்கூடும் என வாதிட்டனர்.

ஓட்டுமொத்தத்தில் படித்தவர்களிடம்கூட அம்மை குத்திக்கொள்ள எதிர்ப்பு காணப்பட்டது.

இவ்விதமான எதிர்ப்புகள் தோன்ற, அக்காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட ராயல் கமிஷன் அறிக்கையும் ஒரு காரணமாக இருந்தது. அந்த அறிக்கையில் அம்மை குத்துவதால் மட்டும் அம்மையை ஒழிக்க முடியாது. இதற்குத் தேவை ஒழுங்கான துப்புரவே எனக் கூறியதும் ஒரு காரணமாகும். இதன் விளைவாகப் பொதுமக்களிடம் ஒருவிதமான பயமும் அம்மை குத்துவதால் ஏற்படும் பயன் குறித்து அவநம்பிக்கையும் ஏற்பட்டு மக்கள் மனதில் ஒரு குழப்பத்தையே ஏற்படுத்தின.

இக்குழப்பத்தை உறுதிப்படுத்தும் விதமாக 1850-51ஆம் ஆண்டில் 552 நபர்கள் அம்மை குத்திக்கொள்ள மறுத்தனர். இவர்களில் 18 பேர்கள் குற்றம் சாட்டப்பட்டு 13 நபர்களுக்குத் தண்டனை கொடுக்கப்பட்டது.

எல்லோருக்கும் பாட்டா

அம்மை குத்திக்கொள்ள பொதுமக்கள் ஆர்வத்தைத் தூண்ட, அம்மை குத்திக் கொள்பவர மற்றும் அவர்களின் பெற்றோர்களுக்கும் அம்மை

குத்துபவர்களுக்கும் “பாட்டா” என்ற போர்வையில் பணம் கொடுக்கப்பட்டது.

பெரியம்மையைப் போலவே காலராவும் 1869-70ஆம் ஆண்டில் பெருமளவில் மக்களைத் தாக்கியது என்றாலும் 1881-82 நாகர்கோவில், சசீந்திரம் ஆகிய ஊர்களில் காலரா கொள்ளை நோயாகத் தோன்றியது. தடுப்பு முறைகளை அரசு மேற்கொண்டபோதும் நோய் அதிகமாகப் பரவியது. இக்காலத்தில் இந்நோயைக் குணப்படுத்த முத்துசாமி பிள்ளை என்பவரால் நாட்டு மருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டுக் கொடுக்கப்பட்டது.

இதே கால கட்டத்தில் பிளேக் நோயும் இம்மாநிலத்தில் பரவியது. அம்மை, காலராவைப் போலவே நோய் பரவாமல் தடுக்க, இந்நோய்க்கும் தடுப்பு ஊசி போட முயற்சி எடுக்கப்பட்டது. இதற்கு ஊக்கமளிக்க மறுத்த மக்களை ஊக்கப்படுத்த, கிராம முக்கியஸ்தர்கள், சாதித் தலைவர்கள், ஆசிரியர்கள் மற்றும் கிராம அதிகாரிகளின் உதவி நாடப்பட்டது. ஆனாலும் சில சமயங்களில் தடுப்பு ஊசி, நிர்ப்பந்தப்படுத்தியும் போடப்பட்டது. பிளேக் நோய் பரவிய இடங்களில் தேவையான நபர்கள் அரசால் நியமிக்கப்பட்டு நோய்க்கு ஆளாகாதவர்களை அப்புறப்படுத்தியது.



அஞ்சலி

நாடகம், திரைப்பட இயக்குனர், நடிப்புக்கலை கற்றுத்தரும் ஆசிரியர், தமிழ்க்குறும்பட இயக்குனர் எனப் பன்முக ஆளுமையாகத் திகழ்ந்த தோழர் அருண்மொழியின் மறைவுக்கு ‘நியூ செஞ்சுரியின் உங்கள் நூலகம்’ அஞ்சலிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

மாஞ்சோலைத் தொழிலாளர்கள் மீதான துப்பாக்கிச் சூடு வழக்கு விசாரணை குறித்த ‘சிறுதுளி’ மற்றும் ‘நிலமோசடி’, ‘தோழி’ ‘இசைவானில் இன்னொன்று’, ‘திருநங்கைகள்’, ‘மூன்றாவது இனம்’, ‘அருணா’, ‘நூரியின் கதை’, ‘இரண்டாம் பிறவி’, ‘விடியல் வரும்’, ‘தோழி’ உள்ளிட்ட ஆவணப்படங்களை இயக்கியவர்... கிராஜநாராயணன், ஜெயகாந்தன், சுந்தரராமசாமி, இளையராஜா போன்ற பிரபலங்கள் குறித்த ஆவணப்படங்களையும் இயக்கியவர் தோழர் அருண்மொழி.



தமிழன் என்றோர் இனம் உண்டு

ச.சுபாஷ் சந்திரபோஸ்

ஓர் இனத்தின் வரலாற்றை அறியாமையால் எழுதாமல் விடுவது வேறு; தெரிந்தே எழுதாமல் மறைப்பது வேறு. மேலை நாட்டினரின் வரவுக்குப் பிறகே தவறாகவோ ஓரளவு உண்மையுடனோ வரலாற்றுப் பதிவு நிகழ்ந்துள்ளது. இந்திய வரலாற்றில் தொன்மையானது தமிழர் வரலாறே.

தமிழரின் மண்ணிற்கும் மரபிற்கும் ஒரு மாபெரும் வரலாறு இருக்கின்றது. அது இயற்கைச் சீற்றத்தால் அழிக்கப்பட்டது ஒருபக்கம் என்றால், செயற்கையாகத் திரிக்கப்பட்டதும் மாற்றப்பட்டதும் அதிகம் என்பது மிகையாகாது.

இந்தியா என்னும் கட்டமைப்பு உருவாகியது சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்தான் என்றாலும் அதற்கான தொடக்கம் பலப்பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே ஆயத்தம் ஆகிவிட்டது. தற்போது இந்தியாவில் காணப்படும் நான்கு மொழிக் குடும்பங்களில் தமிழரின் தொன்மையைக் குறிக்க மீட்டுருவாக்கம் செய்யப்படும் மூலதிராவிட மொழி கடல் கொண்ட குமரிக் கண்டம் பகுதிக்கு தெற்கு, பூம்புகார் பகுதிக்குக் கிழக்கு என ஒரு விரிந்த பரப்பில் வழக்கில் இருந்தது. மேலும் வடக்கே இமயமலைப் பகுதிவரை திராவிட மக்கள் வாழ்ந்துள்ளார்கள் என்பதற்குப் பிராகூயி (Brahui) என்னும் வடதிராவிட மொழியே சான்று. இன்னும்

ஒரு மாபெரும் சான்றும் திராவிடரே இந்தியாவின் தொன்மைக் குடியினர் என்பதற்குக் கிடைத்துள்ளது.

நீருக்குள் காற்றுள்ள பந்தை அழுக்குவதற்கு முயற்சி செய்வதைப் போல அந்தச் சான்றை மறைக்க எவ்வளவோ முயன்றார்கள்; முயல்கின்றார்கள்; பலிக்கவில்லை. சிந்துவெளி நாகரிகத்தை ஆரிய நாகரிகம் என நிறுவக் காளையின் கொம்பைக் குதிரையின் காதாக்க முயன்றவர்கள் விழி பிதுங்க விழிக்கிறார்கள். அறிவியல் ஒளி படப்பட மொகஞ் சதாரோ - ஹரப்பா பகுதிகளில் காணப்படுவது திராவிட நாகரிகம் என்பது தெளிவாகி வருகின்றது.

சிந்து வெளியில் கிடைக்கும் புதைபொருட்களும் குறிப்பாக வரிவடிவங்களும் எளிதில் புரிந்து கொள்ள முடியாமலுக்கு அவற்றின் தொன்மையே காரணம். எவ்வளவு மூடி மறைக்கப்பார்த்தாலும் மெய்ப் பொருள் வெளிப்பட்டே தீரும். தமிழக புதைபொருட்கள் உறவை ஒன்றுபடுத்த உதவும்

சிந்துவெளி நாகரிகம் ஆரிய நாகரிகம் என்பதை சிலர் நிறுவ முயன்றபோது பல வரலாற்று ஆய்வாளர்களுக்கு அக்கருத்தில் உடன்பாடில்லை. இருந்தபோதிலும், சிந்துவெளி நாகரிகம் ஆரியர் அல்லாதவர்கள் நாகரிகம்; ஒரு தொல்குடியினரின் நாகரிகம் என்றார்கள். திராவிட நாகரிகத்தின் எச்சங்கள் மொழி, பேசும் மக்கள், புதைபொருட்கள்

போன்ற அடிப்படையில் காணப்பட்டாலும் யாரும் முழுமையாகத் திராவிட நாகரிகம் என்று ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்குகின்றார்கள்.

இவ்வாறு கூறியதற்கு அவர்களுக்கு உறுதியான தரவு கிடைக்காமை காரணமாக இருக்கலாம். எப்படி இருந்தாலும் விரைவில் சிந்துவெளி நாகரிகம் திராவிட நாகரிகமே என நிறுவப்பட உள்ளது. அதற்காக முன்னோடியாகச் செயல்பட்டோரை வணங்க வேண்டும்.

தமிழரின் தொன்மையான திராவிட நாகரிகம், பழந்தமிழரின் பரந்துபட்ட அறிவு பற்றி இப்போது கிடைத்துள்ள விளக்கங்களை விட இன்னும் கிடைக்கவேண்டியவை ஏராளம். அவை பற்றிய ஆய்வாளர்கள் நிறையவே எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். புறப்பொருள் வெண்பா மாலை என்னும் இலக்கண நூலில் தமிழரின் தொன்மையைக் குறிப்பிட ஒரு கருத்துக் காணப்படுகின்றது.

**பொய்யகல நாளும் புகழ்விளைத்தல்
என்வியப்பாம் / வையகம் போர்த்த வயங்கொலி
நீர் கையகலக் / கல்தோன்றி மண்தோன்றாக்
காலத்தே வானொடு / முன்தோன்றி மூத்த குடி /
(புற.வெ.மா. 34)**

கரந்தைப் படல இச்செய்யுளுக்குக் கண்ணபிரான் இரவி சங்கர் என்னும் ஆய்வாளர், அறியப்படாத தமிழ்மொழி என்னும் நூலில் பின்வருமாறு விளக்கம் அளிக்கின்றார். கல்=மலை; மண்=வயல்; மலை (குறிஞ்சி) தோன்றி, வயல் தோன்றாத காலத்திலேயே, ஆதி குடிகள், தங்களின் உள்நாட்டு எதிரிகள் முன்பு வானொடு தோன்றி, ஆநிரை காக்கப் போர் செய்கிறார்கள் (ப. 33).

தொடரின் பொருள் அடிப்படையில் சிறிய அளவில் நெருடல் உள்ளது. கல் தோன்றியது; மண்தோன்றவில்லை என எழுவாய் பயனிலை அமைப்பிலேயே செய்யுள் காணப்படுகின்றது. கல்தோன்றி என்னும் தொடரைக் கல்லில் தோன்றி என ஏழாம் வேற்றுமை விரியாக ஆய்வாளர் பொருள் கொள்கின்றார்.

முழுப் பூசணிக்காயைக் காலங்காலமாகவே சோற்றில் மறைக்கப் பார்க்கின்றார்கள். உலக அளவில் தமிழர் - திராவிடர் வரலாறும் மிகத் தொன்மையான ஒன்றாகும். அதை மறைக்கப் பார்க்கும் சூழலின் இப்படிப்பட்ட பார்வையும் தேவையான ஒன்றாகும்.

காலங்காலமாகவே தமிழரின் வரலாறும் பண்பாடும் பேசப்பட்டு வருகின்றன. நெருக்கடியும் தற்காலம் மட்டும் அல்லாமல் எல்லாக்காலத்திலும்

இருந்திருப்பதை வரலாற்றில் அறியலாம். இப்போது நீர், ஜல்லிக்கட்டு, உழுநிலம் போன்றவற்றுக்கான போராட்டம் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. நிறையப்பேர் தமிழரின் வரலாறு நாகரிகம், பண்பாடு போன்றவற்றை நினைவு கூரும் வகையில் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். கீழடி அகழாய்வும் தமிழர்களுக்குப் புத்துணர்ச்சி கொடுப்பதோடு உலகத்தையே திரும்பிப் பார்க்க வைத்துள்ளது.

அண்மையில் ஒரு கட்டுரை எழுதுவதற்காகக் கவிஞர் **வைரமுத்து** எழுதிய தமிழாற்றுப்படை என்னும் நூலைப் படிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. வரலாற்று நிலையில் பல தமிழ்ச் சான்றோர்களைத் தமிழ் மொழியிடம் ஆற்றுப்படுத்தி உள்ளார். அடுத்துப் படிக்கக் கிடைத்த நூல் **அறிவு பற்றிய தமிழரின் அறிவு**. நூலாசிரியர் தாமரை இதழாசிரியர் **சி.மகேந்திரன்**.

எழுத்தாளர்களைத் தவிர, இக்கால அரசியல்வாதிகளில் எழுத்தாளர்களை விரல்விட்டு எண்ணி விடலாம். விடுதலைக்கு முன்பும் பின்பும் மகாத்மா தொடங்கிப் பலர் தங்கள் கொள்கைகளை எழுத்தில் பதிய வைத்தார்கள். ப.ஜீவானந்தம் எழுதிய பின்வரும் பாடல் அடிகளைப் படிக்கும்போது சினம் பொங்கும். பெரும்பான்மையான உழைக்கும் மக்களின் கையறுநிலை வெளிப்படும்.

**காலுக்குச் செருப்புமில்லை / கால் வயிற்றுக்குக்
கூழுமில்லை / பாழுக்கு உழைத்தோமடா என்
தோழனே / பசையற்றுப் போனோமடா**

இந்த அடிகளை மறுபடியும் படித்துவிட்டு மனச்சாட்சியுடன் நினைத்துப் பார்த்தால் நாம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் புனிதங்கள் எல்லாம் கேள்விக் குறியாகும். இளைஞர்கள் நிறைந்த இந்தியாவில் வடக்கு, தெற்கு என்னும் வேறுபாடில்லாமல் இளைஞர்கள் வேலை இல்லாமல் திண்டாடித் தெருவில் நிற்கிறார்கள்; அண்டை மாநிலங்களுக்குப் போகிறார்கள். உரிய கல்வி இல்லாமல் வெளி நாடுகளுக்குக் கிளம்புகிறார்கள். இருப்பவற்றை விற்று ஏமாந்து போகிறார்கள். போன பலரின் நிலை மகாகவி வருந்தியபடிதான்.

**நாட்டை நினைப்பாரோ எந்த / நாளினிப்
போயதைக் காண்பதென்றே அன்னை / வீட்டை
நினைப்பாரோ அவர் / விம்மி விம்மி விம்மி
விம்மி அழுங்குரல் / கேட்டிருப்பாய் காற்றே /
(பார.பாட.2313)**

பாரதியார் மகளிருக்காகப் பாடியது இன்று ஆடவருக்கும் என எல்லோருக்குமாக எல்லா நாட்டு உழைக்கும் மக்களுக்குமாகப் பொருந்தும்

நிலையில் இருப்பதைக் காணலாம். விம்மி என்னும் வினையெச்சத்தை மகாகவி நான்கு முறை ஒலித்துத் தம் சினத்தையும் சோகத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

அறிவு பற்றிய தமிழரின் அறிவு என்னும் நூலை எழுதிய சி.மகேந்திரன். மார்க்சியச் சிந்தனையாளர். பொருள்முதல்வாதச் சிந்தனை மிக்கவராக இருப்பதால் அவருடைய எழுத்துகளில் மண், அதனில் வாழும் உயிரினங்கள், மானுட நேயம் போன்றவை மிகுந்து காணப்படும். அவர் எழுதிய எல்லா நூல்களும் அவையாகவே இருக்கும் என்று சுருக்கமாகக் கூறிவிடலாம்.

தமிழரின் அறிவு தொடர்பான கருத்துகள் பழந்தமிழில் நிறைந்துள்ளன. எந்த நாட்டினரையும் விடத் தமிழர் அறிவில் குறைந்தவர்கள் எனக் கூறி விடமுடியாது. மேலும் கூற வேண்டும் என்றால் மற்றவர்களை விட ஒருபடி மேலான சிந்தனையையே பழந்தமிழர் கொண்டிருந்தார்கள்.

தாய்வழிச் சமுதாயம், இனக்குழு வாழ்க்கை என்னும் தொடக்க நிலையில் இடி, மின்னல் போன்றவற்றுக்கு அஞ்சி வழிபடத் தொடங்கிய நிலை உலக ஆதிகாலச் சமுதாயத்தின் வழிபாட்டுத் தொடக்கமாகும். பிறகு கடவுளையும், இல்லாத உலகங்களையும் படைத்துப் பெரும்பான்மையான நாட்டினர் வாழ்ந்தபோது பழந்தமிழரின் வழிபாட்டு நிலை வேறு வகையில் இருந்தது.

ஏதாவது ஒரு வகையில், குறிப்பாகப் போரில் உயிர்த் தியாகம் செய்த முன்னோர்களை வழிபட்டார்கள். நடுகல்லை வழிபட்டார்கள். தொல்காப்பியத்திலும் சங்க இலக்கியங்களிலும் ஆங்காங்கே கடவுள் தொடர்பான செய்திகள் காணப்படுகின்றன. பழந்தமிழர் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்தவர்கள் என்பதைப் பழந்தமிழ் நூல்களை மேலோட்டமாகப் படித்தாலே அறிந்து கொள்ளலாம். தற்போது கீழடியில் இருந்து அகழ்ந்து எடுக்கப்படும் தொல்பொருள்கள் - பழந்தமிழரின் வாழ்வியல் எச்சங்கள் உலக மக்களை மட்டும் அல்லாமல் தமிழரையும் வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றன. இந்திய வரலாற்றையே மாற்றி எழுதத் தூண்டுகின்றன. தமிழகப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் குரல் கொடுக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

ஏற்கெனவே கோயில்களுக்குக் குறைவில்லை; தற்போது வானளாவிய ஆலயங்கள் நகரங்கள் பட்டிதொட்டி என்னும் வேறுபாடில்லாமல் தோன்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் கீழடியில் வழிபாடு தொடர்பான எந்தத் தடயமும் கிடைக்கவில்லை என்பது அனைவரையும் வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றது.

மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட பழந்தமிழகத்தில் குறிப்பிடத்தக்க வழிபாட்டுத் தலங்கள் இல்லை. இப்போது அப்படியே தலைகீழாக மாறிக்கிடக்கின்றது. மந்திரித்த கயிறு கட்டாத மக்களையும் மருந்து, மாத்திரை சாப்பிடாத மக்களையும் பார்க்க முடியவில்லை. அறிவியல் எவ்வளவு வளர்ந்துள்ளதோ அதற்குமேலாக மூடநம்பிக்கையும் உச்சம் தொட்டிருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட சூழலில் அனைவரும் தங்கள் சுயத்தை அறிந்து கொள்ள ஏதுவாக நூலாசிரியர் சி.மகேந்திரன் **அறிவு பற்றிய தமிழரின் அறிவு** என்னும் நூலை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் கூறுவதுபோலக் காலம் அறிந்து கூவும் சேவலாக இந்நூலைக் கொள்ளலாம்.

தமிழரின் தெளிந்த அறிவின் முதிர்ச்சியைத் தொல்காப்பியத்திலும் சங்க இலக்கியங்களிலும் காணலாம். தமிழ் அறிஞர்களும் மேலைநாட்டு அறிஞர்களும் ஆங்காங்கே குறிப்பிடுகின்றார்கள். தத்துவம், வானியல், மருத்துவம், சூழலியல் போன்ற பல்துறைச் சிந்தனை மரபுகளைத் தனித்தனியாக எழுதியுள்ளார்கள். தமிழர் அறிவின் திரட்சி ஒட்டுமொத்தமாக ஒரு நூலில் விளக்கப்படவில்லை என நூலாசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார். **உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பில் அலை மோதிக் கொண்டிருக்கும் தமிழக அரசியலில் அறிவுக்கான ஆழ் கட்டமைப்பு இல்லையே என்ற வருத்தமும் காரணமாக இருக்கலாம்...** எனக்குள் இருந்த தமிழரின் அறிவு பற்றிய தேடல் தீவிரம் அடைந்து விட்டது. இதன் பின்னர்தான் என் ஆழ்மனத்தில் வரையப்பட்ட கோலத்திற்கான முதல் புள்ளி வைக்க முயன்றேன் (அறி.தமிழர். அறி.ப. 10).

நூலாசிரியர் சி.மகேந்திரன், **அறிவு பற்றிய தமிழரின் அறிவு** என்னும் நூலில் இருபத்தொரு தலைப்புகளில் தம் அறிவைக் கொண்டு தமிழரின் அறிவைப் பதிவு செய்துள்ளார். **என்னுரை** என்னும் பகுதியில் நூலாசிரியரின் கருதுகோள் தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

இந்தியாவெங்கும் சமஸ்கிருதம் வழியாகவே அறிவு உருவாக்கப்பட்டது, பகிரப்பட்டது என்பதை மறுதலித்துத் தமிழ் மரபிலிருந்து, அதன் இலக்கியங்களின் வழியாக அறிவுத் தோற்றவியலை மகேந்திரன் விளக்க முற்படுகிறார். இது தனித்துவ மிக்க வழிகாட்டுதல் என்பேன் (அறி.தமிழர். அறி.ப.6), என முத்தாய்ப்பாக நூலின் ஆணி வேரைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து எழுத்தாளர் எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் ஓர் அறிமுக உரை எழுதியுள்ளார்.

நூலாசிரியர் சி.மகேந்திரன் முதலில் உள்ள நான்கு இயல்களில் பொதுவாக அறிவை அறிந்து கொள்வதற்கான வரையறை, தமிழரின் அறிவியற் கோட்பாடு, மொழி, அறம் சார்ந்த போர் முறை போன்றவை விளக்கப்படுகின்றன. ஒப்பீட்டு அளவில் விளக்கப்படும் கருத்துகள் தமிழரின் அறிவுத் திறம் மற்றும் எந்த நாட்டவரை விடவும் மேம்பட்டே இருந்துள்ளது என்பதை நூலாசிரியர் தெளிவாக விளக்குகின்றார்.

உலகம் தோன்றி நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு உயிரினங்கள் தோன்றி வாழ ஆரம்பித்தன. தொல்காப்பியர் (தொல்.பொருள்.) குறிப்பதுபோல உயிரினங்களின் அறிவியல் ஒரு படிநிலை இருந்தாலும் ஓர் அடிப்படையான செயலால்- அறிவுத் திறத்தால் விலங்கு மானுடமாக மாறுகின்றது. இதனை சி.மகேந்திரன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். முன்னங்கால்கள் கைகள் என்னும் அற்புதங்களைப் படைத்தளிக்கும் அதிசயக் கருவியாக, அனைத்தையும் அனைவருக்கும் வழங்கும் அட்சயப் பாத்திரமாக மாற்றம் அடைகிறது (அறி.தமிழர்.அறி.ப.22).

முன்னங்கால்கள் கைகளாக வளர்ச்சிபெற்ற நிலையும், கருத்தை வெளிப்படுத்தப் பயன்பட்ட மொழியும் மானுடத்தின் உச்சக்கட்ட அறிவின் வெளிப்பாடு என்பதை நூலாசிரியர் சி.மகேந்திரன் தெளிவாகத் தக்க சான்றுகளுடன் விளக்குகின்றார்.

அண்டம், அதன் இயக்கம் என அனைத்துமே மார்க்சியக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் பார்க்கும் போது பொருள் முதல்வாதம், கருத்துமுதல்வாதம் என்னும் இரண்டு கோட்பாட்டு அடிப்படையிலேயே விளக்கப்படுகின்றன. இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த பழந்தமிழரின் அறிவு பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் முதற்பொருள், கருப்பொருள் இயற்கை சார்ந்தவை. அடிப்படையான உண்மையைப் பழந்தமிழர் சிக்கெனப் பற்றிக் கொண்டதால்தான் அவர்களின் அறிவு, உலகம் ஏற்கும் பொதுமைப் பண்பைப் பெற்றுள்ளது. மனிதரின் உண்மையறிவு பூமியிலிருந்து தான் தொடங்கியிருக்க முடியும். பருவ காலங்கள், இரவு, பகல் என்பவற்றை எல்லாம் யோசிக்கத் தொடங்கிய மனிதக்கூட்டம் எல்லா மாற்றங்களுக்கும் பூமியின் சுழற்சிதான் காரணம் என்பதைக் கண்டறிந்தது. பூமியின் இயக்கத்திற்கான சக்தி எங்கிருந்து கிடைக்கிறது என்ற கேள்விக்கு வெளியிலிருந்து வரும் சக்தியால் பூமி இயங்கவில்லை, அதன் சுய ஆற்றலால்தான் இயங்குகிறது என்பதைத் தமிழர்கள் தொடக்க காலத்திலேயே அறிந்து கொண்டனர் (அறி.தமிழர்.அறி.ப.15).

இவ்வகையான அடிப்படையால்தான் பூமியின் தோற்றம், இயக்கம் பற்றிய தமிழரின் கோட்பாடு உலக மதங்களிடம் இருந்து மட்டுமல்லாமல் இந்திய ஆத்திகச் சமயக் கோட்பாடுகளில் இருந்தும் வேறுபடுகின்றது. உலகத்தை இறைவன்தான் படைத்தான் என்று கூறிக்கொண்டு உலகிலுள்ள பொருட்களை எல்லாம் மிக அதிகமாக நுகர்ந்து கொண்டு உலகமே மாயை என்று கூறும் பெரும்பான்மையான சமயத்திடமிருந்து பழந்தமிழரின் அறிவு மாறுபட்டுச் சிந்தித்ததை நூலாசிரியர் சி.மகேந்திரன் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

பழந்தமிழரின் வீரமும் போர்முறையும் அறம் சார்ந்தவை; இவ்வாறு அவர்கள் சிந்தித்ததற்கு அவர்கள் முதிர்ச்சி அடைந்த அறிவே காரணம் என்பதை நூலாசிரியர் விரிவாக ஆராய்கின்றார். காதல், வீரம், கொடை போன்ற வாழ்க்கையின் நடைமுறைகளுக்கு இலக்கணம் வகுத்த பெருமை தமிழருக்கே உரியது எனத் தமிழாராய்ந்த மேலை நாட்டு அறிஞர்களும் வியந்து பார்க்கின்றார்கள்.

தாய்வழிச் சமுதாயம், இனக்குழு வாழ்க்கை, முடியாட்சி எனப் படிப்படியாகப் பழந்தமிழரின் வாழ்க்கையும் உலகத்தோடு ஒட்டியே வளர்ந்துள்ளது. க.கைலாசபதி கிரேக்க ஆய்வுமுறையைப் பின்பற்றிச் சங்கப் பாடல்களை, குறிப்பாகப் புறப்பாடல்களை வீரயுகப் பாடல்கள் என நிறுவியுள்ளார். நூலாசிரியர் சி.மகேந்திரன் ஆய்வாளரின் கருத்தை மீள்பார்வைக்கு உள்ளாக்குகின்றார்.

மருதநாயகம் போன்ற சில ஆய்வாளர்கள் கிரேக்க வீரயுகப் பாடல்கள் வாய்மொழித் தன்மை உடையவை என்றும், சங்கப் பாடல்கள் செவ்வியல் தன்மையுடன் அறம் சார்ந்த அறிவுத் திறனோடு எழுதப்பட்டவை என்றும் கூறுவதைப் பல சான்றுகளுடன் நூலாசிரியர் நிறுவுகின்றார். வீரயுகப் பாடல்கள் எதிரியின் அழிவைப் பற்றியே அதிகமாக விவரிக்கும். அறம் சார்ந்த போர்முறை சங்க காலங்களில் வழிவழியாகத் தொடர்ந்து வந்தன (அறி.தமிழர்.அறி.ப.61) என நூலாசிரியர் சி.மகேந்திரன் உறுதிபடக் கூறுகின்றார்.

பழந்தமிழரின் அறிவு, அறம் தொடர்பான பொதுத்தன்மைகளை விளக்கிய நூலாசிரியர், பல பக்க அளவில் ஒரு நூலாக எழுத வேண்டிய வரலாற்று நிகழ்வுகளை ஆறு பக்க அளவில் தமிழுக்கு அநீதி என்னும் தலைப்பில் குறுக்கியுள்ளார்.

மூவேந்தர்களும் குறுநில மன்னர்களும் தங்களுக்குள் பூசலிட்டுக் கொண்டாலும் வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடை தமிழகமும்

நல்லுலகில் அந்நியருக்கு இடம் கொடுக்காமல் ஆட்சி செய்தார்கள். போரால் வெல்ல முடியாத பூமியைக் கருத்து முதல் வாதத்தைப் பரப்பி பறவைக் கூட்டைக் கலைப்பது போல் கலைத்து விட்டார்கள். தமிழ் மன்னர்கள் ஆட்சி வீழ்ந்து பல்லவர், விஜயநகரர், முகமதியர், நாயக்கர், மராட்டியர், அந்நியர் ஆட்சிகள் மாறிமாறி வந்தபோது தமிழரின் அறிவு சார்ந்த கருத்துகள் மழுங்கத் தொடங்கின. வழிபாடு, வட மொழிக்கு முதன்மை போன்றவற்றால் தமிழரின் வாழ்க்கை முறையே திசைமாறிவிட்டது. வாழ்க்கையே திசைமாறும்போது மொழி எம்மாத்திரம்?

இவ்வளவு சிக்கல், இடைஞ்சல்களையும் தாங்கிக்கொண்டு தமிழ்நிலைபெற்றுள்ளது என்றால் மக்களின் புழங்கு மொழியாக இருந்ததே காரணமாகும். அதிகார வர்க்கத்தால் புறக்கணிக்கப்பட்டது. வழிபாட்டில் புறக்கணிக்கப்பட்டது. முறையான பாடசாலைகள் இல்லை. காலங் காலமாக வழக்கில் இருக்கும் மொழியைத் தமிழகத்தில் கற்க வழியில்லை. ஆங்காங்கே வடமொழிக்கு வேதபாடசாலைகள் முளைத்தன.

கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு (பார.பாட. 1766) என்று மகாகவி பாடியது கூட அவர் காலத்தைக் கருத்தில் கொண்டதாகக் கொள்ள முடியாது; பழந் தமிழகத்திற்கே பொருந்தி வரும். எப்படியோ வளமான இலக்கிய இலக்கணங்களைப் பெற்றிருந்ததும் இவ்வளவு இக்கட்டிலும் தமிழ் தப்பிப்பிழைத்து வாழ்ந்து வருகின்றது.

எப்படி எல்லாம் தமிழின் உண்மையான வரலாற்றை மறைக்க முயன்றுள்ளார்கள். இந்திய மொழிகள் அனைத்துக்கும் தாயாக இருந்து, அறிவுக் கோட்பாட்டை வளர்த்துக் கொடுத்தது வடமொழி என்னும் சமஸ்கிருதம்தான் என்ற கருத்து உருவாக்கப் பட்டது. ஆங்கிலேயர் காலத்தில் மேற்குலகில் திட்டமிட்டு இந்தக் கருத்து நிலையைப் பெரும் முயற்சி செய்து



அறிவு பற்றிய தமிழரின் அறிவு

சி.மகேந்திரன்

டிஸ்கவரி புக் பேலஸ்

விலை: ரூ.250/-

பரப்பிவிட்டார்கள் (அறி. தமிழர்.அறி.ப. 65).

இந்திய மொழிகளுக்கு எல்லாம் தாய் மொழி வடமொழியே என்னும் கருத்து மேலை நாட்டினரிடம் உருவாவதற்கு நம்மவர்களே காரணமாக இருந்துள்ளார்கள். முதலில் வந்தவர்கள் இவர்கள் சொல்லியதை நம்பினார்கள்; பிறகு வந்தவர்கள் அக்கருத்துத் தவறானது என்று மாற்றிக் கொண்டார்கள். தமிழும் வடமொழியும் வேறுவேறு குடும்பங்களைச் சார்ந்தவை என்பதை நிறுவினார்கள். பிரான்ஸிஸ் ஓயிட் எல்லீஸ் (1816), இராபர்ட் கால்டுவெல் (1856) என்னும் அறிஞர்கள் வடமொழியே இந்திய மொழிகளுக்குத் தாய்மொழி என்னும் கருத்தை வலுவிழக்கச் செய்தார்கள்.

மேலை நாட்டினர் கூறுவதற்கு முன்னரே வடமொழியே தமிழ் மொழிக்குத் தாய்மொழி எனத் தமிழகத்தில் வாழ்ந்தவர்களே கூறத் தொடங்கி விட்டார்கள். வீரசோழிய உரையாசிரியர் பெருந்தேவனார் (கி.பி.11, வீரசோ. 60) தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் சேனாவரையர் (கி.பி.13, தொல்.சொல். 401) இலக்கணக் கொத்து என்னும் நூலை எழுதிய சாமிநாத தேசிகர் (கி.பி.17, இல.கொத். 7: 27-28) எனப் பலர் இப்பட்டியலில் இடம் பெறுகின்றார்கள்.

மக்கள் நெருங்கி வாழும்போது சிற்சில மொழிக் கலப்பு ஏற்படுவது இயற்கை. சொற்களைக் கொடுத்து எடுத்துக்கொள்ளும். ஒலிப் பரிமாற்றம் நிகழும். தமிழ் மற்றும்முள்ள திராவிட மொழிகளில் நிறைய இந்தோ - ஆரிய மொழிச் சொற்கள் கலந்துள்ளன. வேதங்கள் தொடங்கிப் பல தொன்மையான வடமொழி நூல்களில் நூற்றுக்கணக்கான திராவிடச் சொற்கள் கலந்துள்ளன. மொழியியல் அறிஞர்கள் தொகுத்துக் கொடுத்துள்ளார்கள்.

இந்தோ - ஆரிய மொழிகள் இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவை. இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளில் சொற்களின் எழுத்தமைப்பு

மெய் - உயிர் - மெய் (CVC) என்றிருக்கும். ஆனால் திராவிட மொழிகளில் உயிர், மெய், உயிர்மெய் (அம்மா) என்றிருக்கும். வடமொழியில் இருக்கும் இந்த முறை திராவிடத்தில் இருந்து பெற்றது. வடமொழியில் காணப்படும் நாவளை ஒலிகள் ட், ண், ள் (t n l) என்பவை திராவிடத்தில் இருந்து கடன் பெற்றவை என மொழியியல் அறிஞர்கள் குறிப்பர். இவை இந்தோ - ஆரியத்தின் மூலமொழியாகிய இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் இல்லை.

திராவிட மொழிகளுக்கு வடமொழியே தாய் மொழி என்னும் செத்துப்போன கருத்தை முற்காலம் மட்டும் இல்லை; தற்காலத்திலும் சிலர் எழுதிக் கொண்டும் நினைத்துக் கொண்டும்தான் இருக்கிறார்கள். கல்வெட்டு ஆய்வாளர் இரா. நாகசாமி கூறும் கருத்தைத் தி.சுப்பிரமணியன் பின் வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

1. தமிழர்களுக்கு எழுத்து வரிவடிவம் கிடையாது. பிராமி எழுத்துக்கள் பிராமணர்களால் உருவாக்கப்பட்டவை.
2. தமிழ் இலக்கியங்கள் சமஸ்கிருத நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவை.
3. வர்ணாசிரமக் கோட்பாடு என்ற சாதி அமைப்பு முறை சங்க இலக்கியங்களில் உள்ளது. அது பிராமணர்களால் கொண்டு வரப்பட்டது இல்லை.
4. அகத்தியர், இந்திரன் போன்ற வேதக் கடவுள்களைத் தமிழர்கள் வணங்கினார்கள்.

இவருடைய முழுமையான கருத்து தமிழர்களுக்கு நாகரிகம் என்பது இல்லை. இதைக் கற்றுக் கொடுத்தவர்கள் பிராமணர்கள், அவர்கள் இல்லை என்றால் தமிழர்கள் இனக்குழு மக்களாகவே இருந்திருப்பார்கள் என்று இரா.நாகசாமி வாதிடுகிறார் (சமூக விஞ்ஞானம் 16:61, ப. 24).

இக்கருத்துக்களைப் படிக்கும்போது, குதிரை கொள் என்றால் வாயைத் திறக்கும். கடிவாளம் என்றால் வாயை மூடிக்கொள்ளும் என்னும் பழமொழிதான் நினைவுக்கு வந்தது. இவ்வாறு கூறுவது புதுமை இல்லை. இடம் பெயர்ந்து வந்தவர்கள் தொன்மைக் குடிகளின் முகவரியை அழித்தொழிக்க முயல்வது உலகின் பொதுத்தன்மை. இந்தோ - ஆரியரால் திராவிடர், சிங்களர்களால் தமிழர், ஐரோப்பியர்களால் அமெரிக்காவின் செவ்விந்தியர், ஆப்பிரிக்காவின் நீக்ரோ இனமக்கள் எனப் பட்டியல் நீண்டு கொண்டே செல்லும்.

கி. மு. மூன்றில் கிடைத்த அசோகரின் கல்வெட்டே தொன்மையான கல்வெட்டு

என்றார்கள். பிராமி என்று பெயர் வைத்தார்கள். தமிழகத்தில் கிடைத்த தொன்மையான குகைக் கல்வெட்டுகளைத் தமிழ்-பிராமி என்றார்கள். தமிழகத்தில் கிடைத்த வரி வடிவத்திற்கு மூலம் புத்தர் கல்வெட்டு என்றார்கள். அண்மையில் கீழடியில் கிடைத்துள்ள பாளைகளில் எழுதப்பட்டுள்ள எழுத்துக்களின் காலம் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டு என்று அறிவியல் கணிப்பு குறிப்பிடுகின்றது. தமிழ் பிராமி எனக் கூறக்கூடாது. தமிழி என்றுதான் கூறவேண்டும் என அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். கடல் மீனுக்கு செம்படவர் வைத்தது பெயராக இருக்கலாம். ஆய்வுக்கு அப்படி இருக்கக் கூடாது. இருந்தால், வரும் தலைமுறைகளின் அறிவியல் ஆய்வு புரட்டிப் போட்டுவிடும். காலங்காலமாக மதங்கள், தத்துவ நூல்கள் கூறிய கருத்துகள் மறுக்கப்படுகின்றன அல்லது மீள் பார்வைக்கு உட்படும். யாகாவாராயினும் நா காக்க வேண்டும் என்றார் உலகப் பொதுமறை தந்த திருவள்ளுவர். கண்டபடி எழுதாமல் கையையும் காக்கவேண்டும்.

நூலாசிரியர் சி.மகேந்திரன் இந்திய வரலாறு, நாகரிகத்தில் இந்தோ-ஆரியத்தின் கூறு சிறிய அளவிலேயே உள்ளது என்பதைப் பல அறிஞர்களின் கருத்துகளைக் கொண்டு நிறுவுகின்றார். ஆரிய மயம் (Sanskritization) ஆக்கப்பட்டாலும் பரந்துபட்ட இன்னும் கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நிற்கும் தமிழரின் அறிவைத் தமிழருக்கு மட்டும் அல்லாமல் அனைவருக்கும் நினைவு கூர்கின்றார். நால் வருணம் கடவுள் படைத்த புனிதப் பாகுபாடு என்று கூறும் இந்நாட்டில் யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் (புறம். 192), பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் (திருக். 972) என்னும் பாடல் அடிகள் தமிழனை நெஞ்சம் நிமிர்த்தி நடக்க வைக்கக் கூடியவை. நாடு, மொழி, இனம் போன்றவற்றால் வேற்றுமை - பாராட்டும் இந்தியா மட்டுமல்லாமல் உலகம் முழுவதும் உள்ளவர்களுக்குச் சாட்டை அடி கொடுக்கக் கூடியவை அல்ல. மனித நேயத்தின் மாண்பைக் கற்றுத் தரும் அடிகள்!

திரைகடல் ஓடித் திரவியம் தேடுவதும், மாட மாளிகைகளைக் கட்டிக்கொண்டு வாழ்வதும் அரசியலில் மனம்போனபடி செயல்படுவதும் மட்டும் வாழ்க்கை அன்று. காலங் காலமாக நெருக்கடிக்கு உள்ளாகும் தமிழரின் அறிவு சார்ந்த கோட்பாடுகளை மீட்டெடுக்க வேண்டும் என்பது நூலாசிரியரின் அக்கறையாக உள்ளது. எதிர்காலத்தில் தமிழனின் தனித்துவமான பிறப்பை உலக அளவில் ஒப்பிட்டு அதன் தொன்மையை நிரூபிக்க வேண்டிய அவசியம்

தமிழர்களுக்கு இருக்கின்றது. அப்பொழுதுதான் தாய்த் தமிழின் தொல் சிறப்பை மேலும் நாம் உணர்வதையும், அதை உலகிற்கு உணர்த்துவதையும் சாத்தியப்படுத்த முடியும் (அறி.தமிழர்.அறி.ப.71).

நூலாசிரியர் சி.மகேந்திரனின் சினம் அக்கினிப் பிழம்பாக வளர்ந்து கொண்டிருப்பதை நூலைத் தொடர்ந்து படிப்பவர்கள் உணர்ந்து கொள்ளலாம். காலங்காலமாகத் தமிழரின் அறிவுக்கோட்பாட்டை மறைக்க முயன்றவர்களைத் தோலுரித்துக் காட்டுகின்றார்.

இன்றைய அறிவியல் உலகம் அண்டத்தில் உள்ள பூமியை மட்டுமல்லாமல் எல்லாக்கோளங்களையும் அலசி ஆராய்ந்து பார்க்கிறது. பெரும்பாலும் பாறை அமைப்பிலேயே உள்ளன. பெரும்பாலானவை உயிரினங்கள் வாழத் தகுதி அற்றவையாகவே உள்ளன. உலகம் பற்றிய கோட்பாட்டில் பெரும்பாலான மதங்கள் ஒன்றை ஒன்று விஞ்சும் வகையிலேயே கதைகளைக் கூறுகின்றன. எல்லா மதங்களுமே அவற்றின் இறைவன் படைத்ததாகவே கூறுகின்றன.

எந்த மதத்தையும் குறை கூறுவதற்காக இக்கருத்தைக் கூறவில்லை. தொன்மையான மதங்கள் மானுடம் ஓரளவு சிந்திக்கத் தொடங்கிய காலத்திற்கு நீண்ட நாள் கழித்துத் தோன்றியவை. அவற்றில் பல இக்காலத்திற்குப் பொருந்தாதவையாக இருக்கும்; ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். பூமியின் தோற்றம் பற்றிக் கூறும் கிரேக்க அறிவு, பூமியைக் கடவுளிடம் பெற்ற ஒருவன் தாங்கிப் பிடித்தான் என்று கூறுகிறது (அறி.தமிழர்.அறி.ப. 16) என்று நூலாசிரியர் கூறும் செய்தி பலவற்றைச் சிந்திக்க வைக்கிறது.

உலகத்தை ஆதிசேடன்தாங்கிப் பிடித்திருப்பதாக வடமொழியில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பைபிள் உலகம் தட்டையாக இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்தோன்றிய ஒல்காப்பெரும் புகழ்த் தொல்காப்பியர் உலகம் பற்றிய கருத்து அனைவரையும் சிந்திக்க வைக்கக் கூடிய ஒன்றாகும்.

நிலம் தீநீர் வளி விசம்போடு ஐந்தும் / கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின் / இருதிணை ஐம்பால் இயல்நெறி வழாஅமைத்/திரிவில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும் (தொல். பொருள். 639). இந்நூற்பாவில் இரண்டு கருத்துகள் பழந்தமிழரின் உச்சம் தொடும் அறிவை வெளிப்படுத்துகின்றன. நூலாசிரியர் கொடுக்கும் விளக்கமும் இவண் நோக்கத்தக்கது. இன்றைய

அறிவியல் வளர்ச்சியோடு ஒப்பிட்டால், தமிழரின் அறிவு, அனுபவ அறிவு என்றாலும் முதிர்ந்த அறிவு என்பதாகத்தான் கூறத் தோன்றுகிறது. இயற்கையோடு நுட்பமான உறவு இல்லாத சமூகத்தால் இத்தகைய அறிவைப் பெற்றிருக்க முடியாது (அறி.தமிழர்.அறி. ப. 135).

முதலாவது உலகம் பற்றிய கருத்தாகும். நிலம், தீ, நீர், காற்று ஆகாயம் என்னும் ஐம்பெரும் ஆற்றல்களால் இவ்வுலகம் தோன்றியுள்ளது என்னும் தொல்காப்பியரின் கருத்து உலகம் உள்ள அளவும் பொருந்தக்கூடிய கருத்தாகும்.

இன்னொன்று திணை - பால் - இடம் - எண் பாகுபாடாகும். தொல்காப்பியரின் திணைப் பாகுபாடு தமிழருக்கு இயல்பாகத் தெரியலாம். ஆனால் உலக மொழிகளின் பால்பாகுபாட்டை அறிந்த அறிஞர்கள் - குறிப்பாக, மொழி-யியல் அறிஞர்கள் தமிழரின் என்றும் அறிவியல் முறைப்படி ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க பால்பாகுபாட்டு அறிவை உற்று நோக்குகின்றார்கள். காரணம் பல மொழிகளில் ஆண்பால், பெண்பால், ஒன்றன்பால் எனப் பாலியல், உடலியல் அடிப்படையில் அமைந்த உயிரினங்கள், உயிரற்றவற்றை மாறிமாறிக் குறிப்பிடும் முறையைக் காணலாம். அஃதாவது ஆண்பாலைப் பெண்பாலாகவும் பெண்பாலாகவும் இவற்றை ஒன்றன் பாலாகவும் ஒன்றன்பாலை ஆண், பெண் பாலாகவும் இயற்கைக்கு முரணாகப் பால் மாறாட்டத்துடன் குறிப்பதைக் காணலாம்.

சான்றுக்கு வடமொழியில் பெண்ணைக் குறிக்கும் பார்யா பெண் பால், தாரம் ஆண்பால், களத்திரம் அலிப்பால். தமிழில் பெண், பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அறிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண், மனைவி, கிழத்தி சிறுமி, இல்லாள் என எத்தனை சொற்கள் இருந்தாலும் பெண்பால் என்றே கொள்ளப்படும்.

மக்கள் உயர்திணை, அவரல்லாத அனைத்து உயிருள்ளவையும் உயிரற்றவையும் அஃறிணை எனத் திட்ட வட்டமாக வரையறை செய்து தொல்காப்பியர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

உயர்திணை என்மனார் மக்கட் சுட்டே / அஃறிணை என்மனார் அவரல பிறவே / ஆயிரு திணையின் இசைக்குமன சொல்லே (தொல். சொல். 1).

இவ்வகையான பால்பாகுபாட்டை இராபர்ட் கால்டுவெல் (1856: 222) முற்போக்குச் சிந்தனையின் உச்சக்கட்டம் என்கிறார். இடது சாரிச் சிந்தனை மிக்க,

பொருள்முதல்வாதத்தின் உண்மையை உணர்ந்த நூலாசிரியர் சி.மகேந்திரன் தொல்காப்பியரைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டு பழந்தமிழரின் அறிவுக் கோட்பாட்டின் ஆணியேர் தொல்காப்பியத்தில் இருப்பதை வெளிப்படுத்துகின்றார். தொல்காப்பியம் மொழிக்கான இலக்கணத்தையும் வாழ்க்கைக்கான இலக்கணத்தையும் மிக விரிவாகக் கூறியபோதிலும் நூல் செய்யுள் களில் சுருக்கமாகவே அமைந்து தனித்துவமான கட்டமைப்பைக் கொண்டிருக்கிறது. இத்தகைய செய்யுள் கட்டமைப்பு வேறு எந்த மொழிப் பாடல்களிலும் இல்லை (அறி.தமிழர்.அறி.ப. 92).

நிலப்பாகுபாடு, காலப்பாகுபாடு, நிலத்திற்குரிய தெய்வம், உணவு, உறிப்பொருள் என அனைத்தையும் உணர்ந்த நூலாசிரியர் அனைவரும் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் எழுதி இருப்பது பாராட்டத்தக்கது.

கிரேக்கம், இலத்தீன், வடமொழி போன்ற தொன்மையான மொழிகளில் அந்தந்த மொழிபேசும் மக்களின் அறிவு சார்ந்த பண்பை மெய்ப்பிக்கத் தனித்தனியான தத்துவ நூல்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் தமிழில் தனியான நூல் இல்லை என்றாலும் மொழியையும் வாழ்வியலையும் விளக்கும் தொல்காப்பியமும் பழந்தமிழ் நூல்களுமே தமிழர்தம் அறிவார்ந்த தத்துவக் கோட்பாடுகளை உள்ளார்ந்தவையாக இருப்பதை நூலாசிரியர் சான்றுகளுடன் விளக்குகின்றார்.

ஐகதீஸ் சந்திரபோஸ் உயர்திணையைப் போன்றே அஃறிணைக்கும் எல்லா உணர்வுகளும் இருக்கின்றன என்பதைக் கண்டறிந்து நோபல் பரிசு பெற்றார். வெப்பம், குளிர், ஒலி, ஒளி ஆகிய புறத்தூண்டுதல்கள் மனிதர்களையும் விலங்குகளையும் எவ்வாறு பாதிக்கின்றனவோ அவ்வாறே தாவரங்களையும் பாதிக்கின்றன என்பதை நிரூபித்தார் (அறி.தமிழர்.அறி.ப. 108).

இருபதாம் நூற்றாண்டில் செய்யப்பட்ட ஆய்வை மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தொல்காப்பியரின் அறிவு பற்றிய சிந்தனையோடு நூலாசிரியர் ஒப்பிடுவது பாராட்டத்தக்கது. மக்கள் இயற்கையோடு ஒன்றி வாழ்ந்ததால்தான் ஒன்று முதல் ஆற்றிவுடைய உயிரினங்களைப் பிரித்துப் பட்டியலிட முடியும். தொல்காப்பியர் பின்வரும் நூற்பாவில் அனைவருமே வியந்து நோக்குமாறு அறிவு அடிப்படையில் உயிரினங்களைக் குறிப்பிடுகின்றார்

ஒன்று அறிவதுவே உற்று அறிவதுவே /
இரண்டு அறிவதுவே அதனொடு நாவே /

நியூ செஞ்சுரியின்

உங்கள் நூல்தம்

மூன்று அறிவதுவே அவற்றொடு மூக்கே /
நான்கு அறிவதுவே அவற்றொடு கண்ணே /
ஐந்து அறிவதுவே அவற்றொடு செவியே / ஆறு
அறிவதுவே அவற்றொடு மனனே / நேரிதின்
உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே/

(தொல்.பொருள். 573)

இந்நூற்பாவிற் கு இளம்பூரணர் போன்றோர் எழுதும் உரைகள் வழிவழியாகப் பழந்தமிழர் இயற்கையோடு ஒன்றிவாழ்ந்ததன் விளைவாக விளைந்த பட்டறிவைப் பறைசாற்றும் வகையில் உள்ளன.

தமிழரின் இயல்பான வாழ்க்கையில் அறிவு தொடர்பான மெய்யியல் பொதிந்துள்ளது. கடவுளை விளக்கவும் மேல், கீழ் உலகங்களை விளக்கவும் தமிழர்கள் தத்துவங்களை விளக்கவில்லை. வையத்துள் வாழும் வாழ்க்கைக்கு ஏற்பச் சொர்க்கமும் நரகமும் பூமியிலேயே தெரியும் என்னும் கோட்பாட்டைக் கொண்டிருந்தனர்.

பிற உயிரினங்களுக்கும் மானுடத்திற்குமான இயைபை நூலாசிரியர் விளக்குவதைப் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது சங்கப்பாடல் ஒன்று (நற். 172) நினைவுக்கு வந்தது. அதன் பொருள் பின்வருமாறு அமையும்.

தலைவன் தலைவியைக் காண்பதற்காகப் பகலில் வருகின்றான். பகற் குறியில் தலைவியைச் சந்திக்கத் தோழி விரும்பவில்லை. அது அவருக்கு வித்தாகி விடும். சந்திப்பதைத் தவிர்க்க ஒரு நிகழ்ச்சியைத் தோழி தலைவனிடம் கூறுகின்றாள்.

தலைவியும் தோழியரும் கடல் சார்ந்த நெய்தல் நிலத்தில் விளையாடுகின்றனர். ஒரு புன்னை வித்தை விளையாடும்போது பூமியில் பதித்துள்ளனர். அவ்வாறு பதித்ததை மறந்தும் போயினர். ஒருநாள் புன்னை விதை முளைத்துத் துளிர் விட்டிருப்பதைக் கண்டனர். பாலையும் நெய்யையும் நீராக ஊற்றி வளர்க்கின்றார்கள்.

மகளும் அவள் தோழியரும் புன்னை வளர்ப்பதை அறிந்த தாய் அது உங்களுக்குத் தங்கை ஆகும் என்கின்றாள். இதனைத் தோழி தலைவனிடம் கூறி, இப்புன்னை அருகில் நின்று நின்னோடு சிரித்துப் பேசி மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியாது. நாணம் மிகும். இன்னொன்றைக் குறிப்பிட ஒன்றன் வழி விளக்குவது உத்தி முறைகளில் ஒன்று. நூலாசிரியர் நற்றிணைப் பாடல் கருத்தைத் தெளிவாக விளக்குகின்றார்.

இதனை இங்கே இங்கே குறிப்பதற்குக் காரணம் பழந்தமிழரின் மரபு சார்ந்த அறிவைக்

குறிப்பிடுவதற்காகத்தான். தேவைக்காகக் காடு கொண்டு நாடாக்கினார்கள்; நீர் நிலை அமைத்து வளத்தைப் பெருக்கினார்கள். இப்போது நீர்நிலைகள் இருந்த இடமே தெரியவில்லை. மலை, காடுகள் எல்லாம் அழிக்கப்பட்டு விட்டன. சுற்றுச் சூழல் கெட்டுக் கேடு விளைய ஆரம்பித்தால் ஏழை - பணக்காரன் என்றெல்லாம் பார்க்காது. 150 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே மார்க்ஸ் - எங்கல்ஸ் வனங்களை அழிப்பதனால் ஏற்படும் அபாயத்தை விரிவாக எழுதி உள்ளார்கள். இயற்கையை அழித்ததன் எதிர் விளைவை உலகம் இப்போது நுகரத் தொடங்கி உள்ளது.

வலதுசாரிச் சிந்தனையாளர்கள் நுகர்வுக் கலாச்சாரத்தில் மூழ்கி உலக வளங்களை எல்லாம் ஏறக்குறைய அழித்து விட்டார்கள். பிறகோள்களை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நூலாசிரியர் மகேந்திரன் திடீரென்று இந்த நூலை எழுதி விடவில்லை. இயற்கையின்பால் ஈடுபாடு கொண்டவர். மனித நேயத்தின் மகத்துவம் அறிந்தவர்; தமிழகத்தைப் பாலைவனம் ஆக்காதே, ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சியின் மரண சாசனம் தீக்குள் விரலை வைத்தேன் (2011), வீழ்வேன் என்று நினைத்தாயோ (2011) போன்ற நூல்களைப் படித்தாலே அறிந்து கொள்ளலாம்.

பழந்தமிழரின் அறிவை உரசிப் பார்க்க நூலாசிரியர் தொல்காப்பியத்தை அடிப்படையாகக் கொள்கின்றார். உலகப் பொதுமறை தந்த திருவள்ளுவரை நூலாசிரியர் உச்சி மேல் வைத்துப் போற்றுகின்றார். மானுட விழுமியங்கள் பற்றித் திருவள்ளுவர் பல உள்ளடக்கங்களில் பேசினாலும் நூலாசிரியர் தம் நூல் தலைப்பிற்கு ஏற்ப அறிவுடைமை என்னும் பகுப்பில் உள்ள குறட்பாக்களை விலா வாரியாக எழுதுகின்றார்; பிற நாட்டு அறிவுக்கோட்டோடு ஒப்பிடுகின்றார்.

படிப்பறிவு, பட்டறிவு என இருவகையில் அறிவு பகுக்கப் பட்டாலும் இரண்டு வகையையும் பெற்றிருக்க வேண்டும். குறிப்பாகக் கல்வியால் பெறும் அறிவு மேலும் மேலும் சிந்திக்கத் தூண்டும். இதனால்தான் உழைக்கும் மக்களிடம் கல்வி சென்று விடக்கூடாது என்று இடைக் காலத்தில் இருந்து கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டார்கள். புத்தர் தொடங்கித் திருவள்ளுவர், சித்தர்கள், மகாகவி, பெரியார், பாரதிதாசன், காமராசர் எனப் பல சான்றோர்கள், சாதி, மதம் பாராமல் அறிவை விருத்தி செய்வதற்கான வழிமுறைகளை எல்லாம் கூறி உள்ளார்கள்.

சமுதாயத்தில் விழிப்புணர்வு இருந்தால், சாதி, மத அடிப்படையில் வேற்றுமையை வளர்க்க முடியாது. எல்லோரும் வாய்ப்புகளைச் சமமாகப் பெற்று வாழ வேண்டும் எனப் பாடுபட்டோரின் சிலைகள் சிதைக்கப்படுகின்றன. காலணி மாலை அணிவிக்கின்றார்கள்; சேறு, கருப்பு மை பூசுகின்றார்கள். அம்பேத்கார், பெரியாருக்குச் செய்த மரியாதையைத் தஞ்சாவூரில் திருவள்ளுவருக்கும் செய்துள்ளார்கள்.

அவர்களை அவமரியாதை செய்வதாக நினைத்துக்கொண்டு செய்பவர்கள், அவர்களே அதை அணிந்து கொள்கின்றார்கள்; பூசிக் கொள்கின்றார்கள் என்றுதான் நயத்தக்க நாகரிகத்தோடு சொல்ல வேண்டும். மானுடம் போற்றிய மாமேதைகள் எல்லோரும் சுரண்டல் வர்க்கத்தால் ஏதாவது ஒரு வகையில் இழிவு படுத்தப்படுகிறார்கள். திருவள்ளுவரின் ஆழமான அறிவையும் அகலமான பார்வையையும் நூலாசிரியர் சி.மகேந்திரன் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். அறிவுக் கோட்பாட்டில் மேலை நாட்டாரிடம் காணப்படும் குழப்பமும் சொல்லாடலும் திருக்குறளில் இல்லை. அறிவுக் கோட்பாட்டில் ஒரு குறுகிய எல்லை கொண்ட பார்வைதான் மேலை நாட்டாரிடம் இருக்கின்றது. திருக்குறளில் காணப்படும் உலகு போன்ற விரிந்த பார்வை அவர்களிடம் இல்லை. அறிவின் அடிப்படைப் பிரச்சனைகளில் சரியான தெளிவைத் திருக்குறளில் பார்க்க முடிகிறது (அறி. தமிழர்.அறி.பக். 118-119).

அறிவு, அதுவழிச் சிந்தனை, தத்துவம் போன்ற கோட்பாடுகளின் அடிப்படை சுரண்டல்தான் என்பது ஓர் உலகப் பொதுமை. வேண்டுமானால் கூடவும் குறைவாகவும் இருக்கலாம். இறைவனும் ஆன்மாவும் ஒன்றா? வேறுவேறா என்பன போன்ற தத்துவங்கள் மிகவும் போற்றப்படுபவை. இவற்றை எல்லாம் சிந்திப்பவர்கள், எழுதுபவர்கள் ஒரு கட்டுமானத்தின் மீது அமர்ந்து கொண்டதான் செய்கின்றார்கள்.

இந்தியா என்று ஒட்டு மொத்தமாக எடுத்துக்கொண்டால் கருத்து முதல்வாதம் பேசும் மதங்களிடமும் மடங்களிடமும் ஆலயங்களிடமும் தான் மண், பொன் என்னும் அடிப்படைப் பொருளாதாரங்கள் குவிந்து கிடக்கின்றன. கதிரோன் தோன்றினான் / கவலை கொண்டு ஏங்கினோம் / உடையோ கோவணம் / உணவோ நீராகாரம் (வாட்.இர. ப. 41) வேளாண் தொழில் செய்வோர் மட்டுமில்லை. ஆடை நெய்வோர், கடல் சார்ந்த தொழில் செய்வோர் என அனைத்துத்

தொழில் செய்யும் அனைத்துத் தொழிலாளர் நிலையும் இன்னும் அப்படியேதான் இருக்கிறது.

மன்னராட்சிக் காலம் முதல் நிலங்களை இறைவன் பெயரில் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டார்கள். கோயில் இல்லாத ஊரில் குடி இருக்க வேண்டாம் எனக் கூறி எங்கும் ஆலயங்களைக் கட்டச் செய்தார்கள். மதம், சாதி உணர்வுகளைத் தூண்டுபவர்களால் மக்கள் மனத்திற்குள் புகமுடியவில்லை என்பதை மட்டும் வரலாறு உணர்த்திக் கொண்டே இருக்கிறது. அவர்களும் இவர்களோடு ஒன்றி வாழவில்லை என்று இன்னொரு வரலாறு.

இந்தியா மட்டுமில்லை, உலகெங்கிலும் மக்களைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் தங்களைப் பற்றி மட்டுமே சிந்தித்த அறிவுக் கோட்பாடுகள், தத்துவங்கள் வளர்ந்துள்ளனவா? மானுடத்தை மட்டுமே சிந்தித்த புத்தரின் கோட்பாடுகள் உலகம் முழுவதும் பரவியுள்ளன. படிப்பது இராமாயணம் இடிப்பது பெருமாள் கோயில் என்றொரு பழமொழி உண்டு. இலங்கையில் சிங்களவர் தமிழரின் குருதியில்தான் குளிக்கிறார்கள். சீனா, மியான்மர் என்று எங்குப் பார்த்தாலும் புத்தர் பேசிய அகிம்சைக் கோட்பாடே உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டதான் கிடக்கின்றது. கோட்பாட்டில் பிசகு இல்லை.

எங்கோ பிறந்த காரல் மார்க்ஸ் - எங்கல்சின் பொதுவுடைமைக் கோட்பாடு குளத்தில் வீசப்பட்ட கல்லின் அதிர்வால் தோன்றும் அலை, அலை அலையாய்ப் பூமியின் உருண்டைபோல வட்ட வட்டமாகப் பரவுகின்றது. அதற்குக் காரணம் மனிதநேயம்தான். பட்டறிவை மட்டுமே கொண்ட பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம் மண்ணில் வாழ மக்களுக்கு வழிகூறாமல் சொர்க்கத்தில் சுகமாக வாழ வழி கூறிய மாமேதைகளின் தத்துவங்களுக்கு மரண அடி கொடுக்கின்றார். **கடவுள் இருப்பதும் இல்லை என்பதும் / கவைக்கு உதவாத வெறும்பேச்சு / கஞ்சிக்கு இல்லாதோர் கவலை நீங்கவே / கருத வேண்டியதை மறந்தாச்சு** (பட்.பாட. பக். 203 -204).

நூலாசிரியர் மகேந்திரன் செம்பாதி அளவிலான தம்நூலில் தமிழரின் குறிப்பாகப் பழந்தமிழரின் பொதுவான அறிவுக் கோட்பாட்டை நுட்பமாக ஆராய்ந்து விளக்குகின்றார். தமிழரின் அறிவியல் கோட்பாடு இயற்கையை நேசித்தது; மானுடத்தை நேசித்தது. குணத்தைக் காட்டியது. குற்றத்தையும் சுட்டிக் காட்டியது. மொழிகளையும்

இலக்கியங்களையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்வதைப் போன்று ஒவ்வொரு இனமக்களின் அறிவுக் கோட்பாட்டையும் ஒப்பிட்டு ஆராய வேண்டும். அப்போதுதான் நிறை குறை தெரியும். உலகத்திற்கே நாகரிகத்தைக் கற்றுக் கொடுத்தவர்கள் நாங்கள்தான் என்று ஐரோப்பியரும் ஆரியரும் கூறும் கருத்துகளின் வன்மை மென்மை தெரியும். எந்த நிலையில் பார்த்தாலும் பழந்தமிழரின் அறிவுக் கோட்பாடு மனிதனை அடிமைப்படுத்த நினைத்ததில்லை. பிற இனத்தை அழிக்க இறைவனை வேண்டியதில்லை. பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் (திருக். 972) என்று கூறியதைவிட இன்னொரு கருத்து தமிழரின் அறிவை அறிய வேண்டுமோ?

அகத்திணை, புறத்திணைப் பாகுபாட்டை அலசி ஆராயும் நூலாசிரியர் வியப்புடன் தமிழரின் அறிவாற்றலை நோக்குகின்றார். பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே இருந்த இப்படிப்பட்ட பகுப்பாய்வை அறிந்து உலக அறிஞர்கள் புகழ்ந்து பாராட்டுகின்றார்கள்.

காட்சி என்பது அறிவோடு தொடர்புடையது என நூலாசிரியர் தொல்காப்பியத்தின் வழி நின்று புதுமையாகச் சிந்திக்கின்றார். இலக்கிய உத்திகளை ஆராய்கிறார். எப்பொருளை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதனுள் ஆழ்ந்து கிடக்கும் தமிழரின் அறிவு நுட்பத்தை வெளிப்படுத்துவதே நூலாசிரியரின் நோக்கமாக உள்ளது.

பழந்தமிழரின் உண்மையான வாழ்க்கை நிலையையும் அறிவு மேம்பாட்டையும் எடுத்துக்காட்டச் சங்க இலக்கியங்களை எடுத்துக் காட்டினால் உதட்டைப் பிதுக்குவார்கள். அவை கற்பனை என்பார்கள். பெரும்பாலான இன மக்களின் வாழ்க்கைக்கும் அவர்களிடம் உள்ள நூல்களுக்கும் தொடர்பு இருக்காது. அவை விவரிப்பவை எல்லாம் இந்திரலோகம், சொர்க்கலோகம் அல்லது நரகலோகமாக இருக்கும்.

தமிழரின் அறிவின் மேம்பாட்டை உணர்த்துபவை எல்லாம் கடல் கோளால் அழிந்து விட்டன. மண்ணில் புதைந்து கிடக்கின்றன. அவற்றைத் தோண்டிப் பார்க்கப் பெரும் நந்திகள் தடையாக உள்ளன. ஆதிச்ச நல்லூர், பூம்புகார், அரிக்கமேடு, கொடுமணல் போன்ற இடங்களில் செய்ய வேண்டிய ஆய்வுகள் தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அண்மையில் கீழடியில் கிடைத்துள்ள அகழாய்வுப் பொருட்கள் சங்க இலக்கியங்களில் விவரிக்கப்பட்டவையாகவே உள்ளன. வாழ்விற்கும் படைத்த இலக்கியங்களுக்கும்

இம்மி அளவு கூட இடைவெளி இல்லாமல் பழந்தமிழர் வாழ்ந்துள்ளனர்.

தொல்காப்பியத்திலும் சங்க இலக்கியங்களிலும் இறைக் கோட்பாடு, மேல்-கீழ் என்னும் சாதிப்பாகுபாடு போன்ற பல இடைச் செருகல்கள் இருப்பதாக ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். தொல்லியல் ஆய்வுகள் ஆழமாகவும் அகலமாகவும் செய்யப்படும் போது மெய்ப்பொருள் வெளிப்படும். தமிழகமே ஒரு தொல்லியல் களஞ்சியமாகத் திகழ்வது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆதிகாலம் தொட்டே இந்தியாவின் தெற்கில் இருந்து வடக்குவரை இப்போதும் திராவிட மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. ஊர்ப் பெயர்கள் ஒன்று போலவே எங்கும் இருப்பதாக இரா.பாலகிருட்டிணன் போன்ற ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அகழாய்வில் கிடைக்கும் தொல்பொருட்களிலும் ஒற்றுமை இருக்கின்றது.

நூலாசிரியர் கூறும் பின்வரும் கருத்து, தமிழரை நெஞ்சம் நிமிர வைக்கத்தக்கது. தமிழர் நதிகளின் வெள்ளத்தைக் கட்டுப்படுத்துதல், பாசன முறை நெருப்பை உண்டாக்கிக் கட்டுப்படுத்திப் பயன்படுத்தும் திறன், விலங்குகளை அடக்கியாண்டு அவற்றைப் பணிகளுக்குப் பயன்படுத்தும் நுட்பம், உலோகங்களைப் பிரித்தெடுத்துப் பயன்படுத்துதல், உழவு, உழவுக் கருவிகள், பயணங்களுக்குச் சக்கரங்கள் கொண்ட வண்டிகளை உருவாக்குதல், நெசவு, மண்பாண்டம் வனைதல், போர்த்துறை நுட்பங்கள், தற்காப்புக் கலைகள், நகரமைப்பு, ஆட்சிமுறை, நாவாய் அமைத்தல், செலுத்துதல், மொழியியல், மருத்துவம், கால நிலை அறிதல், வானவியல் போன்ற துறைகளிலும் இன்னபிற துறைகளிலும் ஆளுமை செலுத்தி வந்துள்ளனர். இந்த உண்மையை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள், இவை எல்லாம் கடந்த காலங்களில் கட்டுக் கதைகள் என்று பேசப்பட்டு வந்தன. இன்று அனைவரும் இவை உண்மைதான் என்று உணரத் தொடங்கியுள்ளனர். இதற்கு இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள அகழாய்வுகளே முக்கிய காரணமாக அமைந்துள்ளன (அறி.தமிழர்.அறி.ப. 177).

ஐயம் கொண்டு அதன்வழி எழும் அறிவுக்கோட்பாடு, வெளிவந்துள்ள நூல்கள், அவற்றின் பொருள், நூல் தொடர்பான இலக்கண கோட்பாடு என அறிவு தொடர்பான எதனையும் விட்டு வைக்காமல் நூலாசிரியர் சி.மகேந்திரன் அலசி ஆராய்கின்றார்.

நூலாசிரியர்கள் எவ்வளவு சிறந்த அறிவாளிகளாக இருந்தாலும் நூல்களை அவைகளில் அரங்கேற்றும்போதுதான் பட்டை தீட்டப்பட்ட வைரமாக ஒளிரும். அறிவு தொடர்பான கருத்துகள் அறிவு பற்றிய தமிழரின் அறிவு என்னும் நூலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழன் என்றோர் இனம் உண்டு / தனியே அவற்கொரு குணமுண்டு / அமிழ்தம் அவனுடை வழியாகும் / அன்பே அவனுடை மொழியாகும். / அறிவின் கடலைக் கடைந்தவனாம் / அமிர்த்த திருக்குறள் அடைந்தவனாம் / பொறியின் ஆசையைக் குறைதிடவே / பொருந்திய நூல்கள் உரைத்திடுவான்

(நாம.பாட. 19).

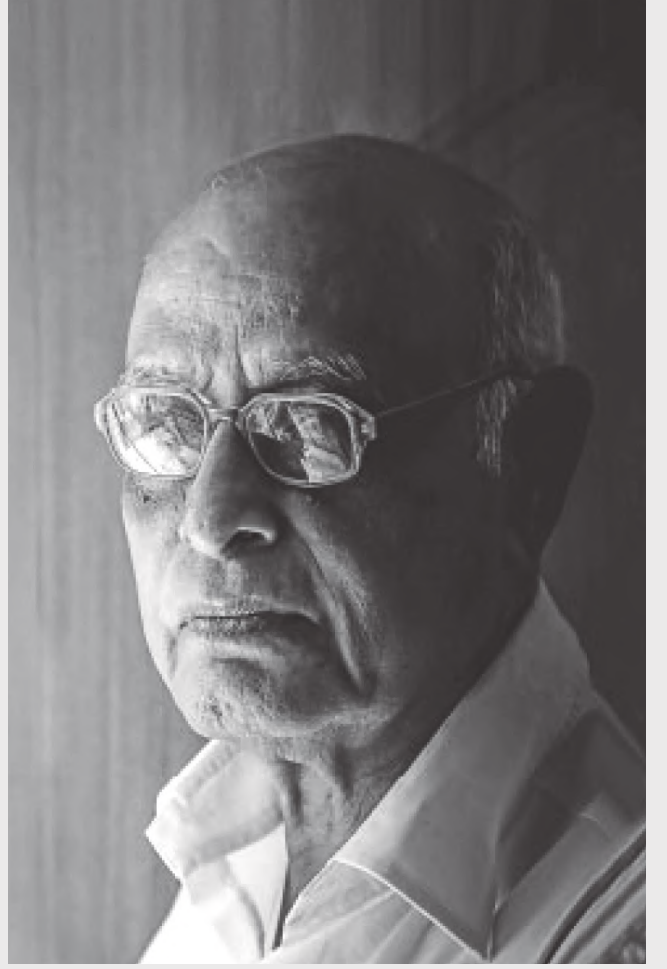
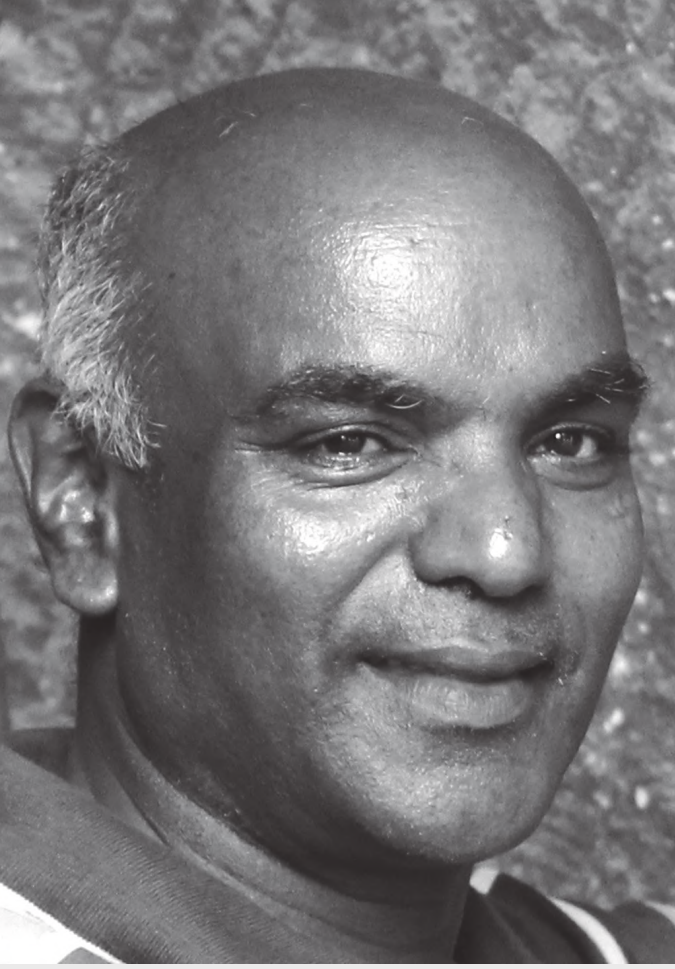
வடக்கே உள்ளவர்க்கு மட்டுமில்லை; தெற்கே உள்ள சிலருக்கும் இப்பாடலை அடிக்கடி கூறி நினைவுபடுத்த வேண்டி உள்ளது.

ஓட்டு மொத்த நூலிலும் அறிவு அறிவு என்று பொது அறிவு பற்றியும் தமிழரின் பரந்துபட்ட தனித்தன்மையான அறிவு பற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளதை அறியலாம்.

அரசியலுக்கு எல்லோரும் வரலாம்; வரவேண்டும். இதனால்தான் மகாகவி, எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர் (பார.பாட. 1831) என்றார். பொதுவாழ்வில் ஈடுபடுபவர்களுக்குப் பட்டறிவும் படிப்பறிவும் தேவை. நல்ல நூல்களை எழுதும் அரசியல்வாதிகள் குறைந்து கொண்டே வருகின்றார்கள். பலருக்குத் தங்கள் கட்சியின் முழுமையான வரலாறு கூடத் தெரிவதில்லை.

நூலாசிரியர் சி.மகேந்திரன் பொதுவுடைமை இயக்கத்தில் ஈடுபட்ட இளமைக் காலம் தொட்டுப் பேசி வருவதோடு நல்ல நூல்களையும் எழுதி வெளியிட்டு வருகின்றார். எல்லா நூல்களுமே சமுதாய முன்னேற்றம் பற்றிப் பேசக் கூடியவை. இந்த நூல் பழந்தமிழரின் அறிவு சார்ந்தது. பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் வரலாற்று நீட்சியுடைய தமிழகத்தில் அறிவு சார்ந்த கருத்துகளை அரிதின் முயன்று திரட்டி இந்நூலை சி.மகேந்திரன் எழுதியுள்ளார். பழந்தமிழரின் அறிவை அறிய விரும்புகின்றவர்கள் உடனடியாகப் படிக்க வேண்டிய நூல் அறிவு பற்றிய தமிழரின் அறிவு. நூலாசிரியர் மேலும் பல நூல்களைப் படைத்திட வாழ்த்துவோம். நூலை வெளியிட்ட டிஸ்கவரி புக் பேலஸ் உரிமையாளர் வேடியப்பனும் வாழ்த்துக்கு உரியவர்.

வாழ்த்துகள்



பேராசிரியர் நா.வானமாமலையின் முதன்மை மாணாக்கர்களில் ஒருவரும் தமிழ்ச்சமூகப் பண்பாட்டு ஆய்வுத்தளங்களில் காத்திரமான பங்களிப்பைச் செய்துவருபவருமான பேராசிரியர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் அவர்களுக்கும், முப்பதாண்டுகளுக்கும் மேலாக தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் சிறுகதைகள், நாவல், கட்டுரை, விமர்சனம் எனத் தீவிரமாக இயங்கிவரும் மிக முக்கியமானதொரு படைப்பாளியான பாவண்ணனுக்கும் விளக்கு விருது அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அமெரிக்கா வாழ் தமிழர்களின் பண்பாட்டு அமைப்பின் விளக்கு விருது பெறும் ஆளுமைகளுக்கு 'நியூ செஞ்சுரியின் உங்கள் நூலகம்' வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.



அக்கா தங்கச்சிக் கல்

பாவண்ணன்



புகைப்படம் எடுக்கும் நண்பரொருவர் என்னைப் பார்க்க ஒருமுறை வந்தார். நகரக்காட்சிகளைப் படமெடுப்பதற்காக அவர் புறப்பட்டபோது நானும் அவருடன் சென்றேன். கடைத்தெருக்கள், பூங்காக்கள், ரயில் நிலையம், பேருந்து நிலையம், கோவில்கள், ஏரிகள் என பல இடங்களுக்கு நான் அவரை அழைத்துச் சென்றேன். காலையிலிருந்து மாலை வரைக்கும் கண்ணில் பட்ட காட்சிகளையெல்லாம் படமெடுத்தபடியே வந்தார். ஏறத்தாழ நானூறு படங்கள் இருக்கும். வீட்டுக்குத் திரும்பிய பிறகு அப்படங்களைக் கணிப்பொறிக்கு மாற்றி அவற்றை வகைப்படுத்தத் தொடங்கினார். பிறகு எதை வைத்துக்கொள்ளலாம், எதை அழித்துவிடலாம் என்ற தேர்வு தொடங்கியது. இறுதியில் ஆறு படங்கள் மட்டுமே எஞ்சின. அன்று முழுக்க எடுத்த படங்களில் அவை

மட்டுமே மிகச்சிறந்த தரத்தில் உள்ளன என்றார். அவருடைய கறாரான சுயதணிக்கை வியப்பூட்டியது. அந்தத் தணிக்கையுணர்வின் காரணமாகவே அவர் மிகச்சிறந்த கலைஞராக விளங்குகிறார் என்பதையும் புரிந்துகொள்ளமுடிந்தது.

கவிதைக்கும் கறாரான சுயதணிக்கை தேவைப்படுகிறது. அள்ளிவந்ததையெல்லாம் வீசிவிட்டு அபூர்வமான ஒன்றை மட்டுமே நமக்கு அளிக்கும் கவிஞர்களே முக்கியமானவர்கள். அப்படிப்பட்ட கவிஞர் வரிசையில் ஒருவர் கல்யாணஜி. கடந்த அரைநூற்றாண்டு காலமாக அவர் தொகுப்புகள் சீரான இடைவெளியில் வந்தபடி உள்ளன. சமீபத்தில் வெளிவந்திருக்கும் உருப்பளிங்கு தொகுப்பில் நல்ல கவிதைகள் எண்ணிக்கையளவில் அதிகமாகவே இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

'நட்ட நடுத்தெருவில்
நடந்துவரும் சிறுமி

வெட்டவெளியில் குதிக்கிறாள்
தணியும் மாயக்கிளை நுனியில்
கனிகொய்ய எவ்வுகிறாள்
மறுமறு குதியில் பறித்துவிடுகிறாள்
இளவெயிலில் வழிந்து பெருகும் சாறு
காணாக் கனியிலிருந்து கசிந்ததுவே'

காணாக்கனி என்னும் சொல் வழங்கும் கிளர்ச்சிக்கு ஈடு இணையே இல்லை. காணாப்புதையல், காணாக்கடவுள் போல காணாக்கனி. காணா மரத்தில் உள்ள காணாக்கிளையிலிருந்து பறிக்கும் கனியும் காணாக்கனியாகத்தானே இருக்கும். அக்கனியிலிருந்து வழியும் சாறும் காணாச்சாறே. யார் கண்ணுக்கும் படாமல் கசியும் சாற்றை சிறுமியும் கவிஞரும் மட்டுமே காண்கின்றார்கள். வெட்டவெளியில் வழியும் சாறு. நடந்த நடுத்தெருவில் வெட்டவெளியில் நடந்து செல்லும் ஒரு சிறுமியின் ஏக்கமும் கனவும் என்னவாக இருந்துவிடமுடியும். தாகமடங்க ஒரு வாய் தண்ணீர். அவ்வளவுதான். வீடுகளே இல்லாத அல்லது வாசல்கதவுகள் அடைபட்டிருக்கும் வீடுகள் மட்டுமே இருக்கிற நடந்த நடுத்தெருவில் எங்கு நின்று அவள் தண்ணீர் கேட்கமுடியும்? அவள் தாகமறிந்து ஒரு வாய் தண்ணீர் கொடுப்பவர்கள் என யார் அங்கே இருப்பார்கள்? கற்பனையின் ஆற்றல் வழியாக எங்கோ என்றோ கண்ட கனிமரத்தை அந்த நடுத்தெருவில் நிறுத்திவைக்கிறாள் அவள். பிறகு கைக்கெட்டும் கனியைப் பறித்து சாறெடுத்து அருந்துகிறாள். கற்பனைக்கனி கூட அவளுக்கு ஒரு குதியில் கிடைக்கவில்லை. மறுமறு குதி தேவைப்படுகிறது. 'மறுமறு குதி' ஒரு புதிய சொல்லாக்கம்.

'தண்ணீர் ஒரு சொட்டு இல்லாத
பிராஞ்சேரிக் குளத்தில்
தவளைக்கல் விடுகிறாள்
ஞாபகங்களால் நிரம்பியவன்'

காணாக்கனி போல இக்கவியை நிறைந்திருப்பது ஒரு காணாக்குளம். சிறுவனின் கண்ணுக்கு மட்டுமே தெரியும் குளம். நேற்று நாம் சிறுவர்களாக இருந்தபோது நாம் தவளைக்கல் விட்டு ஆட்டமாடி மகிழ்ந்த குளத்தை நாம் ஏன் நம் பிள்ளைகளுக்கு அளிக்கவில்லை? அவர்களுக்கு அதைக் காணாக்குளமாக்கியதில் நமக்குப் பொறுப்பில்லையா? வரும் தலைமுறையினருக்கு நாம் விட்டுச் செல்வதெல்லாம் காணாச்செல்வங்கள் சார்ந்த கனவுகளையும் ஏக்கங்களையும் மட்டும்தானா?

'போக்குயானை போய்க்கொண்டே இருக்கிறது
புல்லாங்குழல் விற்கும் வடக்கத்திச் சிறுவன்
வாசித்துக்கொண்டே இருக்கிறான்
யானை செல்வதும்
புல்லாங்குழல் வாசிப்பதும்
ஒரே வேறு வேறு பாதைகளில்'

ஒரே பாதையில் வேறுவேறு திசையை நோக்கிச் செல்லும் இருவரைப்பற்றிய சித்திரத்தைக் கொண்ட கவிதை. வாசித்துக்கொண்டே புல்லாங்குழல் விற்பவன் ஒரு சிறுவன். வயிற்றுப்பிழைப்புக்காக வடக்கிலிருந்து வந்தவன். இடம்பெயர்ந்து வந்ததாலேயே பால்யத்தை பொருள் தேடும் பிழைப்பில் தொலைத்துவிட்டவன். யானை என்றால் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காத சிறுவர்கள் உலகத்திலேயே இருக்கமாட்டார்கள். ஆனால் யானையைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் செல்கிறான் புல்லாங்குழல் சிறுவன். பொருள் தேடும் வாழ்க்கை ரசனையை, மனத்தை, வாழ்க்கையை பலிப்பொருளாக எடுத்துக்கொண்டு விடுகிறது. தேரோட்டம் பார்ப்பதற்காக வீட்டிலிருப்பவர்கள் எல்லோரும் கோவிலுக்குச் சென்றுவிட, வீட்டுவேலைகளில் மூழ்கியிருக்கும் வேலைக்காரச் சிறுமியைப்பற்றிய கதையையும் இக்கவியையோடு இணைத்துப் புரிந்துகொள்ளலாம். 'இன்னாது அம்ம இவ்வுலகம் இனிது காண்க, இதன் இயல்புணர்ந்தாரே' என்று எழுதப்பட்ட புறநானூறு காலத்திலிருந்தே மாறுபட்ட கோலங்கள் தவிர்க்கமுடியாத உலக இயல்பாகிவிட்டது.

'அந்த மனுஷி
முன்னூற்றி ஐம்பத்தேழாவது தடவையாக
தனியே சமையலறையில் அழுகிறாள்
கீரைக்கு குப்பை பார்க்கிறாள்
குப்பையில் ஊர்கிற
சிறுபுழுவைப் பார்க்கிறாள்
ஒரு நகர்வில்
அவளைப்போல இருக்கிறது புழு
அடுத்த நகர்வில்
அவளைப்போல நெளிகிறது
விரலில் ஏறி மணிக்கட்டுக்கு ஏறிவிடுகிறாள்
எழுந்துபோய் புறவாசல் நடையில் நின்று
கையிலிருந்து புழுவை உதறுகிறாள்
முன்னூற்றி ஐம்பத்தேழாவது தடவையாக'

ஒரு வீட்டில் குளிப்பதற்கு மறைவான இடம் இருக்கிறது என்பதற்காகவே தன்னைவிட வயதில் மூத்த ஒருவரைத் திருமணம் செய்துகொண்ட ஒரு பெண்ணைப்பற்றி எழுதிய பிரபஞ்சனின் சிறுகதை,

அவர் எழுதிய கதைகளில் மிக முக்கியமான ஒன்று. ஒருவர் தனக்குரிய துணையைத் தேர்ந்தெடுக்க அடிப்படையாக வைத்திருக்கும் காரணங்கள் அவரவர்களுக்கு மட்டுமே புரியக்கூடிய புதிர்கள். அவ்விதமாக ஒருவனை மணந்துகொண்டுவந்த ஒருத்தி காலமெல்லாம் தனிமையில் அழும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறாள். அந்த அழுகையிலிருந்து அவளுக்கு விடுதலை இல்லை. அந்த வாழ்விலிருந்தும் அவளுக்கு விடுதலை இல்லை. அந்த இடத்தை உதறிவிட்டுச் செல்லும் அளவுக்கு சூழல்கள் அவளுக்கு உகந்தவையாக இல்லை. கீரையில் ஊர்ந்துசெல்லும் புழுவைப் பார்க்கும்போது அது தன்னைப்போலவே இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. புழு எந்த மலையில் ஏறமுடியும்? எந்தச் சிகரத்தை அது அடையமுடியும்? அதன் உலகமே அந்த விரலளவு இலை. மறுகணம் அப்புழு அவள் மனம் விரும்பும் மனிதனாகத் தோற்றமளிக்கிறது. அவன் புழுவாக இல்லாது ஒரு பறவையாக இருந்தால் தன் சிறகில் அவளைத் தாங்கி பறந்து சென்றிருக்கக்கூடும். அவளும் புழுவாக, அவளும் புழுவாக வாழ நேர்ந்த உலகில் பெரிய இயக்கங்களுக்கோ மாற்றங்களுக்கோ இடமில்லை. தன் மணிக்கட்டில் ஏற்றிச் சென்று வாசலில் உதறிவிடுகிறாள். தனக்குக் கிட்டாத விடுதலை, தன்னைப்போலவே இருக்கும் புழுவுக்காகவாவது கிடைக்கட்டும் என்று அவள் மனத்தில் தோன்றியிருக்கலாம். வாசலில் விட்டதுமே புழு பறவையாக மாறிவிடவா போகிறது? மீண்டும் ஒரு செடி. ஒரு இலை. அதுதான் அதன் இடம். ஆனால் அவளுக்கு புழுவுக்கு விடுதலை அளித்துவிட்டோம் என ஏதோ ஒரு ஆறுதல். அவ்வளவுதான்.

கல்யாணஜி எண்ணற்ற புதியபுதிய கணங்களைத் தேடித்தேடி கண்டடைந்து தன் கவிதைகள் வழியாக நம்முடன் பகிர்ந்துகொள்கிறார். ஆனாலும் ஏற்கனவே படித்த விதமாக இருக்கிறதே என ஒருமுறையும் அவர் கவிதை சலிப்பூட்டுவதில்லை. ஒவ்வொரு கவிதையிலும் ஏதோ ஒரு புதிய நிறமும் ஒரு புதிய வடிவமும் நம்மை ஈர்க்கும் விதமாக அமைந்துள்ளன. வான்கோவின் பல ஓவியங்களில் மல்பெர்ரி மரங்களும் பீச் மரங்களும் இடம்பெற்றிருந்தாலும் எதுவும் இன்னொன்றைப்போல இருப்பதில்லை. புதிய கோணம். புதிய தோற்றம். புதிய நிறம். எல்லாமே புத்தம்புதிதாக மாறிவிடும். கல்யாணஜியின் கவிதைகளிலும் அந்தத் தன்மை இருக்கிறது. அவர் தன்னிடள்ள கூறுமுறை என்னும் தூரிகையால் ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொரு முறையும் புதிதாக

மாற்றிவிடுகிறார். சின்னஞ்சிறு அரிசிமணியில் தீட்டப்பட்ட ஓவியங்களைப் பார்க்க உதவும் உருப்பெருக்கக்கண்ணாடிபோல உலகில் சின்னஞ்சிறு செய்திகளில் அல்லது காட்சிகளில் பொதிந்துள்ள ஓவியங்களை தன் கவிதைகள் வழியாக நம்மையும் பார்க்கவைக்கிறார் கல்யாணஜி. நேர்க்காட்சி ஓவியத்தைத் தீட்டுவதுபோல தீட்டத் தொடங்கும் அவருடைய தூரிகை, மெல்ல மெல்ல தன் போக்கில் மாயத்தன்மை மிக்க நவீன ஓவியத்தைத் தீட்டி முடிக்கிறது.

‘என்னுடைய படகை
அவருடைய படகு
முந்தி முந்திச் செல்கிறது
என்னுடையதும் அவருடையதும்
ஒன்றே ஆன ஆறு
போகிறது தன் போக்கில்’

ஆறும் கடலும் தொன்றுதொட்டு நம்மோடு இருப்பவை. மனித நாகரிகமே ஆற்றங்கரையில் பிறந்து வளர்ந்த ஒன்று. ஆனால் ஆற்றிலிருந்து கற்றுக்கொள்ள ஏராளமான உண்மைகள் இருந்தும் கூட மானுடன் எதையும் கற்றுக்கொண்டதில்லை. இயல்பான ஆற்றின் ஓட்டத்தைப்போல எங்கும் இயல்பாக இருக்க அவனால் இயல்வதில்லை. ஆற்றின் ஓட்டத்தை எதிர்த்துச் செல்வதில் கிட்டும் கிளர்ச்சி அவனுக்குத் தேவையாக இருக்கிறது. தன்னை ஒரு சக்தியாக அதன்முன் நிறுவிக்கொள்ள அவன் மனம் விழைகிறது. அவனைப்போலவே விழைவுள்ள இன்னொருவனைக் கண்டுவிட்டால் அவனை போட்டியிட்டு வீழ்த்த எண்ணுகிறது. போட்டியும் வெற்றியுமே அவனை இயக்கும் விசைகளாக மாறிவிடுகின்றன. இயல்பான வாழ்க்கைக்கு இடமில்லை. ஆற்றில் ஒரு படகு இருக்கும்வரையில் அது பயணமாக அமைகிறது, இன்னொரு படகை அருகில் கண்டதுமே அது பந்தயப்பயணமாக மாறிவிடுகிறது. வாழ்க்கையே பந்தயக்களமாக மாறிவிடுகிறது. ஆதிகாலத்திலிருந்து இந்த மண்ணில் வாழ்ந்துவரும் ஆறு தன் போக்கிலிருந்து இன்றுவரைக்கும் இம்மியளவுகூட மாறவில்லை. ஆனால் ஆற்றங்கரையில் தோன்றி வளர்ந்த மனிதசமூகம் எல்லாவற்றையும் பந்தயக்களமாக மாற்றிவைத்துக்கொண்டு அலைகிறது.

இயற்கையின் கருணை என்பது ஒருபோதும் வற்றாத ஊற்று. மானுட சமூகத்தின் பந்தயங்களை அது பொருட்படுத்துவதே இல்லை.

‘நீங்கள் நட்டு வளர்க்கும்
எல்லாப் பூந்தொட்டியிலும்
நடாமல் வளர்ந்துவிடுகிறது
ஒரு பசும்புல்’

மனிதக் கண்களுக்கு பூ வேறு, புல் வேறு என்று தெரிகிறது. ஆனால் இயற்கையின் கண்களுக்கு பூவும் புல்லும் வேறுவேறல்ல. எல்லாமே அதன் பார்வையில் பூக்களே. மனிதன் பூவைமட்டும் விரும்பிப் பிரித்துக்கொள்ள முனைந்தாலும், அவனை மீறி இயற்கை அங்கொரு புல்லை வளரவைத்து புன்னகைக்கிறது. மனிதப்புன்னகையைக் கடந்து சென்று இயற்கையின் புன்னகையைப் படம் பிடிக்கிறது கல்யாணஜியின் கவிதை.

என்பதுகளில் நான் முதன்முதலாக ஹம்பிக்குச் சென்று சுற்றிப்பார்த்தேன். ஒவ்வொரு மூலையிலும் இடிந்துகிடக்கும் பாறைக்குவியலிலிருந்து சிலைகளையும் கோவில்களையும் மீண்டும் கட்டியெழுப்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு கோவிலிலிருந்து இன்னொரு கோவிலுக்குச் செல்லும் வழியில் இரண்டு உயரமான மொட்டைப்பாறைகளைப் பார்த்தேன். இடதுபக்கம் ஒரு பாறை; வலதுபக்கம் ஒரு பாறை. ஒரு பாறைக்கு மற்றொன்றை முட்டுக்கொடுத்து நிறுத்தியதுபோல இரண்டும் ஒன்றையொன்று ஒட்டிக்கொண்டிருந்தன. எந்த நேரமும் உருண்டுவிடக்கூடும் என்பது போன்ற தோற்றம். ஒரு வாகனம் தாராளமாகச் செல்லும் அளவுக்கு இரண்டுக்குமிடையில் இடைவெளி இருந்தது. அந்த உயரமும் வளைவும் இணைப்பும் கண்ணைக் கவர்ந்தன. அவற்றுக்கருகில் ஒரு செடியோ மரமோ எதுவுமே இல்லை. கண்ணைக் கூசவைக்கும் வானம் மட்டுமே அவற்றின்மேல் கவிந்திருந்தது. அச்சமும் வியப்பும் ஒரே நேரத்தில் ஊறிப் பெருகின.

நீண்ட நேரம் நான் அதையே பார்த்தபடி நின்றுருந்தேன். எனக்குப் பின்னால் வந்த ஒரு சுற்றுலாக்குழுவின் அப்பாறைகளின் அருகில் நின்று படமெடுத்துக்கொண்டார்கள். ஓர் இளைஞன் ஓட்டமாக ஓடிச் சென்று ஒரு பக்கமாக ஏறி இன்னொரு பக்கம் இறங்கினான். அவர்களுடன் வந்திருந்த வழிகாட்டி அப்பாறைகளை 'அக்கா தங்கச்சிக் கல்' என்று சொன்னார். அச்சொல் எனக்குள் அக்கணமே ஆழமாக இறங்கிவிட்டது. அப்படி ஒரு பெயரை ஏன் சூட்டியிருப்பார்கள் என அந்த வழிகாட்டி சொல்லவில்லை. ஆனால், ஒரு பழமொழியின் வாக்கியத்தைப்போல அந்தச் சொல்லை மீண்டும் மீண்டும் எனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டேன்.

பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஊருக்கு வந்திருந்த போது ஒரு மரணவீட்டுக்குச் சென்றிருந்தேன். இயற்கையெய்தியவரின்

உடல்மீது மாலையை வைத்து வணங்கிவிட்டு சில கணங்கள் அவர் வாழ்க்கையை அசைபோட்டபடி நின்றுருந்தேன். மெல்ல திரும்பி நடந்தபோது அந்தத் துணிக்கூடாரமெங்கும் பெண்கள் அழுது ஒப்பாரி வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இரண்டு பெண்கள் அல்லது மூன்று பெண்கள் எதிரும்புதிருமாக அமர்ந்து, ஒருவர் தோளை ஒருவர் பற்றி, தலையை முட்டுக்கொடுத்தபடி குனிந்த நிலையில் அழுதார்கள். ஒருகணம் என் உடலும் மனமும் பதற, என்றோ ஹம்பியில் கேட்ட 'அக்கா தங்கச்சிக்கல்' சொல் நினைவைத் தாக்கியது. அக்கணம் அந்த வழிகாட்டி சொன்ன பெயருக்கான காரணம் புரிந்துவிட்டதுபோல இருந்தது. அப்பாறைகள் ஒப்பாரி வைக்கின்றனவா? எந்த இழப்புக்காக அந்த ஒப்பாரி? சிதைந்துபோன ஹம்பி நகருக்காகவா? அந்த நகரம் நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளாக அங்கு வசித்த மக்களை வாழவைத்துக்கொண்டிருந்தது. கோவிலை வாழவைத்தது. கலைகளை வாழவைத்தது. அனைவரையும் வாழவைத்த நகரம் சிதைந்து விழுந்த துயரம் தாளாத சகோதரிகளென அப்பாறைகள் குனிந்து கண்ணீர் வடித்தபடி நிற்கின்றனவா? அந்த வழிகாட்டிக்கு ஒரு கவிஞனுக்குரிய மனம் இருக்கவேண்டும் என்று தோன்றியது.

கவிதைக்குள் வந்துவிழும் ஒரு சொல் என்பது திரையில் பிரும்மாண்டமாக விரியும் சித்திரத்தை ஆடி பொருத்தப்பட்ட ஒரு சிறிய பலகைத்துளி வழியாக பார்க்கவைப்பதுபோன்றது. கல்யாணஜியின் கவிதைவரிகள் கண்திறந்து பார்க்கும் எல்லைக்குள் இருக்கும் வாழ்க்கைக்கு அருகில் தன்னிச்சையாக அழைத்துச்சென்று சேர்த்துவிடுகின்றன. கல்யாணஜி கவிதைகளைப் படிக்கும் போதெல்லாம் இந்த எண்ணம் வலுப்பட்டுக்கொண்டே வருகிறது. செடி, கொடி, மரம், சருகு, காற்று, படித்துறை, சாலை என அவர் கவிதைகளில் இடம்பெற்றிருக்கும் ஒவ்வொன்றும் வகைவகையான அக்கா தங்கச்சிக்கற்கள்.

கடந்த ஐம்பதாண்டுகளாக கவிதைகள் எழுதிவரும் கல்யாணஜியின் வரிகள் அளிக்கும் வசீகரம் இன்றளவும் பொலிவு குன்றாததாகவே இருக்கின்றது. எளிய காட்சி, அதில் படிந்திருக்கும் அபூர்வமான கணம், அந்தப் புள்ளியிலிருந்து கிளைத்தெழும் வெவ்வேறு காட்சிகள், அவை உருவாக்கும் நிலைகுலைவுகள், நிம்மதியின்மைகள், ஆறுதல்கள், புன்னகைகள், கண்ணீர்த்துளிகள் ஆகியவற்றால் நிலைபெற்றிருக்கும் கவிஞர் அவர்.



அரசாங்கத்தின் கேடுகளுக்கு நாமே பொறுப்பு

க. பழனித்துரை

ஈதந்திரப் போராட்டத்தில் திருப்புமுனையாக விளங்கிய ஜாலியன் வாலாபாக் நிகழ்வு நடந்து நூறு ஆண்டுகள் ஆகிய நிலையில், அந்த நிகழ்வைப் பற்றி ஒரு புதிய புரிதலை சூழலுக்குத் தக்க வகையில் ஏற்படுத்திக் கொள்வது, நம் எதிர்கால அரசியல் செயல்பாடுகளுக்கு ஏற்றதாக இருக்கும் என எண்ணி ஒரு கருத்தரங்கை ஏற்பாடு செய்து நடத்துவது காலத்தின் கட்டாயமாகிறது. ஏனென்றால் இன்றைய மக்களின் மன ஓட்டம் என்பது மிக நுண்ணிய நுகர்வுக் கலாச்சாரத்திலும் இனம் புரியாத தேசப்பற்றிலும் இணைக்கப்பட்டு எதார்த்த வாழ்வியல் சூழல் மறைக்கப்பட்டு வாழும் நிலையில், எதார்த்தங்களை மக்களிடம் எடுத்துச் சென்று வழிகாட்ட வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருப்பவர்கள் இடதுசாரிகளும், புது மத்தியதரவர்க்கமும், கருத்தாளர்களும், காந்தியச் சிந்தனையாளர்களும் என்பதில் யாருக்கும் ஐயமிருக்க முடியாது. இப்படிப்பட்ட

செயல்பாடுகள் இன்று இந்திய சமுதாயத்திற்கு அதிகமாக தேவைப்படுகின்றன. ஏனென்றால், கடந்த 30 ஆண்டு காலமாக புதிய பொருளாதாரச் சூழல் என்பது மக்களை ஒரு மோக, போகச் சந்தைக்குள் கொண்டு செலுத்திவிட்டது. தேனில் விழுந்த கொசுபோல் எழுந்து வெளியில் வர முடியாமல் நுகர்வுக் கலாச்சாரத்தில் சிக்கிண்டு தவிக்கின்ற மக்களை வெளியே கொண்டுவர வேண்டிய பொறுப்பு சமுதாயம் சார்ந்து சிந்திக்கும் அனைவருக்கும் உள்ளது.

உண்மைக்கு எதிராக எந்த மாயத்தோற்றமும் எவ்வளவு யுத்திகளுடன் உருவாக்கினாலும், வென்றிட முடியாது என்பதுதான் வரலாறு போதித்த பாடம். பிரெஞ்சுப் புரட்சியை ஒடுக்கிட எத்தனையோ யுத்திகளை பதிநான்காம் லூயி பயன்படுத்தினான். புரட்சிக்கு வித்திட்ட மாண்டெஸ்க்பூ, ரூசோ, வால்டயர் அனைவரும் எழுதிக் குவித்துவிட்டு மாண்டு விட்டனர். அவர்கள்

அனைவரும் பிரஞ்சுப் புரட்சியைப் பார்க்கவில்லை. இவர்கள் ஏற்றி வைத்த கருத்துத்தீயை அணைத்து விடாமல் தொடர்ந்து மக்கள் மனதில் சிந்தனைத் தீயை, தூண்டும் வகையில் நூறு அறிஞர்கள் விடாது, தொடர்ந்து புரட்சி பற்றி எழுதி வந்தனர். புரட்சித் தீ அணைந்து விடாது தங்களுக்கு வந்த சவால்களை எல்லாம் சமாளித்து பாதுகாத்து எழுதி வந்தனர். அவர்களும் ஒருவர் பின் ஒருவராக மாண்டுவிட்டனர். புரட்சியை அவர்களும் பார்க்க முடியவில்லை. இருந்தும், புரட்சி பிரான்ஸ் தேசத்தில் ஒருநாள் வெடித்தது. எனவே சூழல் வருகின்ற வரை மாற்றங்களுக்காகவும், ஏழைகளின் ஏற்றங்களுக்காகவும் பாடுபடும் வர்க்கம் தங்கள் பணியைத் தொடர்ந்து தொய்வில்லாமல் செய்திடல் வேண்டும். இந்தப் பணி என்பது எளிதானதல்ல; இது எதிர்நீச்சல் போடுவதுபோல். அச்சமின்றி, மனம் தளராமல் செய்துகொண்டே இருக்க வேண்டும். நாம் எதிர்பார்க்கும் திருப்பம், மாற்றம் நம் காலத்தில் வரலாம், வராமலும் போகலாம். நாம் அதைப்பற்றி கவலை இன்றி நம் பணியை தொய்வில்லாமல் செய்திட வேண்டும். அந்த வகையில் இப்படிப்பட்ட கருத்தரங்கங்கள் நம் சுதந்திரம் சும்மா கிடைத்ததல்ல, போராடி, தியாகம் செய்து, உயிர் நீத்துப் பெற்ற ஒன்று என்பதை இளைய தலைமுறைக்கு ஞாபகப்படுத்த உதவிடும் என்பதில் யாருக்கும் எந்த ஐயமும் இருக்காது. இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட வரலாற்றை நாம் முழுமையாக முழுப் புரிதலுடன் நம் இளைய தலைமுறைக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டிய கட்டாயத்திற்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளோம். உலகம் வியந்து பார்த்த போராட்டத்தை மக்கள் முன் நின்று நடத்தி வெற்றி பெற்று மக்களாட்சியை நிறுவிய நாடு, பல அடிப்படையான பிரச்சினைகளையே சரிசெய்ய முடியாத நிலையில் இன்று தத்தளித்துக் கொண்டிருப்பது எதனால் என்பதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு இப்படிப்பட்ட நிகழ்வு உதவிகரமாக இருக்கும்.

பெற்ற சுதந்திரமும், உரிமைகளும் பேணிக்காக்கப்படவில்லை என்று சொன்னால் அடிமைத்தனம் மக்களைக் குடிகொண்டுவிடும் என்று தென்னாப்பிரிக்க அதிபர் நெல்சன் மண்டேலா கூறுவார். மீண்டும் மீண்டும் மக்களின் தியாகத்தால் உருவானது இந்த சுதந்திரம் என்பதை மக்களிடம் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். சுதந்திரம் பெற்ற நாட்டில் மக்களுக்கு உரிமையுடன் சமத்துவத்துடன் வாழ என்னென்ன வாய்ப்புகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன, அவைகளை எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்பதையும் மக்களிடம் கொண்டு சேர்த்துவிட வேண்டும் என

வேண்டினார். இதைச் செய்யத் தவறினால் அடிமை வாழ்வையே சுகமாக்கிக் கொண்டு வாழ மக்கள் பழகிக்கொள்வார்கள் என்று அறிவுறுத்தினார். நாட்டின் விடுதலைக்குப் போராடியதைவிட ஒரு படி மேலே சென்று தான் பெற்ற சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கப் போராட வேண்டும் என்றும் அவர் எடுத்துரைத்தார். எனவே பெற்ற சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்க ஒரு காவலாளி, மக்களாட்சிக்கு ஒரு காவலாளி என்ற மனோபாவத்தை நாம் தொடர்ந்து உருவாக்கிக் கொண்டு களத்தில் செயல்பட்டுக்கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்று வேண்டினார். காரணம் பல நாடுகள் இரண்டாம் உலகப் போருக்குப்பின் போராடி சுதந்திரம் பெற்று மக்களாட்சிப் பாதையில் பயணிக்க ஆரம்பித்தன. பொதுமக்களை புதிய சூழலுக்குத் தயார் செய்யாமல் இருந்ததன் விளைவு, குறுகிய காலத்திலேயே பல நாடுகள் சர்வாதிகாரத்திற்குள் புக வேண்டிய சூழலுக்குத் தள்ளப்பட்டதால் சுதந்திரம் மற்றும் மக்களாட்சி பற்றிய பொதுப் புரிதலுக்கான விழிப்புணர்வைத் தொடர்ந்து மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்திக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தினார் நெல்சன் மண்டேலா. அது மட்டுமல்ல, தென் ஆப்பிரிக்காவில் அதைச் செய்தும் காட்டினார். தென்னாப்பிரிக்காவின் அரசியல் சாசனச் சட்டத்தை மக்கள் மொழியில் தயாரித்து வீதிதோறும் விளக்கம் சொல்லி மக்களிடம் சுதந்திர வாழ்வு வாழ வழிவகை உள்ளது என்பதைத் தெரிய வைத்துவிட்டார். பொதுவாக மக்களை எந்த மன ஓட்டத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்துகின்றோமோ அதற்குத் தகுந்தாற்போல்தான் சமூக மாற்றங்கள் நிகழும் என்பதை உணர்ந்து செயல்பட வேண்டியது காலத்தின் கட்டாயம். மனு கொடுக்கும் சங்கமாக இருந்த இந்திய தேசிய காங்கிரசை மகாத்மா காந்தி ஏழைகளைத் திரட்டி மக்கள் இயக்கமாக மாற்றிக் காட்டினார். எனவே சுதந்திரப் போராட்டத்தை நினைவு கூர்வது என்பது மீண்டும் மீண்டும் மக்களை பெருமாற்றத்தை நோக்கி அடியெடுத்து வைக்க தயார் செய்வதாகும்.

ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை என்பது ஒரு நிகழ்வு. அந்த நிகழ்வின் வாயிலாக நாம் கற்றுக்கொள்ளும் செய்தி என்ன? ஆதிக்கமும் ஆட்சியும் எல்லாக்காலத்திலும் எப்படி நடைபெறும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டால், அரசாங்கத்தை நம் கைக்குள் கொண்டு வரமுடியும். இல்லையென்றால் அரசாங்கத்தின் கைக்குள் அகப்பட்டு மக்களாகிய நாம் நசுங்கிப் போவோம் என்பதனை உணர்த்துவதுதான் இந்த நிகழ்வு. அரசு என்பது சமூகத்தை ஆள்வதற்கு சமூகம் உருவாக்கிக் கொண்டதுதான். தன்னைப் பாதுகாப்பதற்கு

நெறிப்படுத்துவதற்கு உருவாக்கிக் கொண்டதுதான் அரசு. அரசு என்பது சமூகத்திற்கு ஒரு கேடு என்று சொல்வார் தாமஸ் பெயின் என்ற அறிஞன். நமக்குக் கேடுவராமல் பாதுகாத்துக் கொள்ள அரசை நாம் கண்காணித்துக் கொள்ள வேண்டும். அரசு எஜமானனுக்குச் செயல்படும் ஓர் கருவி. எஜமானனாக யார் இருக்கிறார் என்பதுதான் கேள்வி. டயர் என்ற அதிகாரி ஜாலியன் வாலாபாக் என்ற இடத்தில் கூடியிருந்த மக்களைக் கொன்று குவித்து ஒரு செய்தியை அவன் அறிவித்தான். வெள்ளைய அரசு யாராலும் எதிர்க்க இயலாத உறுதியோடு இயங்கும் அரசு, அதை எதிர்த்தால் மரணத்தைச் சந்திக்க வேண்டிவரும் என்கின்ற செய்தியை இந்த நிகழ்வு மூலம் அவன் பதிவு செய்தான். அந்த நிகழ்வை ஏன் அவன் நிகழ்த்தினான் என்றால் இந்திய மக்களுக்கு குறிப்பாக பாமர மக்களுக்கு வெள்ளைய அரசுமீது ஒரு பயம் வரவேண்டும் என்பதற்காக. மாறாக இந்திய மக்கள் ரௌத்திரம் கொண்டு விட்டார்கள். அதனைத் தொடர்ந்து காந்தி மகான் இந்தியாவில் ஏழைகளைத் திரட்டி சுதந்திரப்போருக்கு ஒரு தயாரிப்பைச் செய்து விட்டார். அதுதான் ஒத்துழையாமை இயக்கம். இந்தப் படுகொலைதான் இந்திய மக்களின் சிந்தனைப் போக்கில் ஒரு எழுச்சியைக் கொண்டு வந்தது. வெள்ளையர்களை வெளியேற்றுவதைத் தவிர நமக்கு வேறு வழியில்லை என்ற உணர்வினை இந்தியர்களுக்கு உருவாக்கியது. இதற்கு இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தை உத்வேகப்படுத்தியது. இந்த நிகழ்வுதான் காந்தியின் சிந்தனைப்போக்கில் சுதந்திரப் போராட்டத்தை மேலே எடுத்துச் செல்ல மாற்றம் கொண்டு வந்தது. காந்தியினுடைய ஒத்துழையாமை இயக்கத்திற்குத் தூபமிட்ட நிகழ்வு என்றே இதனைக் கூறலாம். இந்த நிகழ்வு இந்தியா முழுவதும் அல்ல, உலகம் முழுவதும் ஒரு அலையை அதிர்வாக உருவாக்கியது. இந்திய மக்களின் கோபத்திற்கு ஜெனரல் டயர் மட்டும் ஆளாகவில்லை, ஒட்டுமொத்த ஆங்கிலேய நிர்வாகமும் ஆடியது, கடைசியில் நாட்டை விடுவித்துவிட்டு வெளியேறும் சூழலுக்கு தள்ளப்பட்டது. அந்த நிலையை உருவாக்கிய நிகழ்வுதான் இந்த ஜாலியன் வாலாபாக் நிகழ்வு.

இன்றைய சூழலுக்கு இந்த நிகழ்வு நமக்கு என்ன செய்தியைத் தருகிறது என்று பார்க்க வேண்டும். அரசு என்பது தாமஸ் பெயின் கூறுவது போல, எஜமானனுக்குப் பணி செய்யும் ஏவலான். பொதுவாக, மக்களாட்சியில் எஜமானர்கள் மக்களே. ஆனால் அப்படி அரசு நடந்து கொள்வது கிடையாது. அரசாங்கத்தை, அதன் செயல்பாடுகளைத் தீர்மானம் செய்வது சந்தையும்

அதன் தொடர்புடைய நிறுவனங்களும்தான் என்ற சூழலில், பொதுமக்கள் என்பவர்கள் சந்தையில் வாங்கப்படும் பொருள்களாக மாற்றப்பட்டு விட்டனர். எனவே ஓர் அரசாங்கம் மக்கள் பெயரில் மக்களாட்சியில் இயங்கினாலும், அதன் மூலகர்த்தாவாக இருக்கும் சந்தைக்குத்தான் அடிபணிந்து செயல்படும். இந்த நிலை துரதிஷ்டவசமானது. இந்த நிலை தொடர முடியாது. எனவே மக்கள் தங்களின் தொடர் பங்களிப்பால் தாங்கள்தான் எஜமானர்கள் என்று மக்களாட்சியில் மக்கள் பல தளங்களில் இயங்கி அரசாங்கத்தை மக்களுக்குக் கட்டுப்பட்டதாக இயங்க வைக்க வேண்டும். பொதுவாக, மக்களாட்சியில் அரசாங்கம் என்பது மக்கள் சேவைக்காக உருவாக்கப்பட்ட ஒரு நிறுவனம். அது எப்போது முறையாக சேவையை மக்களுக்குச் செய்யும் என்றால், அரசாங்கத்தை மக்கள் எந்த அளவுக்கு தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கின்றார்களோ, அந்த அளவுக்கு அது சேவை செய்யும். எனவே மக்கள் தேர்தலில் வாக்களிப்பதுடன் நின்று விடாமல் அரசாங்கத்தைக் கண்காணித்துச் செயல்பட ஆரம்பித்தால் அரசு மக்களை நோக்கியதாக இருக்கும். அப்படி செயல்படவில்லை என்றால் அரசை யார் கண்காணித்து வேலை வாங்குகின்றார்களோ, அவர்களுக்குச் சேவை செய்ய ஆரம்பித்துவிடும். இன்று அதுதான் நடைபெற்றுக் கொண்டுள்ளது. சந்தைதான் நம் அரசாங்கத்தை வேலை வாங்குகின்றது. வளர்ச்சி என்ற பெயரில் சந்தைக்கான அத்தனைப் பணிகளும் துரிதமாக செயல்படுத்தப்படும். அதே வேகத்தில் சமூகத்திற்கான பணி நடைபெறுவது கிடையாது. ஏனென்றால் சமூகம் வாக்களிப்பதைத் தவிர, அரசைக் கண்காணிக்கும் எந்தப் பணியையும் செய்யவில்லை என்ற காரணத்தால் மக்களாட்சியில் மக்களுக்காக அரசாங்கத்தைச் செயல்பட வைக்க முதலில் தயார் செய்யப்பட வேண்டியவர்கள் பொதுமக்கள்தான்.

மக்களாட்சியில் மக்களைத் தயார் செய்வதைத் தவிர வேறு குறுக்கு வழியில்லை. மக்களாட்சியை மக்களுக்காகப் பணிசெய்ய வைக்க என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதனைப் புரிந்துகொண்டு குடிமக்கள் தயாரிப்புப் பணியில் ஈடுபட வேண்டும். ஒட்டுப்போடுவது ஒன்றே என் பணி என்று கூறும் வாக்காளராக இல்லாமல் அரசைக் கண்காணிப்பதும், அரசைக் கேள்வி கேட்பதும், மக்கள் பிரதிநிதிகளைக் கேள்வி கேட்பதும் போன்ற பல்வேறு குடிமைப் பணிகளைச் செய்து குடிஉயர்த்தி, அவர்கள் மூலமாக அரசுக்குத் தாங்கள்தான் எஜமானர்கள் என்பதனைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டும். அதுதான் இன்றைய தேவை.

காவ்யா வின்

புதிய வெளியீடுகள்



16, இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு, டிரஸ்ட்புரம், கோடம்பாக்கம், சென்னை - 600 024
 பேச : 044 - 23726882 , 9840480232
 மின்னஞ்சல் : kaavyabooks@gmail.com இணையம் : www.kaavyaa.com



கடல்சார் வரலாற்றில் சமூகமாற்றம்: எல்லையும் எல்லையற்றதும்

கி.இரா.சங்கரன்

கடல்சார் வரலாறு என்றால் என்ன?

கடல்சார்ந்து மனிதசமூகம் கடலிலும் நிலத்திலும் நிகழ்த்தும் வரலாற்றுச் சம்பவங்களின் தொகுப்பைக் கடல்சார் வரலாறு என்று வரையறுக்கலாம். இது, பொதுவான பாடவகைப்பிரிவுகளைத் தாண்டி உலகஅளவில் நிகழ்ந்து தாக்கங்களை ஏற்படுத்திய சம்பவங்களைப் பற்றிய ஆய்வுஎன்று கருதலாம். நிலம்சார் வரலாற்றில் (terrestrial history) நிகழும் சமூகப்போக்குகளுக்கு, பலசூழல்களில் கடல்சார் நிகழ்வுகளே பெரிதும் காரணிகளாய் அமைகின்றன. அதற்கு கடல் ஒன்றே சான்று. கடலின் செல்வங்களையும், நிலப்பரப்பிலுள்ள செல்வங்களையும் தமதாக்கிக் கொள்வதற்கு

மனிதசமூகம் படும்பாடே கடல்சார் வரலாறு என்றும் கூறலாம். மனித வரலாறு நெடுக இது நடந்துள்ளது.

பரப்பு

பூமியில், நான்கில் மூன்றுபங்கு இடத்தைப் பெற்றுள்ள கடல் எல்லையற்று, விரிந்துள்ளது. நிலத்தின் உள்பகுதியில் அமைந்துள்ள கருங்கடல், காஸ்பியன்கடல் போன்றவற்றையும் இதில் சேர்க்கவேண்டும். கடல்கள், நாடுகளைப் பிரிக்கின்றன என்று பொதுவாக நம்பப்படுகிறது. உண்மையில், அவை நீரினால் நாடுகளை இணைக்கின்றன. அந்த இணைக்கும் புள்ளிகளாக

அமைபவை கடற்கரை நகரங்கள், துறைமுகங்கள். நிலப்பகுதியில் நாட்டு எல்லைகள் பிரிவினை உண்டாக்குகையில் கடற்பரப்பு உறவினை ஏற்படுத்துகிறது. மனித சமூகத்தினையும் உறவினையும் புதிதாக மாற்றுகிறது. காட்டாக, கடத்தல்காரர் மதிப்புள்ள பொருளை வயிற்றில் மறைத்து வைத்துள்ளதுபோல் கடல் தன் மடியில் அழியாச் சான்றுகளைக் கொட்டி வைத்துள்ளது. அவற்றைக் கண்டறிந்து மனித வரலாற்றினை மீளாய்வு செய்வது நம் பொறுப்பு.

சான்று

நிலத்திலும் கடலிலும் தோன்றும் உயிர்கள் அழிவன. பல ஊர்கள் அழிந்துள்ளன. சில தீயில் அழிந்தன. சில கடலால் அழிந்தன. ஆனால், கடல்சார் வரலாற்றுக்கு கடலே சான்று. கடலில் மூழ்கிய நிலப்பரப்புகளும், கப்பல்களும், கடல்சார் வரலாற்றுக்கு சான்றுகளாக அமைகின்றன. கிரேக்க இலக்கியத்தில் விவரிக்கப்பட்ட (Trojan war) ட்ராஜன் போர் நிகழ்ந்ததற்கான தடயங்கள் கடல்சார் தொல்லியல் வரலாற்றின் வழி நிரூபணமாகியது. இலக்கியங்கள் கடல்சார்வரலாறு பற்றி பேசுவன. அதனால் உருவான பண்பாட்டுப் பரவல் பற்றியும் பேசுவன. தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் சமஸ்கிருத மொழிக் கல்வெட்டுகளும், தமிழ்மொழிக் கல்வெட்டுகளும் கடல்சார் வரலாற்றுக்கு சான்றுகளாக உள்ளன. பண்பாட்டுப் பரவல்கள், வழிபாட்டுக் கட்டிடங்கள், சிற்பங்கள் வாயிலாகவும் அறியப்படுகின்றன. இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் இலக்கியங்கள் தென்கிழக்காசிய மொழிகளில் பெயர்க்கப்பட்டவையும் ஒருவகைப் பண்பாட்டுப்பரவல். Ptolemy, Strabo, Pliny போன்ற கிரேக்கர்கள் அளித்த குறிப்புகளுடன் Marcopolo, Bernier, Frishta போன்ற பயணியர்கள் குறிப்புகளுடன் காலனிய காலத்தின் கப்பல்மாலுமிகள் எழுதிவைத்த நினைவுக் குறிப்புகள் போன்றவற்றையும், அனந்தரங்கபிள்ளை போன்றோரின் நாள் குறிப்புகளையும் முதன்மை சான்றுகளாகக் கருதவேண்டும். இவையன்றி, காலனிய காலத்தில் கிறித்தவ சமய பரப்புரையாளர்களுக்கும், ஐரோப்பிய அலுவலர்களுக்கும், வணப்பிதாக்களுக்கும் நடந்த கடிதப் பரிமாற்றங்கள் மிக முக்கியமான சான்றுகளாகக் கொள்ளவேண்டும். இவைமட்டுமன்றி நேரடிகளப்பணி, கள ஆய்வுகள் முக்கியமானவை. பேராசிரியர் பா.ஜெயக்குமார் அந்தமான் தீவுகளில் நேரடி களஆய்வு செய்து அத்தீவுமக்களின் படகு வடிவங்களைக் கண்டறிந்தது, அவை போன்று

இந்தியப்படகுகள் அமைந்துள்ளனவா என்று ஒப்பீடு செய்வது கடல்சார் ஆய்வினை மேலும் வலுப்படுத்தும். அவரும் மறைந்த பேராசிரியர் நடராஜன் அதியமான் அவர்களும் கண்டுபிடித்த கல் நங்கூரங்கள் மிக முக்கிய சான்றுகளாக அமைகின்றன. சில இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் நன்கு புலமை பெற்ற ஜெயசீல ஸ்டீபன் கடல்சார் வரலாற்றில் அண்மையில் வியக்கத்தக்க முடிவுகளை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார்.

கடல்சார் வரலாற்றில் தடம் பத்திப்பவர்கள் பன்மொழிப் புலமையுடன் ஊர்சுற்றி களப்பணி மேற்கொள்ளும் உடல்பலமும் கொண்டிருத்தல் நலம்.

ஆய்வுமுறை

கடல்சார் வரலாற்றில் ஆய்வுமுறையே அதற்கு உயிர்தரும். உண்மையைச் சொல்லும். வெவ்வேறு வகையான தரவுகளைப் பகுப்பாய்வுசெய்து அவற்றுக்கிடையேயான உள்ளுறவுகளைத் தொடர்புபடுத்தி ஒரு கருத்திலிருந்து பிறிதொரு கருத்தினை அறிய முயற்சிகள் தேவை. இதற்கு மொழியியல், மானிடவியல், சமூகவியல், பொருளியல், இலக்கியம் போன்ற துறைகளில் பயிற்சி வேண்டும். 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முதற்பகுதிவரை ஒரு நாட்டின் வரலாறு அங்கு வாழும் மக்களின் பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள், உணவுமுறை, உடை, கேளிக்கை போன்ற கருத்தோட்டங்களின் பின்னணியில் கணக்கிடப்பட்டன. ஆனால், அவற்றுக்கான காரண காரியங்களை ஆய்வாளர்கள் கண்டறியத் தவறினர். 1848 இலேயே வரலாற்றுச் சம்பவங்களுக்குக் காரணம் வர்க்கச் சண்டைகளே என்று Kalr Marx, Frederich Engels இருவரும் கணித்திருந்தனர். எல்லா சமூகவரலாற்று நிகழ்வுகளுக்கும் பொருளியலே காரணம் என்று நிரூபித்தனர் (Karl Marx and Frederich Engels, 1848). அந்த காலத்திலேயே, அயர்லாந்து, ஸ்காட்லாந்து பகுதிகளில் வாழ்ந்துவந்த வேளாண்குடிகள், கூலியாட்கள் ஆகியோரின் நிலைமைகளை அறிவதற்கு இருவரும் களஆய்வு மேற்கொண்டனர்.

தொடர்ந்து 1920-30 களில் பிரான்சில் தோன்றிய New History என்ற இயக்கம் வரலாற்று நிகழ்வுகளுக்கான இன்னபிற காரணங்களையும் முன்னிறுத்தியது (Peter Burke, 2015). இவ்வியக்கம் உருவாக்கிய அன்னல் சிந்தனைப்பள்ளி கடல்சார் வரலாறு எழுதுவதற்கான பல உத்திகளைக்

கற்றுத்தருகிறது. அவற்றுள் ஒன்று பருவகாலம். எனவே, கடல்சார் வரலாற்றினை முழுமையாக அறிவதற்கு பருவகால அறிவு (calendrical knowledge) முக்கியமானது. இதனுடன் வான கோள்கள், விண்மீன்களின் நகர்வுகள் பற்றியும் போதிய அறிவுதேவை. இதனைக் கடல்சார் தொழில்செய்யும் மக்களிடம் இருந்து பெறலாம். உலகம் முழுதும் கடல்சார் தொழில்செய்யும் சமூகங்களின் வாய்மொழிப் பாடல்களின் கதைகளில் மேற்சொல்லப்பட்ட அறிவு பொதிந்துள்ளது. அவற்றினை உடைத்து பொருள் காண்பதற்கு மானிடவியல் பயிற்சி முக்கியமானது. காட்டாக, வள்ளுவர் கன்னியாகுமரி வட்டத்தினை சார்ந்தவர் என்றும், மயிலாப்பூர்காரர் என்றும் இருவித கருத்து உண்டு. ஆனால், ஒவ்வொருவரும் வெவ்வேறு காரணங்களைச் சொல்வர். குறள் எண் 103இன்படி அவர் ஒரு கடல்சார் ஊரில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்று இப்போதைக்குச் சொல்லலாம் (Tirukkural,1976). இந்தியப் புராணங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள விஷ்ணு பாற்கடலில் பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டிருக்கும் காட்சியினை இடைக்காலத்திய தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் வரலாற்றில் கடல் வணிகம் பெருந்த நிலையில் கடுநஞ்சு கொண்ட கடற்பாம்புகள் கப்பல் சிப்பந்திகளுக்கு பெருஞ்சவாலாக அமைந்திருப்பதன் எதிரொலியாகக் கருதலாம்.

கடற் சம்பவங்கள் மனிதரால் மட்டும் நிகழ்வன அன்று. இயற்கைப் பேரிடர், ஆழிப் பேரலை, கண்டத்திட்டுகளின் உரசலால் உண்டாகும் சுனாமி போன்றன உள்நிலப் பகுதிகளில் வரலாற்றுச் சம்பவங்களை உருவாக்குகின்றன. 2004 டிசம்பர் 24 அதிகாலையில் உருவான ஆழிப்பேரலை மீன்பிடி சமூகத்தின் கடற்கரை ஊர்களில் ஒரு மிகப்பெரிய சமூகமாற்றத்தினை உருவாக்கியது. அதுவரை விதவைத்திருமணம் வழக்கில் இல்லை என்பதனை மாற்றி ஆழிப்பேரலையில் கரைதிரும்பாத கணவன்மார்களின் விதவைப் பெண்களுக்கு மறுமணம் செய்விக்கும் புதுவழக்கம் ஓர் ஊரில் நடைமுறைக்கு வந்தது (2008 ஆம் ஆண்டில் நாகப்பட்டினம் வட்டாரத்தில் கள ஆய்வில் திரட்டப்பட்ட செய்தி).

கடல்சார் வரலாறும் சமயமும்

உலகில் தோன்றிய சில சமயங்கள் காலனிய காலத்திலும் அதற்குமுன்பும் கடல்கடந்து வேறுவேறு இடங்களுக்குப் பரப்பப்பட்டன. அதற்கு கடற்பரப்பு ஓர் ஊடகமாக அமைந்தது.

இந்தியாவில் தோன்றிய சமணசமயம் பெண்களும் சமயக்குரவர்கள் ஆவதற்கு உரிமை அளித்தது. ஆனால், சமணநூல் என்று அறிஞர்களால் கொண்டாடப்படும் தொல்காப்பியம் ஒரு சூத்திரத்தில் கடல்கடந்து செல்லும் வழக்கம் பெண்களுக்கு இல்லை என்று மொழிகிறது (ச.வே.சுப்பிரமணியன்,2005). கடற் பரப்பினை ஓர் ஊடகமாகப் பயன்படுத்தாத இம்மதம் கடல் தாண்டிச் செல்லவில்லை. ஆனால், அதே கால கட்டத்தில் உருவான பவுத்தம் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் முழுவதும்பரவியது. அங்கிருந்து கடல் தாண்டி வந்த பவுத்த சந்யாசிகள் நாளந்தா பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்றனர்.

கடல்சார் தமிழ் இலக்கியம்

தமிழ்க் காப்பியங்களில் ஒன்றான மணிமேகலையில் காப்பிய நாயகி மணிமேகலையினை மணிமேகலா தெய்வம் கடல் தாண்டி ஒரு தீவிற்கு வான்வழியே அழைத்துச் செல்கிறது; மாறாக, புராணசமய இலக்கியமான இராமாயணத்தில் இராவணன் சீதையினைக் கடல் (நீர்நிலை) தாண்டி கடத்திச் செல்கிறான். 12ஆம் நூற்றாண்டின் கடல்சார் வணிகத்தோடு தொடர்புடைய பட்டினத்தார் கூற்றான காதலுந்த ஊசியும் வாராதுகாண் கடைவழியனுக்கே என்ற கூற்று பொருளியல் வாழ்க்கைத் தத்துவத்தில் முக்கியமான ஒன்று. சென்ற நூற்றாண்டில் ப.சிங்காரம் என்பவர் எழுதிய புயலிலே ஒருதோணி (2018) என்ற நாவல் கடல்கடந்து கிழக்காசிய நாடுகளுக்குச் சென்ற தமிழரின் அவல நிலையினை விவரிக்கிறது. அண்மையில் மறைந்த, தோப்பில் முகமது மீரான் தம் துறைமுகம் என்ற நாவலில் கன்னியாகுமரியினைச் சேர்ந்த ஒருவர் இலங்கையில் கொழும்பு வணிகருடன் கொண்ட தொடர்பினையும் அவர் இயற்கைச் சீற்றத்தால் பொருளாதாரத்தில் பெற்ற இடரினையும் கதைக்கருவாக அமைக்கிறார் (தோப்பில்முஹம்மது மீரான், 1994).

கடந்த இருநூறு ஆண்டுகளாக ஆங்கிலத்தில் கடல்சார் நாவல்கள் எழுதப்படுகின்றன. அவை nautical fiction, maritime fiction என்று வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. இவற்றின் ஆசிரியர்களில் சிலர் படைத்தளபதிகள், கடலோடிகள் ஆவர். 1770 இல் முதன் முதலில் அரேபிய இரவுகள் என்ற கதைத் தொகுப்பில் ஒன்றான சிந்துபாத் கதை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. சிந்துபாத்தின் ஏழாவது கடற்பயணம் சுவாரஸ்யமான கதையமைப்புகொண்டது. 1882 இல் Robert Louis

Stevenson என்பவரால் எழுதி வெளியிடப்பட்ட (Treasure Island) புத்தகத்தின் என்ற நாவல் இதுவரை 50 முறை திரைப்படமாக்கப் பட்டுள்ளது. பலமுறை தொலைக்காட்சி தொடருக்காக கதையாக்கப்பட்டது. வட அமெரிக்காவிற்கும் தென்னமெரிக்காவிற்கும் இடையில் அமைந்த பவளப்பாறைகள் நிறைந்த சிறுசிறு தீவுக்கூட்டங்கள் கரீபியன் தீவுகள் என்று அழைக்கப்படும். அத்தீவுகளில் புதைக்கப்பட்ட செல்வத்தினைக் கண்டறிவதாக இந்நாவலின் கதை அமைகிறது. சென்ற நூற்றாண்டின் முதல் 50 ஆண்டுகளில் பல கடல்சார் நாவல்கள் எழுதப்பட்டன. அவற்றுள் 1903இல் Erskine Childers என்பவர் எழுதிய The Riddles of the Sands என்ற நாவல் மிகவும் புகழ்பெற்றது. 1951இல் Ernest Hemingway என்பவர் எழுதிய The Old Man and the Sea என்ற நாவல் தனக்கு மிகவும் பிடித்தது என்று சதாம் உசேன் தம் விசாரணையின்போது சொன்னார். இதுபோன்று 20 க்கும் மேற்பட்ட நாவல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இந்நாவல்களில் எழுதப்பட்ட கடலியல் கடல்பரப்பு பற்றிய விவரணைகள், கதாபாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் மிகமுக்கியமானவை. ஆய்வேட்டின் மொழிநடைக்கு பெரிதும் பயன்தரும்.

கடலும் சினிமாவும்

கடல்சார் வாழ்க்கையினை மையப்படுத்தி சில திரைப்படங்கள் தமிழில் வெளிவந்தன. அவற்றில் படப்பிடிப்பிற்காக உருவாக்கப்பட்ட படகு/கப்பல் அமைப்புகள், அவற்றின் வடிவங்கள், தோற்றங்கள் முக்கியமானவை. சினிமாவிிற்காக அவற்றை கலைநயத்தோடு உருவாக்கியவர்கள் பற்றிய வரலாற்று குறிப்புகள் இல்லை. மரபுவழி கப்பல்/படகு கட்டும் தொழில்நுட்பம் தெரிந்தவர்கள் அதில் இடம்பெற்றிருந்தனரா தெரியவில்லை. 1950-1970 களில் சினிமாவிிற்காக செட்போடும் கலைஞர்கள் பற்றிய வாழ்க்கைக் குறிப்புகள், அனுபவங்கள் ஆவணமாகக் குறித்து வைக்கப்படவில்லை. திரைப்படக்காட்சிகளில் இடம்பெறும் அவற்றை மீட்டுருவாக்கம் செய்ய இயலுமா? 1958 இல் வெளிவந்த வஞ்சிக்கோட்டை வாலிபன் படத்தின் தொடக்கக்காட்சியே புயலில் சிக்கிய அடிமைகளை ஏற்றிவரும் ஒரு கப்பல். அருகமைக் காட்சியாக (close up) அமைந்த அக்கப்பல் ஜெமினி ஸ்டுடியோவில் தத்ரூபமாக எடுக்கப்பட்டது. 1960 இல் வெளிவந்த பார்த்திபன் கனவு படத்திலும் கப்பல் காட்சிகள் உண்டு. 1964 இல் எம்ஜியார் நடப்பில் வெளிவந்த

படகோட்டி படத்தில் விதம்விதமான மீன்பிடி படகுகள் காட்டப்பட்டிருக்கும். ஆனால், அக்காட்சிகள் பெரும்பாலும் கேரளா, கோவா பகுதிகளில் படம் பிடிக்கப்பட்டவை. அப்படத்தில் கேரளத்தில் இன்றும் பயன்படுத்தப்பெறும் சீனவகை மீன்வலையினைக் காட்டியிருப்பர். அதில் இடம்பெறும் படகு போட்டி காட்சி கண்களுக்கு விருந்து. தகழி சிவசங்கரப்பிள்ளை எழுதிய செம்மீன் என்ற நாவல் கதையினை அடிப்படையாக வைத்து 1965 இல் எடுக்கப்பட்ட படம் கேரளத்து மேற்கு கடற்கரையோரத்து மீன் பிடித்தொழில் செய்யும் சமூகத்தின் மன இயல்புகளை வெளிப்படுத்தும். அதேயாண்டில் வெளியான ஆயிரத்தில் ஒருவன் படத்தில் செம்பரம்பாக்கம் ஏரியில் கப்பல்செட் போடப்பட்டு பாடல் காட்சிகள் படமாக்கப்பட்டன. 1972 இல் சிவாஜிகணேசன் நடப்பில் வெளிவந்த தர்மம் எங்கே? படத்தில் கப்பலில் ஒரு டூயட் காட்சி உண்டு. இப்படங்களில் இடம்பெறும் இம் மாதிரிகப்பல்கள் ஒரு மூல வடிவமின்றி (architypal model) உருவாக்கப் பட்டிருக்கமாட்டாது. எனவே, அப்படங்களைக் கண்ணுற்று அக்கப்பல் மாதிரிகளை உருவாக்கி வைக்க வேண்டும். ஆங்கிலத்தில் இதுபோன்று நிறைய படங்கள் உண்டு. 1908 இல் எழுதப்பட்ட ஒரு நாவலின் அடிப்படையில் தயாரிக்கப்பட்டு 1980 இல் வெளியான Blue Lagoon என்ற திரைப்படம் குறிப்பிடத்தக்கது. அப்படத்தில் காட்டப்பட்டது போன்ற மாதிரிகப்பல் மேலைநாடுகளில் அல்லது அமெரிக்காவில் உள்ளனவா?

கடலும் போர்களும்

முதல், இரண்டாம் உலகப் போர்களில் அச்சு, நேச நாடுகளிடையே கடற்பரப்பில் நிகழ்ந்த கடற்சமர்கள் பற்றி விவாதிக்க போதிய சான்றுகளை, போர் உத்திகள் பற்றிய சான்றுகளை ஓர் ஆய்வாளரால் திரட்ட இயலாது. எந்த அரசும் போர் பற்றிய விளக்கமான ஆவணங்களைப் பெற இயலுமா? 1920 களில் போரினால் உருவான பொருளியல் பெருமந்தம் (great economic depression) தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் வட்டித் தொழில் நடத்திவந்த நகரத்தார் சமூகத்தினரைப் பெருமளவு பாதித்தது. பர்மா, மலேசியா, சிங்கப்பூர், பிளாங்கு போன்ற பகுதிகளில் இருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்ட இவர்கள் கையில் இருப்பதைப் பற்றிக்கொண்டு அசையாச் சொத்துகளை அங்கேயேவிட்டு வந்தனர். இது, அச்சமூகத்தினை நிலைகுலைய வைத்த ஒரு வரலாற்று நிகழ்வாகும். அப்படி, நாடு திரும்பும்

வழியில் போர்க்காலத்தின் பதுங்கு குழிகளில் அமர்ந்து வெ.சாமிநாதசர்மா சாக்ரடிஸ், கார்ல்மார்க்ஸ் போன்றோரின் வாழ்க்கை வரலாற்றினைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து எழுதினார். முதல் உலகப்போரில் ஜெர்மனிக்கு எதிரான சண்டையில் ஆங்கில, பிரஞ்சுப்படைகள் சோர்வுற்ற போது, 1917 இல் அமெரிக்கா திறமாக பயிற்சியளிக்கப்பட்ட தேர்ந்த படையணியினரைப் பிரான்சுக்கு அனுப்பி ஜெர்மானியப் படை முகாம்களைக் கைப்பற்றியது. இரண்டாம் உலகப்போரின்போது ஜப்பான் தம் தற்கொலைப் படையினரைக் கொண்டு Pearl Harbour மேல் தாக்குதல் நடத்தியபின்பே அமெரிக்கா முனைப்பாகப் போரில் இறங்கியது. வியட்நாம் மீதான அமெரிக்கப் போரினைத் தமிழ் சினிமா குடும்பச் சண்டையாகச் சித்தரித்து போர் அரசியலை மலின்ப்படுத்தியது. ஆனால், கடல்தாண்டி அமெரிக்கா orange gas என்ற நச்சு வாயுக் குண்டுகளை வியட்நாம் மக்கள்மேல் வீசியதன் மூலம் பல லட்சம் குழந்தைகளைக் கொன்றுவிட்டது. இதனால், மூன்று தலைமுறைகளாக ஊன முற்ற குழந்தைகள் பிறக்கின்றன. அமெரிக்க-ஈராக் போரிலும் இதுபோன்ற நிகழ்வுகள் நடந்தன. கடல்பரப்பில் அணு ஆயுதச் சோதனைகள் நடத்தப்படுவதால் கடலின் சூழல் பாதிக்கப்பட்டு பல வகையான கடல் உயிர்கள் மடிகின்றன. இறந்த திமிலங்கள் கரையொதுங்குகின்றன. இரண்டாம் உலகப்போரின்போது சென்னையில் குண்டு வீசப்பட்டதால் மயிலாப்பூர்வாசிகள் சிலர் சேலத்திற்கு குடிபெயர்ந்தனர். இவையெல்லாம் கடல்சார் வரலாற்றில் உண்டான சமூகமாற்றமே. 2000 இல் அணுசக்தியால் இயங்கிய ரஷ்ய நீர்மூழ்கிக் கப்பல் பசிபிக் பிராந்தியத்தில் ஜப்பான் அருகே மூழ்கடிக்கப்பட்டதனை வெளிப்படையாக வாதிக்க இயலுமா? வங்காளத்திலிருந்து கடல்வழியே ஆகாயத்தாமரை எனும் நீர்த்தாவரம் இன்று தமிழகத்தின் ஏரி, குளங்களில் மண்டி வளர்ந்து நீர்குடித்து நீர் தட்டுப்பாட்டினை உருவாக்கியது பற்றி வரலாற்று ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளதா?

கடலும் அரசியலும்

இரண்டாம் உலகப்போர் முடிந்தவுடன் உலகத்தில் அதிகார அரசியலை சமநிலைப்படுத்த 1945 இல் Yalta Conference நடத்தப்பட்டது. இதில் Winston Churchill, Franklin Roosevelt, Joseph Stalin மூவரும் கலந்துகொண்டனர். அப்போது யால்டாவின் கப்பல் தளத்தில்தான் மூவரும் தனிமையில் தத்தம் கருத்துகளைப் பகிர்ந்தனர்.

இக்கூட்டம் பின்னாளில் பன்னாட்டு மன்றம் உருவாக அடிகோலியது.

இலங்கையின் மகாவம்சம் மதுரையின் அரசன் தன்மகளுடன் தம் அமைச்சரின் மகங்களையும் இலங்கை அரசன் பராக்கிரமபாகுவிற்கு மணம்முடிக்க அனுப்பிவைத்தான் என்று குறிக்கிறது. அவர்களுடன் தமிழ்நாட்டு யானைகளும் அனுப்பிவைக்கப் பட்டனவாம். அக்காலங்களில் கப்பல்களில் யானைகளைப் பரிசாக அரசர்களுக்கு அனுப்பிவைக்கும் வழக்கம் இருந்ததாக இந்நூல் கூறும். பராக்கிரமபாகு, தனியார் யானை வணிகத்தினை தடைசெய்து அரசே அதனைச் செய்வதற்கு ஆணையிட்டான் என்பது மகாவம்சத்தின் கூற்று. மேலும், இராஜீய உறவுகளில் யானைகள் பரிசளிக்கப்படும் முறையினை முடிவிற்குக் கொண்டுவந்தான். இதனால், யானையினை மையமாகவைத்து தேரவாத பவுத்தநாடுகளான இலங்கைக்கும் பர்மாவிற்கும் போர் மூண்டது. இப்படி, யானை உலகமயமான கடல்சார் வரலாற்றில் புகுந்தது. தென்கிழக்காசிய நாடுகள் யானைகளை போரில் பயன்படுத்தும் கலையினை இந்திய அரசுகளிடம் இருந்து கற்றதாக அறிய முடிகிறது. ஆனால், தென்கிழக்காசிய நாடுகள் இந்திய மயமானதனை சீனமொழிச்சான்றுகளே முதலில் பதிவிட்டுள்ளன; இந்தியமொழிகளில் அன்று. தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் சீனம் அரசியல், இராஜீய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்த இந்தியா பண்பாட்டுத்தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியது என்பர். ஆனால், இடைக்காலத்திய கம்போடிய அரசினை நிறுவியது கவுண்டியன் என்ற பிராமணன் என்றும் அவன் கம்போடிய இளவரசியினை மணந்தான் என்றும் சொல்லப்படுகிறது (Thomas Trautmann, 2015). இந்நாட்டில் கி.மு முதல்நூற்றாண்டில் நெற்பயிர் சாகுபடி செய்துவந்த சமூகத்தினர் இந்தியா, சீனா, ரோம் போன்ற நாடுகளுடன் உலகளாவிய வணிகத்தினை மேற்கொண்டனர், இதில் தமிழ்மொழி பேசும் தென்னிந்தியாவும் உண்டு.

கடல்சார் வணிகம் கடல்சார் அரசியலாக மாறியது; பண்பாட்டுத் தாக்கத்தினையும் உண்டாக்கியது. ஜாவன்மொழி சமஸ்கிருத மொழியோடு கலப்புற்று வளம்பெற்றது என்பர். அம்மொழி kawi என்று அழைக்கப்பட்டது. அம்மொழியில் இராமாயணம், மகாபாரதம், அர்ச்சுனன் திருமணம் போன்ற காவியங்கள் எழுதப்பட்டன.

கடலும் காலனியமும்

அய் ரோப்பாவின் மறுமலர்ச்சிக் காலத்தினையொட்டி எழுந்த புதிய கண்டுபிடிப்புகளும், தொலைநோக்கியும், திசையறி கருவியும், கப்பல்கட்டும் தொழில் நுட்பவளர்ச்சியும் வணிகப்போட்டியும், நாடுபிடிக்கும் போக்கினையும் காலனியாக்கக் கொள்கைகளையும் உருவாக்கின. கிழக்கில் ஸ்பானியர்களின் போர்க்குணமும், மேற்கின் வறண்ட நிலப்பரப்பும் போர்ச்சுக்கீசியர்களைத் தொழில்ரீதியாக வணிகத்தினை நோக்கித்திருப்பின. இவர்களே முதன்முதலில் ஆசிய, ஆப்பிரிக்க நாடுகளை நோக்கி வணிகத்திற்கு களமிறங்கினர். அடுத்தடுத்து பிற அய்ரோப்பிய நாடுகளும் போட்டியில் இறங்கின. இவை தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் ஏற்படுத்திய சமூக மாற்றங்கள் வாழ்க்கை முறையில் பெரும் மாற்றத்தினை உருவாக்கின. அவர்கள், புதிய தொழில் நுட்பங்களையும், அரசியல் கொள்கைகளையும் புதிய சமயமுறைகளையும் அளித்தனர். ஆனால், இங்கிருந்து அரிய அறிவுச் செல்வத்தினைக் கவர்ந்து சென்றனர். தமிழகத்தின் மரபுரீதியிலான அறிவுத் துறையிலிருந்து மருத்துவம், வானியல் தொடர்பான அறிவினை அறிந்து சென்றனர். தமிழ்மொழியில் கிடைத்த வானியல், மருத்துவம் தொடர்பான நூல்களை மொழிபெயர்த்து மேலை நாடுகளுக்கு அனுப்பினர். நாகப்பட்டினம், பாண்டிச்சேரி, தரங்கம்பாடி, சென்னை போன்ற ஊர்களில் இயங்கிவந்த சமயப் பரப்புரையாளர்கள், வணிகிதாக்கள், காலனிய அலுவலர்கள் இதுபோன்ற வேலைகளில் ஈடுபட்டனர். இங்கு வாழ்ந்துவந்த அய்ரோப்பியர்கள் மருத்துவத்திற்கு தமிழ்நாட்டின் மரபுவழி மருத்துவர்களையே நம்பியிருந்தனர். அவர்கள் அட்லாண்டிக் கடலினைக் கடந்து இந்தியத் துணைக்கண்டத்தினை அடைவதற்குள்ளும் கரைசேர்ந்த பின்னும் பலவகை நோய்களுக்கு ஆளாக வேண்டியிருந்தது. அப்போது, அவர்கள் தமிழகத்தின் மரபுசார் மருத்துவர்களையே சார்ந்திருக்க வேண்டி வந்தது. எனவே, தமிழ் மருத்துவமுறை பற்றி ஆய்வதற்கு முற்பட்டனர். தமிழர்கள் நோய்தடுப்புமுறை (inoculation) பற்றி அறிந்திருந்தனர் என்று ஆங்கிலமொழி ஆவணங்களில் பதிவிட்டனர். சென்னையருகே மரிய சவரிபிள்ளை என்பவர் அம்மை நோய்த் தடுப்பு மருத்துவர் என்பதனை அய்ரோப்பியர் அறிந்திருந்தனர். தரங்கம்பாடியில் ஜெர்மனிய மிசினரிகள் தமிழ் மருத்துவர்களைப் பள்ளிகளில் பணிக்கு அமர்த்தினர். தமிழ் மருத்துவநூல்களை

மொழி பெயர்த்துப் படித்ததால் ஐரோப்பிய நாடுகளில் மருத்துவமுறை புது உத்வேகம் பெற்றது (Jeyaseela Stephen, 2016). தமிழகத்தில் சிபிலிஸ் என்ற பால் வினை நோய் அய்ரோப்பியர்கள் செய்தவினை.

பாரிசிலிருந்து பாண்டிச்சேரிவந்த Guillaumae Le Gentil (1725-92) என்பவர் தமிழகத்தின் வானியல்பற்றி அறிந்து அதன்படி பாரிஸ், கிரீன்விச் இரண்டின் புவிநேர அடிப்படையில் பாண்டிச்சேரியின் தீர்க்க ரேகையை வரையறுத்தார். அவர், நாகப்பட்டினத்து அருகிலுள்ள ஒரு தமிழ் பிராமணரிடமிருந்து தமிழர் மரபுவழியே சூரிய, சந்திரகிரகணங்களைக் கண்டறியும் முறையினைக் கற்றார். வானியல் அட்டவணை ஒன்றைத் தயாரித்தார். இன்னொரு பாதிரியார் (Fr.Pierere de La lare) 1709 இல் தமிழரின் கிரகண அறிவு பற்றி பாரிசில் இருந்த இன்னொரு பாதிரிக்கு எழுதினார். 1708 இல் நிகழ்ந்த சூரியன், சந்திர கிரகணங்களை முன்கூட்டியே தமிழர்கள் அறிந்திருந்தனர் என்றும் எழுதினார். தமிழர் தொகுத்திருந்த வானியல் அட்டவணைகளை Fr.Xavier Duchamp என்பவர் பிரான்சுக்கு அனுப்பிவைத்தார்.

கடல்சார் வரலாறும் தாவரங்களும்

அண்மையில் தஞ்சாவூர் நகரில் மெக்சிகோ தாவரவகை மரம் ஒன்று கஜா புயலில் சேதமடைந்ததால் அதனை அவ்வூர் மக்கள் இடம்பெயர்த்து ஒரு புதிய இடத்தில் நடட்டுள்ளனர். இராபர்ட் கால்டுவெல் தாம் வாழ்ந்த இளையான்குடியில் புதியவகைத் தாவரங்களை வளர்த்ததாகக் கூறுவர். காற்றின் ஈரப்பசையினையும் உட்கொள்ளும் யூகலிப்டஸ் இந்தியத் தாவரம் அன்று. குத்துகடலை, நிலக்கடலை இரண்டுமே தமிழகத்தில் போர்க்குக்கீசியர் அறிமுகப்படுத்திய பயிர்கள். மிளகினை மாற்றாகக் கொடுத்து பெறப்பட்ட காய் மிளகாய் எனப்பட்டது. தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இருந்து தருவிக்கப்பட்ட வெற்றிலை கொடிகால் பிள்ளமார் என்றொரு சாதியினை உருவாக்கியது.

ஒரிசாவிலுள்ள ஒரு கோயிலில் ஒட்டைச்சிவிங்கி சிற்பம் உண்டு. இவ்விலங்கு ஆப்பிரிக்காவில் இருந்து கப்பலில் கொண்டு வந்திருக்கப்பட வேண்டும். குதிரைகள் தமிழகம் வந்ததற்கு தமிழ் இலக்கியத்தில் சான்றுகள் உண்டு. ஆனால், இவ்வணிகம் குதிரைசெட்டிகள் என்ற ஒரு சாதியினையே உருவாக்கியது.

(II)

ஒரிடத்தில் பயன்பாட்டிற்கான பொருள் தேவைக்கதிகமாகக் கிடைக்கின்றபோதும் அப்பொருள் கிடைக்காதபோதும் அங்கு வணிகம் தலைப்படும். அப்பொருளுக்குச் சொந்தமானவர் வேறொரு இடம்தேடி விற்பார்; வேண்டுவோர் வேறொரு இடம்தேடிச் செல்வர். இவ்விரு இடத்தினையும் இணைப்பது வணிகவழிகள். அவை கடல்வழியாக இருக்கலாம்; நிலவழியாக இருக்கலாம். நிலவழி வணிகத்திற்கு நடையும், கால்நடையும் வண்டிகளும், கடல்வழி வணிகத்திற்கு கப்பல்களும் ஓடங்களும் பயன்படுவன. உள்நாட்டு வணிகத்திற்கு நிலவழியும், கால்வாய் நீர்வழியும் இடம்தருவன. வணிகத்தினை முறையாக மேற்கொள்வதற்கு ஒரு நிறுவன அமைப்பு வேண்டும். அதற்கான அமைப்பினை வணிகர்கள் உருவாக்குவர். இவை, வணிகக்குழுக்கள். இக்குழுக்கள் தமக்கும் தமக்கான வணிகப் பொருள்களுக்கும் பாதுகாப்பினை உருவாக்கும் பொருட்டு காவலர்களையும் அமர்த்துவர். தம்மை தனித்த பெயர்களால் அழைத்துக்கொள்வர். ஆட்சியாளரோடு உறவாடிக்கொள்வர். பொருள்களை நுகரும் மக்களை ஈர்ப்பதற்கு வழிபாட்டு இடங்களைப் போற்றுவர். மக்களின் அன்றாட வாழ்வினை இயக்கும் சக்தியாக உருப்பெறுவர். இவையனைத்தும் தென்னிந்திய வரலாற்றில் நிகழ்ந்தன. குறிப்பாகத் தமிழக நிலப்பரப்பில் இப்போக்கு தடையின்றி நடந்தன. அதற்கான காலம், களம், பொருள்கள் அரசியல் காரணம் அதன் கூறுகள் இங்கு பேசப்படுகின்றன.

சான்றுகள்

பழந்தமிழகம் உலகின் வணிகர்களத்தில் இடம்பெற்றது பற்றி கிரேக்கமொழியில் தாலமி, பிளிநி போன்றவர்கள் தம் எழுத்துகளில் குறித்துள்ளனர். ஆனால், அவர்கள் அக்குறிப்புகளை நேரிடையாகத் தரவில்லை. அவர்கள் சுட்டிய தொண்டிஸ், முசிரிஸ் போன்ற இடங்களை தென்னகத்தில் அதே பெயரில் அல்லது தொடர்புடைய பெயர்களில் உள்ள தற்போதைய ஊர்களுடன் அடையாளம் காண இயலும். பிளிநி, தம் Natural Historia என்ற நூலில் இந்தியாவினை உலோகங்களின் தொட்டில் என்று வருணிக்கிறார். அலெக்ஸாண்ட்ரியாவிலிருந்து தென்னகத்தின் மேற்குக் கடற்கரையில் அமைந்துள்ள கொச்சிக்கு வந்த கப்பல் பற்றி குறிப்பு தருகிறார்.

ரோமானியக்காசுகள்

தமிழகத்தில் பட்டுக்கோட்டை, கோவை போன்ற இடங்களில் கிடைத்த

ரோமானியக்காசுகளின் அடிப்படையில் தமிழகம்-ரோமானிய வணிகத்தினை உறுதிசெய்யலாம் (Mortimer Wheeler, 1953). தென்னகம் பொன்னிற்காக மிளகினை ரோமானியர்க்கு விற்பது. ரோமானிய நாணயத்தின் பொதுவான சின்னங்கள் புள்ளிகள், பிறைகள், வட்டங்கள். இவற்றினை வானியல் அடையாளங்கோடு பொருத்திப் பொருள் காணவேண்டும். கேரளத்தின் திருவனந்தபுரத்தின் பத்நாதபுரம் கோயிலில் கிடைத்த தங்கப்புதையலில் பெரும்பாலானவை ரோமானிய நாணயங்கள். இந்தியாவில், டைப்ரியஸ் அகஸ்டஸ் என்ற ரோமப்பேரரசன் வெளியிட்ட பொற்காசுகள் அதிகமாக கிடைத்துள்ளன. 15 ஆம் நூற்றாண்டின் வெனிஸ் நகரத்து பொற்காசுகளும், 18 ஆம் நூற்றாண்டின் நெப்போலியன் காலத்துப் பொற்காசுகளும், ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி வெளியிட்ட பொற்காசுகளும் தமிழகத்தில் கிடைத்துள்ளன. இப்படி, மத்திய தரைக்கடல் நாடுகளில் இருந்து தமிழகத்திற்குத் தங்கம் வந்து குவிந்ததற்குக் காரணம் தென்னிந்தியாவின் அமைவிடமும் பொருள்வளமும் ஆகும். இந்திய மன்னர்களில் ஒருவரான கனிஷ்கர் ரோமானியப் பொன்னில் தன்னுருவ காசுகளை வெளியிட்டார். நாட்டைவிட்டு அதிகமான தங்கம் வெளியேறியதால் ரோம்மன்னர் வெஸ்பாசியன் இந்தியாவுடனான வணிகத்திற்கு தடைவிதித்தார். வணிகத்தால் பொற்காசுகள் குவிந்திருப்பினும், சங்ககாலம் தொடர்பான அகழாய்வுத்தளங்களில் ஒருசில பொன்னால் ஆன பொருள்களே கிடைத்துள்ளன.

தென்கிழக்காசியாவின் தமிழகத்துடனான வணிக உறவு அண்மையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பெரும்பதன்கல் என்ற பழந்தமிழ் கல்வெட்டுப் பொறிப்பினால் உறுதி செய்யப்படுகிறது. இது, பொன்வணிகத்தோடு தொடர்புடையது. கம்போடியா, வியட்நாம், பர்மா, ஸ்ரீவிஜயம், ஜாவா, போர்னியோ போன்ற தென்கிழக்காசியப் பகுதிகள் இந்தியாவின் மன்னர்களோடு தொடர்புகொண்டிருந்தன. இது, பெரும்பாலும் வணிகத்தால் சாத்தியப்பட்டிருக்கும். இப்படி மத்தியதரைக்கடல் தொடங்கி தென்சீனம் வரை ஓர் உலக வணிகம் (global trade) நடந்தேறியுள்ளது. யூதர்கள், இந்தியாவின் மேற்கு கடற்கரை நகரங்களில் குடியேறுவதற்கு வணிகம் ஒருகாரணம். பண்டைத் தமிழகத்தின் முக்கியமான வணிகத் தலங்களாக காவிரி புகும்பட்டினம், அரிக்கமேடு, வீரம்பட்டினம், ஆலங்குளம், முசிறி, தொண்டி, கொற்கை போன்றன. ஆனால், இவ்விடங்களில் இன்று

வாழ்ந்துவரும் மக்களின் அன்றாட வாழ்முறைகள் மானிடவியல் பின்னணியில் ஆயப்படவில்லை. இவற்றுள், காவிரிபுகும்பட்டினம் சிலப்பதிகாரம் சுட்டும் பண்பாட்டுக் கூறுகள் சிலவற்றை இன்னும் கொண்டுள்ளன என்பர். அண்மையில் மேற்கொண்ட ஆய்வில் அவ்வூரின் அருகே நோக்கர் என்ற சமூகம் வாழ்ந்து வருவதாகவும் அவ்வட்டாரத்து மக்களின் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகளோடு நெருக்கமானவர் என்றும் அறிய வந்தது. இது, ஒரு வட்டாரத்தின் மானிடவியல் ஆய்விற்கு மிக முக்கியமான கூறாகும் (18/08/2019 அன்று பூம்புகார் வட்டாரத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட களஆய்வில் திரட்டப்பட்ட செய்தி).

ரோம், பார்த்தியா வழியே சென்ற நிலவணிகத்தினைத் தவிர்த்து இந்தியாவுடன் நேரடி கடல் வணிகத்தினை மேற்கொண்டது. அரபியர்கள் பருவகாற்று வீசும் விதம் பற்றியும், இந்தியாவிற்கு வரும் கடல்வழி பற்றியுமான அறிவினையும் ரகசியமாக வைத்தனர். இலவங்கம் கிடைக்கும் சந்தைபற்றிய அறிவினையும் இரகசியமாக வைத்தனர். மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் கிடைத்த அகில், சந்தனம் ஏற்றுமதிப் பொருள்களாயின. சீனாவிலிருந்து கற்பூரமும், இந்தோனேசியாவிலிருந்து சாம்பிராணியும் இறக்குமதியாயின.

பிளிநியின் நூல்கள் இந்தியாவின் மேற்குக் கடற்கரை வணிக நகரங்கள் பற்றி மட்டும் குறிக்கின்றன. இது வணிகர்களின் நகர்வினையும் பொருளியல் பெருக்கத்தினையும் கோடுகாட்டும். ரோமானிய வணிகர்கள் மேற்குக் கடற்கரைத் துறைமுகங்களிலிருந்து பாலக்காட்டுக் கணவாய் வழியே கோவை, ஈரோடு, கரூர் ஊடாக கிழக்கிலுள்ள சந்தைகளில் வணிகம் செய்தனர். மேற்சொல்லப்பட்ட ஊர்கள் கிழக்கினையும் மேற்கினையும் இணைக்கும் வணிக மையங்கள். அங்கெல்லாம் ரோமானிய நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன. தாலமியின் Geography தமிழகத்தின் கடற்கரை துறைமுகங்கள் பற்றிகுறிக்கிறது.

மேற்குத் துறைமுகங்களுக்கு நாணயங்கள், புஷ்பராகம், அஞ்சனக்கல், பவழம், கச்சாக்கண்ணாடி, தாமிரம், தகரம், ஈயம், மது, ஆடைவகைகள் இறக்குமதியாயின. மிளகு, முத்து, தந்தம், பட்டு, மருந்து, (இலாமிச்சைதைலம்), பளிங்குகற்கள், படிக்கப்பச்சை, வைரம், நீலநிறகற்கள், ஆமைஓடுகள் போன்றன ஏற்றுமதியாயின. இவையனைத்தும் செல்வருக்கான பொருள்கள்; பொதுமக்களுக்கானவை அல்ல.

பழந்தமிழ் கல்வெட்டுகளில் வணிகர்

பொன்வணிகர், துணிவணிகர், கொழுவணிகர், பணிதவணிகர் போன்றோர் துறவிகளுக்குக் கொடையளித்துள்ளனர். இதைக் குறிக்கும் கல்வெட்டுகள் மதுரைப்பகுதியில் கிடைப்பவை (தி.ஸ்ரீ.ஸ்ரீதர், 2006). இவற்றின் ஒத்த காலத்தினைச் சார்ந்த சங்க இலக்கியத்தின் பல பாடல்களை இயற்றியவர்கள் பெரும்பாலும் வணிகர்கள். நக்கீரர் எனும் புலவர் சங்கு வணிகர் என்று கருத்துணியலாம். மதுரை வட்டாரம் பெரு வணிகப்பரப்பாக இருந்தமையே இதற்குக் காரணமாகலாம். அதற்கான நிலவியல் கூறுகளை இவ்வட்டாரம் கொண்டிருந்தது. மணிமேகலையின் ஒத்த காலத்தின் சிலப்பதிகாரத்தில் அவந்தியர், யவனர் பற்றிய குறிப்புகள் அயல்நாட்டு, உள்நாட்டுக் குடியேற்றங்களைச் சுட்டும் எனலாம். இவை பெரும்பாலும் வணிகத்தால் சாத்தியப்பட்டிருக்கும். இப்புலப் பெயர்வு இனக்கலப்பிற்கு ஏது செய்திருக்கும்.

பண்டை இந்தியாவின் வணிகத்தலங்கள் நிகமம் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளன. அங்கிருந்த வணிகக்குழுவினர் நிகமத்தோர் எனப்பட்டனர். உள்ளூர் வணிகப்பொருள்கள் பெரும்பாலும் ஒளிரும் வைரங்கள், மரகதகற்கள், புஷ்பராகக் கற்கள், தேன்நிறக்கற்கள், மாணிக்கக் கற்கள், நீல கற்கள், மஞ்சள் நிறகோமேதகக் கற்கள் போன்றன. உள்ளூர்ப் பொருள்கள் பெரும்பாலும் துணி, பொன், தானியம், உப்பு, எண்ணெய், வெல்லம், இரும்பு போன்றவையாகும். மிகு மதிப்புடைய இப்பொருள்கள் செல்வருக்கானவை என்று சொல்லத் துணியலாம்.

அரசு குலத்தினரும் தூதுக்குழுக்களும்

பல்லவ மன்னன் இரண்டாம் இராஜசிம்மனின் தூதர்கள் சீனத்தின் சக்கரவர்த்தியினைச் சந்தித்ததாக சீனக்குறிப்புகள் உண்டு. பல்லவரின் நேரடி கிளைவம்சம் தற்போதைய சம்பா என்ற பகுதியினை ஆண்டனர். கி.பி.400முதல் தாய்லாந்திலிருந்து வியட்நாம் வரையிலும், இந்தோனேசியத் தீவுகள் வரையிலும் இந்தியப் பண்பாட்டுத் தாக்கம் பெற்ற வமிசத்தினர் ஆண்டனர். அங்கு அரசுத் தளபதிகள், புரோகிதர், பிராமணர், வர்த்தகர், கைவினைஞர்கள் இருந்தனர். தென்கிழக்காசிய நாடுகளான லாவோஸ், வியட்நாம், தாய்லாந்து, இந்தோனேசியா போன்ற இடங்களிலுள்ள கல்வெட்டுகள் பெரும்பாலும் கிரந்தவரியில்

சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்டன. சில கற்களிலும், சில பொன்னிதழ்களிலும், களிமண் பலகைகளிலும் எழுதப்பட்டன.7 தமிழ்மொழி கல்வெட்டுகளும் கிடைத்துள்ளன. மலாய் தீபகற்பத்தின் தகோபா என்ற இடத்தின் கல்வெட்டு ஸ்ரீநாரணம் என்ற பெயரில் அமைந்த ஒருகுளம் பற்றிப் பேசுகிறது. இந்தியாவிற்கும் தென்கிழக்காசியாவிற்கும் இடையிலான சமூக, பொருளியல் பிணைப்புகள் மானிடவியல் பின்னணியில் ஆயப்பட வேண்டியன. அங்கு வழக்கில் உள்ள இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகள், திராவிட மொழிக்கூறுகளைக் கொண்டுள்ளதனை ஆய்வுக்களமாகக் கொள்ளலாம். குறிப்பாக, இலக்கியங்கள் வழியேயும் கதைகள் வழியேயும்.

தூதுக்குழுக்கள்

கி.பி.501இல் இந்தியாவிலிருந்து ஒரு தூதுக்குழு சீனம் சென்றது. அக்குழு முத்து, யானை, வைரம், வேலைப்பாடு நிறைந்த மல்லின்துணிகள், வாசனைச்செடி, கரும்பு போன்ற பொருள்களுடன் சென்றது. மதிப்புறு பொருள்கள் எங்கிருந்தாலும் அவற்றை அரசகுலத்தினர் தமதாக்கிக் கொண்டனர் என்பதனை இதன்மூலம் அறியலாம். அதற்கு இங்கு வணிகமும், தூதும் ஊடகமாயின. பல்லவ மன்னன் இரண்டாம் இராஜசிம்மன் காலத்தில் அவனுடைய தூதர்கள் சீனம்சென்றனர் என்ற குறிப்பு உண்டு. சோழர்காலத்தில் கி.பி.1015; 1003;1077 ஆகிய ஆண்டுகளில் சோழர்கள் சீனத்திற்கு தூதுக்குழுக்களை அனுப்பினர் (K.A.Nilakanta Sastri,1984). சீனமொழியில் முதலாம் இராஜராஜன் லோட்ஸா லோட்ஸா என்று சுட்டப்பட்டார். அவர் அனுப்பிய தூதுக் குழு முத்து, தந்தம், சாம்பிராணி போன்ற பொருள்களைக் கொண்டுசென்றது. 1077 இல் குலோத்துங்கனின் சீனக்குழு கற்பூரம், கண்ணாடிப்பொருள்கள், பட்டாடை, காண்டாமிருகத்தின் கொம்புகள், தந்தம், குங்கிலியம், பிற ஆடம்பரப்பொருள்கள், மணப்பொருள்கள் போன்றவற்றைக் கொண்டுசென்றது. இவற்றை அரச குடும்பத்துக்கான பரிமாற்றப் பொருள்கள் என்று கணிக்க வேண்டும்.

சோழர்காலத்திலிருந்து தென்னிந்தியத்துடனான வணிகம் பெரும்பாலும் பட்டு, பீங்கான், கற்பூரம், வாசனை மரங்கள் இவற்றை முதன்மையாகக் கொண்டிருந்தன. சோழர்காலத்து வணிகர்கள் தத்தம் பெயரோடு கடாரம்கொண்டான், உத்தமசோழன், கரிகாலசோழன், ராசேந்திரசோழன் என்ற

பட்டப்பெயர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டனர். அவர்கள் தாம் வசிக்கும் தெருக்களுக்கு ராஜராஜன், ராஜேந்திரன், மும்முடிசோழன், அருண்மொழித்தேவன், லோகமாதேவி, வானவன்மாதேவி, திரிபுவனமாதேவி போன்ற அரசுகுடும்பத்தின் பெயர்களை இட்டனர். ஆட்சியாளர்களுக்கும், வணிகர்களுக்கும் இடையிலான உறவு இன்றுவரை தொடர்வது சமூக இயக்கத்தில் அதிசயமன்று.

வணிகர் குழுக்கள்

வணிகர் குழுக்கள் நானாதேசிகள், அய்நூற்றுவர், பதினெண் விஷயத்தார், திசையாயிரத்து அய்நூற்றுவர், வளஞ்சியர், வீரவளஞ்சியர், அஞ்சவண்ணத்தார் என்ற பெயர்களில் அழைத்துக்கொண்டனர். அவர்கள் நகரம், தெரு, எறிவீரப்பட்டினம் போன்ற இடங்களில் வசித்தனர். உள்ளூர்வணிகர்கள் வாணியர், சங்கரபாடியார், சாலியர், மயிலாட்டி, மணிகிராமத்தார், குதிரைசெட்டிகள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். தமிழகத்தில் இடைக்காலத்தின் முக்கிய வணிகநகரங்கள்: கொடும்பாளூர், முனைசந்தை, பிரான்மலை, உறையூர், தில்லைதானம்போன்றவை (Y.Subbarayalu,South India Under the Cholas,2011). இதில் முதல் மூன்று ஊர்கள் வறண்ட பகுதியில் அமைந்துள்ளன.

தமிழகத்தில் உள்ளூர் வணிகத்தில் வரிவிதிக்கப்பட்ட பொருள்கள்: அரிசி,நெல், பருப்புவகைகள், உப்பு, வணிகப்பயிர்கள், மிளகு, ஆமணக்கு, பாக்கு, மஞ்சள், சுக்கு, கடுகு, வெங்காயம், சீரகம், திரிபலா, பருத்தி, நெல், தேன், சந்தனம், அகில், பன்னீர், கற்பூரம், இரும்பு, ஆடு, குதிரை, யானை மற்றும் எள். அகமதிப்புள்ள ஆடம்பரப் பொருள்கள் கஸ்தூரி, சங்கு, தந்தம், இரத்தினம், பவழம், முத்து, தாமிரம், பித்தளை போன்றவை ஆகும். இவற்றுள் மருத்துவ குணமுள்ள பொருள்களின் பட்டியலைக் கணக்கில் கொள்ளவேண்டும். இடைக்காலத் தமிழகத்தின் மருத்துவ வரலாறு பற்றிய புரிதலுக்கு இப்பெயர்கள் பெரிதும் பயன்படும். இடைக்காலத் தமிழகத்தின் வணிகப்பாதைகள் பெரும்பாலும் மேற்கிலிருந்து கிழக்காகச் சென்றாலும், வணிகக்குழுக்கள் பற்றிப்பேசும் கல்வெட்டுகள் பெரும்பாலும் தமிழகத்தின் கிழக்குப் பகுதிகளிலேயே கிடைக்கின்றன. அவற்றுள் சில கடற்கரையோர நகரங்களாகும்.

வணிகமும் அடிமையும்

வணிகத்தில் காலம்காலமாக அடிமைகள் விற்கப்பட்டனர். இடைக்காலத் தென்னிந்திய வரலாற்றில் அடிமைகள் பற்றி கல்வெட்டுகளில் விரிவான குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அய்ரோப்பியர் வருகைக்குப்பிறகு அடிமைகள் விற்பனை அதிகரித்தது. அதற்குமுன் விஜயநகர் அரசு காலத்திலும் இவ்வழக்கம் உண்டு.

காலனிய காலத்தில் மதராஸில் அய்ரோப்பியர் வீடுகளில் பறையர் இனத்தினர் பல வேலைகளைச் செய்தனர். அவை: உணவு பரிமாறுதல், அவரது உடனாள், சமையல் செய்வது, பெட்டிவண்டி ஓட்டுதல். குதிரை பராமரித்தல், குழந்தைகளுக்குப் பாலூட்டும் தாதியராக இருத்தல், தண்ணீர் சுமத்தல், வீட்டினைச் சுத்தப்படுத்துதல், பெண்கள் வீடுகட்டும் வேலைகளில் ஈடுபடுதல், வீடுகளில் விளக்கேற்றுதல் போன்ற வேலைகளைச் செய்தல் போன்றன.

போர்ச்சுகீஷ், டச்சு, ஸ்பானிஷ் மொழி ஆவணங்கள் தமிழகத்திலிருந்து அடிமைகள் வாங்கப்பட்டு ஆசியாவின் பிறநாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டது பற்றி பேசுகின்றன. இவ்வடிமை வணிகத்தில் ஆங்கில-கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி, டச்சு-கிழக்கிந்தியக்கம்பெனி, போர்ச்சுகீஷ்-கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி மூன்றும் ஈடுபட்டன. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் அய்ரோப்பாவில் அரும்பிய முதலாளித்துவம் மனிதர்களைப் பண்டமாக மாற்றியது. இந்நூற்றாண்டின் கடைக்கூற்றில் அய்ரோப்பிய அரசர்களின் சொந்தமான கப்பல்களில் சிற்றாள், தச்சுவேலைகளுக்கு இந்தியாவிலிருந்து அடிமைகளை வாங்கினர். நாகப்பட்டினத்திலிருந்து மலாக்கா வழியே வாங்கப்பட்ட அடிமைகள் திறமையானவர்கள் என்று பெட்ரோ-சிரீனியோ என்ற ஏசுசபை உறுப்பினர் குறிப்பு தருகிறார். பெண் அடிமைகள் நல்ல தையலர்களாகவும், வேலைக்காரர்களாகவும் இருந்தனர் என்பது இவரின் கூற்று. ஒரு போர்ச்சுகீசிய வியாபாரி கிறித்தவத்திற்கு மதம்மாறிய நான்கு அடிமைகளை நாகப்பட்டினம், தூத்துக்குடி ஆகிய இடங்களில் இருந்து அனுப்பினார். அதேபோன்று, ஸ்ரீலங்காவிலிருந்து மூன்று மதம்மாறிய கிறித்தவர்களை அடிமையாக அனுப்பிவைத்தார். 1661 இல் ஒரு சமயநிறுவனம் ஒருவரை அடிமை என்று முத்திரை குத்தினால் அவர் அடிமையாகுவார். 1620 இல் பிரான்ஸிஸ்காமக்கிட்டோ என்ற அடிமைகளை விற்கும் வணிகர் ஓர் இந்திய அடிமைமேல் தன்

உரிமையினைக் கோரினார். அவர் இந்தியாவிலுள்ள இந்துக்களும், முஸ்லீம்களும் கிறித்தவர்களுக்கு எதிரிகள் என்பதால் அவர்கள் அடிமைகள் என்று அறிவிக்கப்பட்டனர் என்றார். போர்ச்சுகீஷிய தனியார் வணிகர்களுக்கு நாகப்பட்டினத்தில் அடிமை வணிகர்கள் கிடைத்தனர். டச்சு, போர்ச்சுகீஷியக் கம்பெனிகளுக்குள் நடந்த சண்டைகளில் அடிமைப்பெண்கள் பிடிக்கப்பட்டனர். போர்ச்சுகீஷியர்கள் கிறித்தவத்திற்குப் புறம்பாக நள்ளிரவில் அடிமைகளைத் திருடினர் என்று டச்சர்கள் கண்டித்தனர். கடத்தப்பட்ட, பிடிக்கப்பட்ட அடிமைகள் மீண்டும் விற்கப்பட்டு போர்ச்சுகீசிய வணிகர்களால் மலாக்கா வழியே மணிலாவிற்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டனர். தனக்குத் தெரியாமல் பிறரால் விற்கப்பட்ட தன் மனைவி, மக்களை மீட்க முயலுகையில், ஓர் அடிமை போர்ச்சுகீஷியப் பாதிரியாரை எதிர்த்தார். எதிர்த்த அவரை சிறையிலடைத்தனர். அவர் கவர்னருக்கு மனுக்கொடுத்தும் பலன் கிடைக்கவில்லை. கைமாறி கைமாறி அவர் மனைவி, மக்கள் விற்கப்பட்டனர். வெறுப்படைந்த அவர், இந்து சமயத்திற்குத் திரும்பினார். கிறித்தவப் பாதிரிமார்கள் அவருக்கு நியாயம் வழங்கவில்லை. சமயம் மாறிய கிறித்தவர்கள் சமயப் பாதிரியார்களின் மேலாண்மையில் அடிமைகளாக விற்கப்பட்டனர் என்பது சமயம் ஏழைகளைக் காப்பாற்றவில்லை என்பதனைக் காட்டுகிறது. சமயமும், வணிகமும் கூட்டாக மனிதரை அடிமையாக்கியுள்ளன.

ஐகார்த்தாவிலிருந்த டச்சு கவர்னர் சோழமண்டலக்கரையிலிருந்து அடிமைகளை வாங்குதற்கு ஆணையிட்டார். எவ்வளவு இளைஞர்கள், இளம்பெண்கள் முடியுமோ அவ்வளவு பேரையும் அனுப்புமாறு வேண்டினார். இங்கிருந்து 150 குழந்தை அடிமைகளும் அனுப்பப்பட்டனர். பழவேற்காடு துறைமுகம் வழியே டச்சர்கள் அடிமைகளை வாங்கி விற்பனர். அடிமை வணிகத்தில் அதிக லாபம் கிடைக்கிறது என்று டச்சு அதிகாரி குறிப்பிட்டார். அங்கிருந்து 1622 இல் 1623 இல் தமிழ் அடிமைகள் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். 1624 இல் 928 அடிமைகள் அவ்வாறு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டனர். 1624, மார்ச் 11 இல் அப்படி அனுப்பப்பட்ட 630 அடிமைகளில் 45 பேர் கப்பலிலேயே இறந்தனர். மியான்மரிலும், இந்தோனேசியாவிலும் நிறுவப்பட்ட பல்வேறு டச்சு ஆலைகளில் வேலைசெய்ய அடிமைகள் தேவைப்பட்டனர். தமிழ் அடிமைகள் டச்சு அதிகாரிகளுக்கு லஞ்சமாகத் தரப்பட்டனர். மரம்வெட்டும் சில அடிமைகளும்

ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டனர். 1658-59 களில் பழவேற்காட்டிலிருந்து ஜகார்த்தாவின் டச்சு கம்பெனிக்குச் செல்லும் அடிமை வணிகம் நின்றது. 1618 இல் பஞ்சம் காரணமாக திருப்பாதிரிபுலியூரில் ஒரு பகோடாவிற்கு 3 அல்லது 4 குழந்தைகளை டச்சுகாரர்களால் வாங்க முடிந்தது. டச்சர்கள் தேவனாம்பட்டினத்திலிருந்து அடிமைகளை வாங்குவதற்கு அனுமதிபெற புராட்டஸ்டண்ட் போதகரான பிலிப்பால்டியஸ் என்பவரைத் தூதராக செஞ்சி கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரை சந்திக்க அனுப்பினர். செஞ்சிராஜ்யம் சிவாஜியின் ஆளுகைக்கு வந்தபின் கடலூர், தேவனாம்பட்டினம் துறைமுகங்களில் டச்சு கம்பெனி நடத்திய அடிமை வணிகத்தினை 1678 இல் எழுத்து வடிவிலான ஆணையால் தடைசெய்தார். தெலுங்குதேச கடற்கரையில் கோல்கொண்டாகல்தான் அனுமதியுடன் ஆண், பெண், குழந்தைகளை அடிமையாக வாங்குவது சட்டப்பூர்வமாக இருந்தது.

பரங்கிப்பேட்டையிலிருந்து ஜாவாவின் பாண்டன் எனும் இடத்திற்கு 100 அடிமைகளுடன் கப்பல்கள் சென்றன. சீர்காழியில் இருந்த மிர்ஜஸ் மரைக்காயர் முக்கிய அடிமை வணிகராயிருந்தார். அடிமை வணிகரான அகமது மரைக்காயர் ஒரு கப்பலின் உரிமையாளராக இருந்தார். 1659 இல் நாகப்பட்டினத்தில் ஓர் அடிமையின் விலை ஒரு ரியால். 5000 அடிமைகள் வாங்கப்பட்டு 1659 இல் நாகப்பட்டினத்திலிருந்து ஸ்ரீலங்காவிற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டனர். அடிமை வணிகத்தினை புராட்டஸ்டண்ட் சமயதர்மம் என்று டச்சு கம்பெனி அதிகாரிகள் வருணித்தனர். 1662 இல் போர்ச்சுகீஷ் இயேசுசபையின் குரு அரிசிகொடுத்து அடிமைகளை விலைக்கு வாங்கினார்.

மதுரையினை ஆண்ட முத்துவீரப்பநாயக்கர் தூத்துக்குடியிலிருந்து டச்சர்கள் அடிமை வணிகம் செய்வதை எதிர்த்தார். இவர் இறந்தபின் மீண்டும் இவ்வணிகம் உயிர்பெற்றது. கொழும்புவின் டச்சு ஆலைகளுக்கு பெருமளவில் அடிமைகள் விற்கப்பட்டனர். காத்தான்குடியின் மணப்பாடு பகுதியிலிருந்து அடிமைகள் வாங்கப்பட்டு விற்கப்பட்டனர். 1681 இல் கொழும்புவில் சுமார் 2000 அடிமைகள் இருந்தனர். அவர்களுக்கு தனியாகச் சீருடை வழங்கப்பட்டது. தூத்துக்குடியில் சிதம்பரம் என்பவர் புகழ்பெற்ற பெரிய அடிமை வணிகராவார். சென்னையில் கண்ணப்பன் என்பவர் அடிமை விற்பனையில் தரகராக செயற்பட்டார். 1683 இல் சென்னையிலிருந்து ஏராளமான அடிமைகள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டனர். 1637

இல் 665 அடிமைகள் சுமத்தாவிடற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டனர். அங்கு, ஆங்கிலேயருக்கு ஒரு வணிகமையம் இயங்கியது.

போரில் பல அடிமைகள் தனியாகவோ, குழந்தைகளுடனோ, நண்பர்களுடனோ பிடிக்கப்பட்டனர். பெற்றோர், கடனிற்கு குழந்தைகளை விற்றனர். தந்திரமானவர்களால் சில குழந்தைகள் கடத்தி விற்கப்பட்டனர். குழந்தை விற்பனை மிகமோசமாக நிகழ்ந்தது. தமிழகத்தின் கிழக்குக் கடற்கரையோர நிலப்பகுதிகளில் இருந்து பெரும்பாலும் தமிழர்கள் அடிமைகளாக விற்கப்பட்டது, அதற்காக இங்கிருந்தவர்களே முகவர்களாக செயற்பட்டது சமூக அடுக்கினையும், பொருளியல் நிலையினையும் விளக்குவதாயுள்ளன. இவ்வட்டாரத்தில் குழந்தைகளின் அவலநிலை பற்றி பல கதைகள் உள்ளன. இங்குள்ள காளியருவச் சிலைகளின் மடியில் உயிர் பிரிக்கப்படும் உருவம் பெரும்பாலும் குழந்தை. ஐரோப்பிய குடியிருப்புகளில் இனவிருத்திக்காகவும், பாலுறவுக்காகவும் பெண் அடிமைகளுக்கு பெரும் கிராக்கி இருந்தது. அடிமைகள் பலமுறை கைமாறினர். இது தமிழரின் இரத்தம் உலகம் முழுதும் உறைந்துள்ளது என்பதனைக் காட்டும்.

ஐரோப்பிய கம்பெனிகள் அடிமைகளை வகைப்படுத்தின: கம்பெனி அடிமை, தனியார் ஆண்-பெண் அடிமைகள், வீட்டு அடிமை, பண்ணை அடிமை, கைமாறிய அடிமை, உருவாக்கப்பட்ட அடிமை. 1727இல் தமிழ் வணிகர்கள் தம் பங்கிற்கு தரங்கம்பாடியிலிருந்து இந்தோனேசியாவின் ஒரு துறைமுகத்திற்கு அடிமைகளை ஏற்றுமதிசெய்தனர்.

புராட்டஸ்டண்ட் சமய பரப்புரையாளர்களுடன் இணைந்து கொண்ட அபிஷேகம் என்கிற இந்து 1728 இல் அடிமையாக விற்கப்பட்டார். தரங்கம்பாடி டேனிஷ் நிர்வாகம் அதிகாரப்பூர்வமாகவே அடிமை வணிகத்தினை அனுமதித்தது. தம்மைப் போன்றே கிறித்தவர்கள் தமிழர்கள்தான் எனினும் அவர்களை அடிமைகளாக விற்பதில் டச்சுக்காரர்களுக்கு மனவருத்தம் இல்லை.

நாகப்பட்டினத்தினைச் சேர்ந்த தாயொருத்தி வறுமையின் காரணமாக தம் 10 வயது மகளை டச்சுக்கம்பெனி பணியாளரிடம் விற்றார். சின்னத்தாய் என்ற பெயர்கொண்ட அவள் மூன்றுகைகள் மாறி ரோசா என்று கிறித்தவப்பெயர் சூட்டப்பட்டு 1763 இல் கேப்டவுனுக்கு அனுப்பப்பட்டு அதற்கும் அப்பாலுள்ள கண்ஸ்டான்சியா எனும் ஓயின் கம்பெனியில் சேர்க்கப்பட்டார்.

1707-1760களில் புதுச்சேரியின் கவர்னர்கள் அடிமை வணிகத்தில் அக்கறை காட்டினர். போர்போரன் தீவுகளில் இருந்து அடிமைகளை வாங்குவதற்கு வெள்ளி அய்ரோப்பாவிலிருந்து இறக்குமதியாயின. பிரஞ்சு கம்பெனி தங்கத்தினைக் கொடுத்து 6 தமிழ்ப்பெண்களை வாங்கியது. போர்போனுக்கு அனுப்பப்பட்ட அடிமைகள் அங்கு வீடுகளில் பணியாளர்களாய்ச் சேர்ந்தனர். பயணத்திபோது அடிமைகள் நோயில் இறந்தனர்.

ஆற்காட்டு நவாப் முஸ்லிம் அல்லாதாரை தாராளமாக அடிமைகளாகக் கொண்டு செல்லலாம் என்று ஆங்கிலக் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு அனுமதி வழங்கினார். பிரஞ்சுக்காரர்கள் பாகூர், ஒழுந்தியாம்பட்டு, விருத்தாசலம், திருவலஞ்சுழி ஆகிய ஊர்களில் இருந்து அடிமைகளை விலைக்கு வாங்கி விற்றனர். சிறுவர் ஒருவனுக்கு 10 தங்க நாணயம் விலை; இளைஞர் ஒருவருக்கு 15 தங்க நாணயம்; பெண் ஒருவருக்கு 20 தங்க நாணயம். தரங்கம்பாடியில் ஒரு ஊரில் 50, 100 பேர்களை அடைத்துவைத்து விற்பதற்கு ஒருவீடு பிரத்யேகமாக இருந்தது. அடிமைகளின் கால்களில் விலங்கு பூட்டப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் மொட்டையடிக்கப்பட்டு கருப்புத் துணி அணிவிக்கப்பட்டனர். தமிழகத்தின் நாட்டுப்புறங்களில் தலை மொட்டையடிக்கப்படுவது தண்டனைகளில் ஒன்று. கறுப்புத்துணி அணிவித்தல் சமூகவிலக்கத்திற்கான நடைமுறையாகும்.

அடிமை வணிகத்தில் சமயம் முக்கிய இடம் வகித்தது. தமிழ்அரசர்கள் இந்துக்களையும், ஆற்காட்டு நவாப் முஸ்லிம்களையும், ஐரோப்பிய சமய பரப்புரையாளர்கள் கிறித்தவராக மாறியவர்களையும் அடிமைகளாக வாங்குதற்கும் விற்பதற்கும் விரும்பவில்லை.

கடல்சார் வணிகமும் இனக்கலப்பும்

இடைக்காலத்தின் இந்திய வரலாற்றில் குஜராத்தின் மேற்குக் கடற்கரை ஊர்களில் அரபிய குதிரை வணிகர்கள் இந்தியர்களோடு கலந்தனர். கேரளத்தின் மேற்குக் கடற்கரை ஓரத்தில் இதுபோன்று உருவானவர்களே மாப்ளா இனத்தினர். தமிழகத்தின் முத்துகுளிக்கும் கிழக்குக் கடற்கரையோரங்களில் தமிழ்ப்பெண்களை மணந்த போர்ச்சுகீஷியர்கள் casados என்ற தனிக்குடியாக அழைக்கப்பட்டனர். இக்குடிகள் பின்னாட்களில் செல்வந்தராயினர். இதன் மூலம் தென்னகத்தின் முத்து வணிகத்தினை தம் கட்டுக்குள் போர்ச்சுகீஷியர் கொண்டுவந்தனர்.

ஆங்கிலேயருக்கும் இந்தியருக்கும் உருவான Anglo-Indian என்ற இனம் நன்கு அறியப்பட்ட ஒன்று. மலேயத் தீபகற்பத்திலிருந்து கைதிகளாக அழைத்துவரப்பட்ட சீனர் இனத்தின் வழிவந்த ஆண்களை பிரிட்டிஷ் அரசு நீலகிரி தேயிலை, காபி தோட்டங்களில் அடிமைகளாக அமர்த்தினர். அவர்கள் தமிழ்ப்பெண்களுடன் கலப்புற்றனர் (Edgard Thurston and V.Rangacharya). அண்மையில் மியான்மரில் ரோகிங்கியா இனத்து இஸ்லாமியர்கள் துரத்தியடிக்கப்பட்டு அவர்கள் தரைவழியே/ கடல்வழியே அகதிகளாக பிறநாடுகளுக்கு வெளியேறியதனை கடல்சார் வரலாறாக எழுத இயலுமா? இந்திய கடல்பரப்பு இரத்தச் சிவப்பாக மாறுவதனை இவ்வரலாற்று வகையில் வைக்க முடியுமா?

படகும் கப்பலும்

கடல்சார் வணிகத்திற்கு கப்பலும் படகுகளும் பண்டைக்காலம் தொட்டே முக்கியமானவையாக இருந்து வந்துள்ளன. பண்டைக் காலத்தில் படகுகள், நாணல், மரப்பலகை போன்றவற்றால் செய்யப்பட்டன. குடாநாட்டிலிருந்து இந்தியாவிற்கு வந்த படகுகள் மரப்பலகைகளால் செய்யப்பட்டன. மொகஞ்சதாரோவில் நாணலில் செய்யப்பட்ட படகுகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. தேக்குமரம் படகு செய்வதற்கு ஏற்றதாக அமைந்திருந்தது. அதன் உறுதி, எண்ணெய் பசைத்தன்மை, காலத்தினை தாக்குப்பிடிக்கும் தன்மை, நீரினால் உப்பிப் போகாமல் இருத்தல் போன்றவற்றால் பெரிதும் பயன்பட்டது. மெசபடோமியாவின் படகுகள் அவற்றின் இடப்பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டன (Shereen Ratnagar, 2001; 2006). அழகன் குளத்தின் பானையோட்டில் தீட்டப்பட்ட கப்பல் உருவம், பல்லவர், சாதவாகனர் காசுகளில் கிடைத்த படகு உருவங்களின் சாயலில் இன்றும் கப்பல்களும் படகுகளும் பயன்பாட்டில் உள்ளனவா என்பதனைக் கண்டறியவேண்டும்.

கருத்துரு

மனிதவரலாற்றின் தொடக்ககாலத்தில் நிகழ்ந்த புலப்பெயர்ச்சி பற்றி அறிய கடல்சார் வரலாறு பெரிதும் உதவுகின்றது. வேதாகமம் போன்ற சமயநூல்களில் அவ்வரலாற்றின் நினைவுப் பதிவுகள் உள்ளன. நாட்டார் இலக்கியங்களிலும் இதுபோன்ற பதிவுகள் உண்டு. இந்த, உயிரணுவின் நினைவுத் தொடர்ச்சிதான் தற்போதைய நாவல் வடிவங்களிலும் திரைப் படங்களிலும் வெளிப்படுகிறது. புலப்

பெயர்ச்சிக்காக கடல் கடந்த மக்கள் தொடர்ந்து வணிகத்திற்கும் அடுத்து நாடு பிடிக்கும் கொள்கைகளுக்கும் கடலினைப் பயன்படுத்தினர். பொருளியல் தேவையின் வளர்ச்சிக்கேற்ப படகு, கப்பல் கட்டும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியும் பெருகியது. தற்போது கடல்சார் வரலாற்று நிகழ்வுகள் பெரும்பாலும் போர்களுக்கு மட்டும் பயன்படுவதுபோல் தெரிகிறது. இப்போக்கு உலகமக்களை அச்சுமட்டுகிறது.

கடல்சார் வரலாறு தொடர்பான இடைக்காலத்து சான்றுகளையும், நவீனகாலத்துச் சான்றுகளையும் அகழாய்வுகளில் கிடைத்த பொருள்களின் அடிப்படையிலும் ஒட்டுமொத்தமாகச் சேர்த்து அறிகையில் அவை உயர்குடிச் சமூகங்களான ஆட்சியாளர்கள், வணிகர்கள் போன்றோரைச் சுற்றியே இயங்கியுள்ளதாகத் தெரிகிறது. இவர்களுக்கு விளைபொருள்களை வழங்கிய வேளாண் மக்கள் நிலை பற்றியும் கைவினைஞர்கள் நிலை பற்றியும் அறிய இயலவில்லை. சுருக்கமாக, அகழாய்வுகளில் கிடைத்த அதிசய பொருள்கள் அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்நிலையினை அறிதற்கு பெரிதும் உதவா. ஆனால், காலனிய காலத்துச் சான்றுகள் பெரிதும் பயனுள்ளவை.

Select Bibliography

1. Burke, Peter, 2014. The French Historical Revolution: The Annales School 1929-2014, Stanford University Press, California.
2. Gupta, Ashindas, 2004. India and the Indian Ocean World: Trade and Politics, OUP.
3. Sastri, K.A. Nilakanta, 1984. The Colas, University of Madras, Madras.
4. Ratnagar Shereen, 2001. Understanding Harappa Civilization in the Greater Indus Valley, Tulika.
5. -----2006. Trading Encounters: From the Euphrates to the Indus in the Bronze Age, OUP
6. subbarayalu, Y. 2011. South India under the Cholas, OUP.
7. Stephen S. Jayaseela, 2015, A Meeting of the Minds: European and Tamil Encounters in Modern Sciences, 1507-1857, Primus Books, Delhi.
8. Trautmann R. Thmos, 2015, Elephants and the Kings: An environmental History, Permanent Book, New Delhi.
9. Wheeler, Mortimer, 1954. Rome Beyond the Imperial Frontier, A Pelican Book, London.

10. அதியமான், ந& ஆ. துளசேந்திரன், 2010. நாவாய்: கடல்சார் வரலாற்றாய்வுகள், தஞ்சாவூர்.
11. கார்ல் மார்க்ஸ் & பிரிடெரிக் எங்கல்ஸ், 1848. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை, (தமிழில் தேவ பேரின்பன்), என்.சி.பி.எச். வெளியீடு. சென்னை
12. காளிமுத்து, கே. ஏ., 2012. தமிழகத்தில் காலனியமும் வேளாண்குடிகளும் (1801-1947) : ஒரு சமூக பொருளியல் பார்வை, பாரதி புத்தகாலயம், மதுரை.
13. முகுந்த், கனகலதா, 2016. பழந்தமிழர் வணிகர்கள்: சர்வதேச வர்த்தகத்தின் முன்னோடிகள், (தமிழில்: எஸ். கிருஷ்ணன்), கிழக்கு பதிப்பகம், சென்னை
14. ஜெயசீலஸ் டிபன், எஸ், 2017, சோழமண்டல கடற்கரையும், அதன் உள்நாடும்: பொருளாதார, சமூக, அரசியல் அமைப்பு, என்.சி.பி.எச். சென்னை.
15. ஜெயசீலஸ் டிபன், எஸ், 2018. காலனியத் தொடக்கக்காலம் (கி.பி. 1500-1800), NCBH, சென்னை.

(17.09.2019 அன்று தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் கடல்சார் வரலாறு மற்றும் கடல்சார் தொல்லியல்துறையும் பேராசிரியர் எ.சுப்பராயலு & புலவர் சே.ராசு அறக்கட்டளையும் இணைந்து நடத்திய கருத்தரங்கில் நிகழ்த்திய உரையின் கட்டுரை வடிவம்)

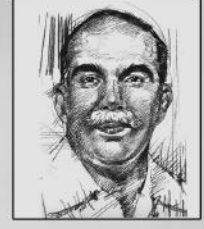
புத்தகங்கள் அச்சிட அற்புதத் தீர்வு குறைந்த செலவு அதிகபட்ச தரம்

அதிகபட்ச தரத்தில் மிகக்குறைந்த செலவில் புத்தகங்கள் அச்சிடுவதற்கு ப்ரிண்ட் ஆன் டிமாண்ட் (PRINT ON DEMAND) முறை ஒரு வரப்பிரசாதமாகும். ப்ரிண்ட் ஆன் டிமாண்ட் முறையில் நேர்த்தியான தாள்கள், அச்சு மற்றும் பைண்டிங்குடன் மிகக்குறைந்த விலையில், தரமாக அச்சிட்டுத் தருவதற்கு நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம்.

**REAL IMPACT
SOLUTIONS, CHENNAI**

தொடர்பு கொள்ள

98412 93503



தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றம்

12-ஆவது மாநில மாநாடு

சாத்தூர்

2019 - டிசம்பர் 27, 28, 29 வெள்ளி, சனி, ஞாயிறு

- தொடக்க விழா
- படத்திறப்பு
- கருத்தரங்கம்
- கவியரங்கம்
- மக்கள் கலைவிழா
- மாற்றுத்திரை
- ஓவியக் கண்காட்சி
- புத்தகக் கண்காட்சி
- தொல்லியல் கண்காட்சி
- நூல்கள் வெளியீடு
- அமைப்பு மாநாடு
- மாநாடு மலர் வெளியீடு



வரவேற்புக்குழு.

M.A.C.S. இரவீந்திரன்,
தலைவர்

த. அறம்
செயலாளர்

மெரிட்.சு.சுப்புராஜ்
பொருளாளர்



பண்பாட்டுப் புரிதலுக்கு ஆற்றுப்படுத்திய நா.வானமாமலை

சா.ஜெயராஜ்

பண்ணுதல், பண்படுத்தல் என்ற மூலங்களில் இருந்து புறப்பட்ட பண்பாடு என்ற சொல் பரந்து பட்ட பொருளுடன் பயன்படுத்தப்படுகிறது. பண்பாடு என்பது ஒரு குழுவின் வரலாறு, செல்நெறிகள், புரிந்துணர்வுகள், வாழ்வியல் வழிமுறைகள், அறிவாராய்ச்சி, கருத்துப் பரிமாற்றம், சமூகக் கட்டமைப்பு முறைகள் ஆகியவற்றைச் சுட்டுகிறது. மொழி, உணவு, இசை, தொழில் ஒழுங்குகள், கருவிகள், சமய நம்பிக்கைகள் போன்றவையும் பண்பாட்டுக்குள்ளாக அடங்கும். மேலும், நடையுடை, பழக்க வழக்கம், நோக்கம், எண்ணம் ஆகியனவும் பண்பாட்டில் அடங்குவன.

இந்நிலையில், மனிதப் பேரினத்தில் ஒரு குழு அல்லது இனம் தன் அளவில் உணர்ந்து வந்தவற்றையும், புறத்தே இருந்து கற்று அறிந்தவற்றையும் கொண்டு, தனக்கு ஏற்றாற்போல இசைவான வழிமுறைகளை அமைத்துப் பின்பற்றுவது அந்தக் குழுவின் அல்லது இனத்தின் பண்பாடு.

ஒரு குழு அல்லது இனத்தின் பண்பாட்டை மாற்றார் மறைப்பது, அழிப்பது, திரிப்பது,

அதன் வாயிலாக அந்தச் சமூகத்தின் வளர்ச்சியை முடக்குவது என்பது பண்பாட்டு ஆக்கிரமிப்பு ஆகும். இந்த ஆக்கிரமிப்பு நயமான வடிவத்தில் செய்யப்படுவதுடன், இசைவாக அதிகாரம் செலுத்தி வருவதே பண்பாட்டு அரசியல் எனப்படும்.

இந்நிலையில், தமிழ் இனத்துக்கு உரிய பண்பாட்டை, அதன் விழுமியத்தை, சிதையாமல் காப்பாற்றும் பணியில் வெற்றி கண்டவர்தான் பேராசிரியர் நா.வானமாமலை. அவருடைய வாழ்க்கை, பணியைப் பற்றி எழுதப்பட்டுள்ள நூல் தான், **பண்பாட்டுப் போராளி நா.வானமாமலை** என்னும் நூல். நா.வானமாமலை அவர்களின் மாணவர்களில் ஒருவரான பேராசிரியர் ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் இந்த நூலை எழுதியுள்ளார்.

‘நாங்குநேரியிலிருந்து கோர்பா வரை’ என்னும் தலைப்பிலான நூலின் முதல் இயல், நா.வா. அவர்களின் தோற்றம் முதல் மறைவு வரையிலான ஒரு சுருக்கக் குறிப்பை வாசகர்களுக்கு வழங்குகிறது.

தமிழ் வைணவர்களின் 108 புண்ணியத் தளங்களில் ஒன்றான நாங்குநேரி எனும் நகரில்

நாங்குநேரி கிராம முன்சீப் ஆகப் பணி புரிந்து வந்த நாராயணத் தாதர் (தாதர் என்போர் வைணவக் கோயில்களின் பணிகளில் பிராமணர்களுக்கு உதவும் சாதியினர்; இவர்கள் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர்.) என்பாருக்கு 07:12:1917 இல் மகனாகப் பிறந்தவர் நா.வானமாமலை.

திருநெல்வேலியில் உள்ள புகழ்பெற்ற ம.தி.தா. இந்துக் கல்லூரியில் இண்டர்மீடியட் வகுப்பில் அறிவியலை விருப்பப் பாடமாக வானமாமலை எடுத்துப் படித்தார். இந்தக் கல்லூரி மாணவப் பருவத்தில்தான் நா.வா. பள்ளிக் கல்விக்கு அப்பால் தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரண்டு மொழிகளிலும் பல நூல்களை வாசிக்கத் தொடங்கினார். அவர் படித்த ஆங்கில நூல்கள் அவரது ஆங்கில மொழியறிவை மட்டுமன்றி, பல நாடுகளையும், அந்நாடுகளின் மனித மனங்கள், உறவுகள், பண்பாடுகள் போன்றவற்றையும் அறிந்து கொள்ள உதவின. அதன் விளைவாக, அவரது சிந்தனைவெளி விரிந்தது .

நா.வா. இரசாயனத்தை விருப்பப்பாடமாக எடுத்து, மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரியில் இளங்கலை பட்டம் பெற்றார்.

நா.வா.வின் கல்லூரிக் கல்விக் காலம் தமிழ் மண்ணில் இந்திய விடுதலை இயக்கம் வலிமையாகத் தடம் பதித்த காலம். மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரி மாணவர்களிடையே காங்கிரசின் தாக்கம் பரவத் தொடங்கியிருந்தது. இதனால், நா.வா.வின் மனத்தில் விடுதலை உணர்வு அழுத்தமாகப் பதிந்தது . திருநெல்வேலி வாழ்க்கை தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் புலமையை உருவாக்கியது என்றால், மதுரை கல்லூரி வாழ்க்கை தேசிய உணர்வை அவருள் விதைத்தது.

பின்னர், நா.வா. சென்னையில் அரசினர் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் சேர்ந்து, பட்டம் பெற்றார்.

திருநெல்வேலி மாவட்ட ஆட்சிக் கழகப் பள்ளிகளில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, அவ்வாறே நாங்குநேரி, கோவில்பட்டி, தென்காசி ஆகிய ஊர்களில் உள்ள பள்ளிகளில் அவர் பணியாற்றினார்.

ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த போதுதான் தேசிய இயக்கச் சிந்தனையிலிருந்து பொதுவுடைமைச் சிந்தனைக்கு அவர் ஈர்க்கப்பட்டார்.

இவ்வாறாக, பொதுவுடைமைச் சிந்தனையாளராக வளர்ந்த பேராசிரியர் நா.வா. தன் முயற்சியில் தனிப்பயிற்சிக் கல்வி நிலையத்தை நடத்தியது, உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் (1968)

கலந்து கொண்டது, ஆய்வுப் பணிகள் செய்தது எனச் சென்று, இறுதியில் மத்தியப் பிரதேச மாநிலத்தில் உள்ள கோர்பா என்னும் ஊரில் 02, பிப்ரவரி, 1980 அன்று அவர் அமரர் ஆனது வரையிலான நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டு, இந்த முதல் இயலை நிறைவு செய்துள்ளார், நூலாசிரியர்.

அடுத்து, நெல்லை ஆய்வுக் குழு என்று தொடங்கும் இரண்டாவது இயல் பேராசிரியர் நா.வா. அவர்களின் முக்கிய பணிகளுள் ஒன்றான நெல்லை ஆய்வுக் குழு தொடக்கப் பணிகளைப் பற்றியது.

முற்போக்குச் சிந்தனைகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் எழுத்தாளர் குழு ஒன்றை உருவாக்க நா.வா. விரும்பினார் . பிறந்த நாள் கொண்டாடும் பழக்கமே இல்லாத அவர் 1967, டிசம்பர் ஏழாம் நாளில் - அதாவது, தமது ஐம்பதாவது பிறந்த நாளன்று அவரது மேற்படி விருப்பத்தை நிறைவேற்றினார். எழுதுவதில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த நண்பர்களையும், தோழர்களையும் அழைத்தார்.

அதன்படி, முதன்முறையாக, அவரது வீட்டு மாடியில் 07-12-1967 அன்று ஏறத்தாழ பத்து நண்பர்கள் வரை கூடிய கூட்டம்தான் பின்னாளில் ‘நெல்லை ஆய்வுக்குழு’ என்று பெரும் பெயர் பெற்றது.

1968-ஆம் ஆண்டு சி.சு.செல்லப்பா வெளியிட்ட ‘புதுக்குரல்கள்’ என்ற கவிதைத் தொகுப்பை மையமாகக் கொண்டு ‘புதுக்கவிதைகளின் உள்ளடக்கம்’ என்ற தலைப்பில் ஆய்வுக்குழுவில் ஆய்வுக் கட்டுரை ஒன்றைப் படித்தார்.

அதில், அவர், “இவர்களது சோக ஓலங்களும், நம்பிக்கை வறட்சி ஒப்பாரியும், சாவுக் காதல் கீதங்களும், வாழ்க்கை மறுப்புப் பாடல்களும், நல்வாழ்வுக்காக நம்பிக்கையோடு போராடும் மக்களுக்குச் சிறிதும் தேவையற்றவை. இவர்களடைய புதுக்கவிதைகளில் புதுமையுமில்லை; கவிதைத்தன்மையுமில்லை; புரட்சியுமில்லை. இது வாழ்க்கைக்குப் பயந்து சாவை விரும்பும் பலவீன மனிதர்களது கூக்குரல்தான்” என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

நூலாசிரியரின் கூற்றுப்படி, புதுக்கவிதை என்ற புதிய இலக்கிய வகைமை மீது நா.வா. பகைமை பாராட்டவில்லை. இவ்வாறு, ஒரு புதுக்கவிதைத் தொகுப்பின் உள்ளடக்கத்தை எதிர்த்த அவர் பின்னர் கவிஞர் மீராவின் “கனவுகள்+ கற்பனைகள்=காகிதங்கள்” என்ற புதுக்கவிதை நூலைப் பாராட்டி நெல்லை ஆய்வுக் குழுவில் கட்டுரை படித்ததாகவும், இந்நூலில் கூறியுள்ளார் .

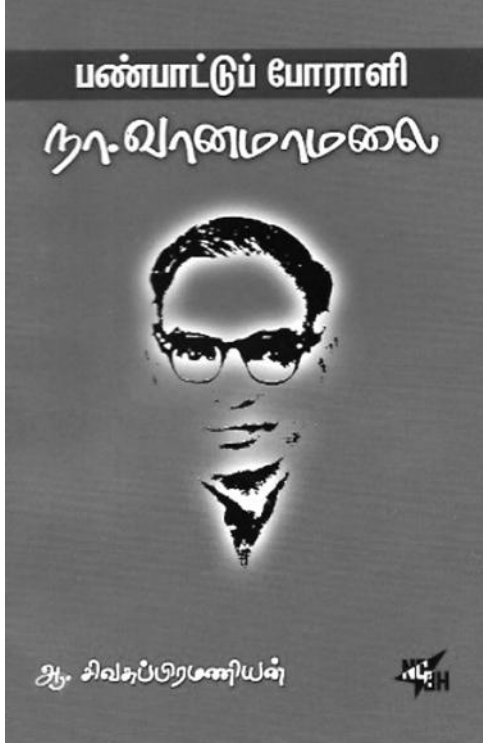
ஆக, மார்க்சிய இலக்கியங்களைத் தெளிவாகக் கற்றுத் தேர்ந்து, பொதுவுடைமை இயக்கத்துடன் தம்மை இணைத்துக்கொண்ட பேரா. நா.வா. 1960-கள் தொடங்கி, தொடர்ந்து, புதுக்கவிதைகள் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் ஆற்ற வேண்டிய பணி என்ன என்பதைத் தெளிவாக வலியுறுத்தி வந்தார். அதற்கு, தாம் நிறுவிய நெல்லை ஆய்வுக் குழுவை மிகத் துல்லியமாகப் பயன்படுத்தினார் .

எந்த இலக்கணத்தை, எந்த அழகியலைத் தழுவி நிற்கும் கவிதை என்றாலும், அந்தக் கவிதை முற்போக்குக் கொள்கைப் பிரசாரத்துக்குதான் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்; ‘கலை கலைக்காகவே’ என்ற சொல்லாடலை மழுங்கச் செய்ய வேண்டும் என்பதில் பேரா. நா.வா. மிக முனைப்புடன் செயல்பட்டார்.

‘...மிக எளிமையான அமைப்பாக நெல்லை ஆய்வுக் குழு செயல்பட்டு வந்தது. சமூகத்தின் பல்வேறு படிநிலைகளில் வாழ்ந்து வந்த அறிவுத் தாகம் கொண்டோரை ஒன்றாக இணைத்து, பல்துறை அறிவு சார்ந்த செய்திகளைக் குறித்து அறிந்துகொள்ளச் செய்ததுடன், அவை குறித்து விவாதிக்கவும், எழுதவும் தூண்டினார்’ என்று நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ள வரிகளின் மூலம் பேராசிரியரின் ‘நெல்லை ஆய்வுக்குழு’ பணியை நாம் ஒருவாறாகப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

1968 தொடங்கி 1979 வரை பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் செயல்பட்டு வந்த ‘நெல்லை ஆய்வுக்குழு’ பல புதிய ஆய்வாளர்களையும், ஆழமான வாசிப்பார்வம் கொண்டவர்களையும் உருவாக்கியுள்ளது. பல்கலைக்கழகம் போன்றதோர் அமைப்பு செய்ய வேண்டிய இந்த மகத்தான பணியை பேரா.நா.வா. தனியொரு மனிதனாகச் செய்து நிறைத்தது, தமிழ் மண்ணுக்கு அவர் செய்த செந்தொண்டு.

நெல்லை ஆய்வுக்குழுவில் படிக்கப்பட்ட பல நல்ல கட்டுரைகளை அச்சில் வெளியிடும் வாய்ப்பு இல்லாமல் போனது, நா.வா.வின் மனத்தில் பெரு நெருடலாக அமர்ந்து விட்டது.



பாண்பாட்டுப் போராளி நா.வானமலை
ஆ.சிவப்பிரமணியன்
நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட.,
சென்னை. விலை.70/-

அந்த நெருடலின் விளைவு தான் ‘ஆராய்ச்சி’ என்ற பெயரில் காலாண்டு இதழ் 1969 ஜூலையில் வெளியானது.

ஆராய்ச்சி இதழில் வெளியான பயன்மிகு கட்டுரைகள் அந்த இதழோடு முடங்கி விடக்கூடாது என்பதில் கவனம் செலுத்தி, கட்டுரைகளைத் தொகுத்து நூல்களாக வெளியிட்டார் நா.வா. அவ்வாறு வெளிவந்த நூல்களுள் ‘தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும்’ (1973), ‘பழங்கதைகளும் பழமொழிகளும்’ (1980) ஆகிய இரண்டும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

இளநிலை எழுத்தாளர்களும், மூத்த எழுத்தாளர்களும் ‘ஆராய்ச்சி’ இதழ்களில் கட்டுரைகளை எழுதி வந்தனர்; முற்போக்கு இலக்கியத் தளம் விரிந்தது. அந்தத் தளத்தில் பயிற்சி பெற்றோர் ஏராளமானோர்.

அடுத்து, ‘தமிழக நாட்டார் வழக்காற்றியலின் தந்தை’ என்றோர் இயல் இடம்பெற்றுள்ளது . மொழிபெயர்ப்பு, வரலாற்றாய்வு, இலக்கியத் திறனாய்வு, அறிவியல் நூலாக்கம், தத்துவம் எனப் பல்துறைகளுக்கு நா.வா. பணியாற்றினாலும், நாட்டார் வழக்காற்றியல் துறைக்கு அவர் அளித்த பங்களிப்பு ஈடு இணை அற்றது.

1960- இல் வெளிவந்த ‘தமிழ் நாட்டுப் பாமரர் பாடல்கள்’, 1961-இல் வெளியான ‘தமிழர் நாட்டுப்பாடல்கள்’ ஆகியவையும் பேரா. நா.வா.வின் நாட்டார் வழக்காற்றுச் செம்பணியை நமக்கு என்றென்றும் நினைவூட்டக்கூடியவை.

1961 முதல் 1972 வரை, கட்டபொம்மன் கதைப்பாடல் (1961), வீணாதி வீணன் கதை (1967), வீரபாண்டிய கட்டபொம்மு கதைப்பாடல் (1971), முத்துப்பட்டன் கதை (1971), காத்தவராயன் கதைப்பாடல்(1971), கட்டபொம்மு கூத்து (1972), காஞ்சாகிபு சண்டை (1972), ஐவர் ராசாக்கள் கதை (1972) ஆகிய கதைப்பாடல்களைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளார்.

இவற்றுள், கட்டபொம்மன் கதைப்பாடலின் (1961) முன்னுரையில் வரலாற்றை எவ்வாறு அணுக வேண்டும் என்று பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

“சரித்திரம் வீரர்களால் ஆக்கப்படுகிறது என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் கற்பனையில் சரித்திர வீரர்களைச் சந்தர்ப்பத்துக்கும் சூழ்நிலைக்கும் அப்பாற்பட்டவர்களாகக் கருதுகிறார்கள். இருவருடைய கற்பனைகள் ஒன்று போலிரா. ஆகவே, ஒருவர் யாரை வீரனாகக் கருதுகிறாரோ அவனே மற்றவருக்குக் கோழையாகத் தோன்றலாம். ஆகவே, இருவரும் தங்கள் தங்கள் வீரருக்காகக் கச்சை வரிந்து கட்டிக் கொண்டு சண்டை போடத் தொடங்குகின்றனர். சரித்திரத்தை இம்முறையிலெல்லாம் பார்ப்பது முழு உண்மையைக் காண்பதாகாது.”

“சரித்திரத்தையும், சரித்திர நிகழ்ச்சிகளையும், சரித்திர வீரர்களையும் சரியான முறையில் பார்ப்பதற்குச் சரித்திரக் காலகட்டத்தையும், அப்பொழுது இருந்த சமூக அமைப்பையும், அச்சமூகத்திலுள்ள பல்வேறு வர்க்கங்களின் தொடர்புகளையும் நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.”

காத்தவராயன் கதைப்பாடல் (1971) நூலுக்கான முன்னுரையில்,

“நாட்டுப்பாடல் கதைகளைப் படிக்கும்போது, நாட்டுப் பாமர மக்கள் கண்ணோட்டத்தில் யாரைக் கதைத்தலைவர், தலைவியராகக் கொள்ளுவார்கள் என்பதை மனத்தில் கொண்டு, அவர்களது விடுதலை ஆர்வத்தையும் மனத்தில் கொண்டு கதைக் கருவினைப் பிரித்தறிய வேண்டும். பாமர மக்களின் சிந்தனைகளை அடிமைப்படுத்தும் முயற்சிகளை எடுத்துக்காட்ட வேண்டும். ஆராய்ச்சியாளர்கள் முயன்றால் கதைப்பாடல்களில் நாட்டு மக்கள் படைப்பான பகுதியையும், அதற்கு முரணான இடைச்செருகல்களையும் எளிதில் அறியலாம்”

என்று பேராசிரியர் நா.வா. எடுத்தியம்புகிறார்.

மேற்கண்ட இரண்டு முன்னுரைகளிலும் கூறியுள்ள முறைகளைத் தாமும் பின்பற்றி, பிறரும் பின்பற்ற வேண்டும் என்று ஆற்றுப்படுத்தினார்.

“நா.வா. தமிழக நாட்டார் வழக்காற்றியலின் தந்தை என்று அழைக்கப்படுவதற்கு அடிப்படைக் காரணம், இத்துறையில் இவருக்கு முன்னரும், இவரது சம காலத்திலும் பணியாற்றிய அறிஞர்கள் பின்பற்றி வந்த அணுகுமுறையிலிருந்து வேறுபாடான ஓர்

அணுகுமுறையை இவர் மேற்கொண்டது தான். ரசனை அணுகுமுறையிலிருந்து விலகி, சமூகவியல் வரலாற்றுப் பார்வையில் நாட்டார் வழக்காற்றுத் தரவுகளை ஆராயும் அணுகுமுறையை அவர் தொடங்கி வைத்தார். நாட்டார் பாடல்கள், கதைகள் என்பனவற்றுடன் நின்று விடாமல் நாட்டார் வழக்காறுகளின் பல்வேறு வகைமைகளைக் குறித்தும் ஆராய்வதன் அவசியத்தை உணர்த்தி வந்தார். தமிழ்நாட்டின் உண்மையான சமூக வரலாறு எழுதுவதற்கான தரவுகள் நாட்டார் வழக்காறுகளில் புதைந்து கிடப்பதைச் சுட்டிக்காட்டினார்”

என்று இந்நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார், நூலாசிரியர்.

நா.வா. எழுதிய ‘Studies in Tamil Folk Literature’ என்னும் நூல் இந்தியாவின் நாட்டார் வழக்காறு, நாட்டார் இலக்கியம் தொடர்பான ஆய்வுகளுக்கு முக்கியப் பங்களிப்பாக உள்ளது. இந்த நூலுக்கு 1973-ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு அரசின் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் பரிசு கிடைத்தது.

இவ்வாறு நாட்டார் வழக்காற்றியலிலும், பிற முற்போக்கு இலக்கியப் பணிகளிலும் செம்மையாகப் பணியாற்றிய பேராசிரியர் நா.வா.வானமாமலை அவர்களின் மாண்பைப் பற்றி, அவரது 60-ஆவது ஆண்டு பிறந்த நாள் வேளையில் கம்யூனிஸ்ட் மூத்த தோழர் ப.மாணிக்கம் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

“கம்யூனிஸ்ட் குடும்பங்களின் பிள்ளைகளுக்கு முறையான கல்வியைத் தரவும் அவர் தயங்கியதில்லை. பல கம்யூனிஸ்ட் ஊழியர்கள், தங்கள் பிள்ளைகளைச் சரிவர கவனிக்க முடியாது கடந்த காலத்தில் செயல்பட்டுள்ளனர். அச்சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களது பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி தந்து தேர்வில் வெற்றி பெற உதவியுள்ளார். கட்சி ஊழியர்களின் பிள்ளைகளின் மீதும் அவர் காட்டிய அக்கறை மிகச் சிறந்த கம்யூனிஸ்ட் பண்பு ஆகும். கம்யூனிஸ்ட் ஊழியர்களின் குடும்பங்களுக்கும் அவரால் முடிந்த போதெல்லாம் உதவியுள்ளார்.”

மொத்தத்தில், தமிழகப் பண்பாட்டு வேர்களைக் கண்டறிந்து, அவற்றைச் செழிக்கச் செய்த மாமனிதன் நா.வா.வானமாமலையின் பண்பு நலன்களும், அவரால் தமிழ்ச் சமூகம் படிப்படியாகப் பெற்ற செம்பலன்களும் மிக எளிமையாக இந்த நூலில் பதியப்பெற்றுள்ளன.



இரண்டு மலையாள இலக்கண நூற்கள்

அ.கா.பெருமாள்

மலையாளத்திலிருந்து தமிழ் பிறந்தது என்னும் தலைப்பில் பி.எச்.டி. ஆய்வு செய்யும் மாணவரைப் பற்றி என் நண்பர், மலையாளக் கவிஞர் சொன்னார். அந்த ஆராய்ச்சியாளர் சங்ககாலக் கேரளத்தில் (பண்டைய, சேர நாடு) ஓட்டு மொத்தமாக பேச்சு வழக்கில் இருந்த மொழி மலையாளம், அதிலிருந்து தமிழ் பிறந்தது. சிலப்பதிகாரம், பதிற்றுப்பத்து போன்ற இலக்கியங்கள் அப்போது பிறந்தன, பேச்சு வழக்கு மலையாளம் தொடர்ந்தது என்ற ஒரு முடிவைக் கூற சுற்றி வளைத்து எழுதியதை நண்பர் சொன்னார்.

தமிழிலிருந்து மலையாளம் பிறந்தது என்று குண்டர்ட், கால்டுவெல் போன்றோர் சொன்னதை ராஜராஜவர்மா, சூரநாட்டுக் குஞ்சம்பிள்ளை, இளங்குளம் குஞ்சம்பிள்ளை எனச் சிலர் ஒத்துக்கொண்டு விரிவாக ஆராய்ந்து விளக்கியிருந்தாலும் இந்தக் கருத்துக்கு எதிரான கூட்டம் எழுபதுகளில் உருவாகிவிட்டது.

சாஹித்ய அகாதமி வெளியிட்ட மலையாள இலக்கிய வரலாறு நூலின் (1958) ஆசிரியர் பி.கே.பாலகிருஷ்ணன் நாயரைப் போன்றோர் தமக்கு முந்திய மலையாள ஆய்வாளர்களான இளங்குளம் போன்றோரைத் தீவிரமாய் மறுத்து

எழுதினர். இதன் தொடர்ச்சி தொய்வில்லாமல் மௌனமாகத்தான் நீண்டு போனது. ஆனால் மலையாளம் செம்மொழியான பிறகு சாதாரண மலையாள வாசகனும் தமிழைத் தன் சகோதர மொழியாகக் கூறுவதில் தயக்கம் கொள்கிறான். இதே நேரத்தில் சிலப்பதிகாரம், பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூற்களையும் ஐயனாரிதனார், கபிலர் வேணாட்டடிகள், குலசேகர ஆழ்வார் எனப் பழம்புலவர்களையும் தங்கள் முன்னோடிகள் என்று கூறுவதில் பெருமிதம் கொள்ளுகிறார்கள்.

தங்களின் கவிதை வேரைச் சிலப்பதிகாரத்திலிருந்து தொடங்குவதில் பெருமை கொள்ளும் இவர்களிடம் இந்த முரண்பாடு எப்படி வந்தது? பண்டைய திருவிதாங்கூர், கொச்சி அரசர்களிடம் இல்லாத தமிழ் வெறுப்பு இவர்களிடம் எப்படி வந்தது? தமிழ் மொழியிடமும் தமிழரிடமும் கேரளத்தாருக்கு ஏற்பட்ட மௌனமான மென்மையான இந்த வெறுப்பிற்கும் தங்கள் பூர்வீகம் தமிழ் என்று கூறுவதில் தயக்கமும் எதனால் உருவானது?

முக்கியமாக, இதற்குரிய பொறுப்பை அரசியல்வாதிகளும் ஊடகங்களும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். மலையாளத் திரைப்படங்களில் தமிழ் பேசி சாலை வியாபாரிகளை வில்லன் “ஏ பாண்டிக் கழுதை” என்பதும், தமிழ்த் திரைப்படங்களில் கேரளப் பெண்ணை நகைச்சுவை நடிகர் இரட்டை அர்த்தத்தில் அழைப்பதும் ஆன காட்சிகள் இரண்டு மாநில மக்களிடமும் மௌனமான பண்பாட்டு விலகல் உருவாகக் காரணமாயிருக்கின்றன. இது மெதுவாக நடந்த நிகழ்வு.

முல்லைப் பெரியாறு விஷயத்தை அரசியல்வாதிகள் கையில் எடுத்தபோது தமிழ்த் திரைப்படக்காட்சிகளை மேடையில் விஸ்தாரமாகப் பேசி மலையாளிகளை வெறுப்பேற்றியது அச்சில் வரவில்லை. இதுபோல கேரள எல்லைப் பகுதிகளில் ‘பாண்டிக்கழுதைகள்’ என்று துண்டுப்பிரசுரம் வெளியிடப்பட்டதும் பலர் அறியாத விஷயம்.

கேரள-தமிழக மாநிலங்களுக்கிடையே உள்ள அரசியல்ரீதியான, பண்பாட்டு ரீதியான விலகல் அண்மைக்காலத்தில் உருவானது. முந்தைய மலையாள இலக்கண ஆசிரியர்கள் தமிழைத் தங்களின் தாயாகக் கருதினார்கள். மலையாள இலக்கணங்களில் காலத்தால் முந்தியது ‘லீலாதிலகம்’ என்ற நூல். இதன் ஆசிரியர் பெயர் தெரியாது. இதைப் பதிப்பித்த மலையாளப் பேராசிரியரும் தமிழ் நன்கு அறிந்தவருமான இளங்குளம் குஞ்சன் பிள்ளை இந்நூல்

கி.பி. 1385-1400ஆம் ஆண்டுகளில் எழுதப்பட்டது என்கிறார்.

லீலாதிலகம் ஆசிரியர் தமிழ் நன்றாக அறிந்தவர் என்பதற்கு நூலில் நிறைய சான்றுகள் உண்டு. இவர் தொல்காப்பியம் அறிந்தவர். வீரசோழியத்தைப் பயின்றவர். இவர் சேந்தன் திவாகரத்தை நாட்டுமொழி நிகண்டு என்கிறார். தொல்காப்பியம் உரையாசிரியர்களில் தெய்வச்சிலையார், நச்சினார்க்கினியர் ஆகிய இருவரும் இவருக்குப் பிடித்தமானவர்கள். இவர் மலையாள இலக்கியங்களான இராமசரிதம், கிருஷ்ணகதா, கண்ணசராமாயணம், பாரதமாலை எனச் சில நூற்களைத் தமிழ்க் கலப்புடையவை என்கிறார்.

லீலாதிலகம் ஆசிரியர் மலையாளச் சொல் புணர்ச்சிக்கு இலக்கணம் வகுக்கும்போது தொல்காப்பியம், நன்னூல் ஆகிய இரண்டு தமிழ் இலக்கணங்களின் உத்தியைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இவர் தமிழ் இலக்கணங்களை எடுத்துப் பயன்படுத்துவதை, இந்நூலின் பதிப்பாசிரியரான இளங்குளம் பெருமையாகக் கூறுகிறார். இந்த இலக்கணம் வழி சங்க காலத்திலிருந்து கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டுவரை கேரளத்தில் உலக வழக்கு மொழியும். செய்யுள் வழக்கு மொழியும் தமிழாகவே அமைந்திருந்தது என்கிறார்.

இளங்குளம் கேரளத்தில் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு முதல் மணிப்பிரவாள நடை உருவானது இதற்கு முந்திய காலங்களில் வட்டெழுத்து எழுத்துமொழியாக இருந்தது. அதனிடத்தில் ஆரிய எழுத்து வந்தது. அதுவே பின் கிரந்த எழுத்துக்களுடன் கலந்து மலையாளம் ஆனது என்கிறார். அவர் லீலாதிலகத்தின் அடிப்படையில் இதை வரையறை செய்கிறார். கி.பி. 9 முதல் 11ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கேரளத்தில் கிடைத்த பல ஆவணங்கள் தமிழ், வட்டெழுத்து வடிவில் எழுதப்பட்டன. திருவிதாங்கூர் கோவில்களில் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுகளில் பெரும்பாலானவை தமிழ் வட்டெழுத்து வடிவில் அமைந்தவை ஆகும்.

மலையாளத்தின் இன்னொரு முக்கியமான இலக்கண நூல் கேரள பாணினீயம். எழுதியவர் ராஜராஜவர்மா. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மலையாள மாணவர்களுக்குப் பாடத்திட்டத்தில் இருந்த நூல். ராஜராஜவர்மா (1868-1918) கேரளம் சங்கனாச்சேரி ஊரினர். அரச குடும்பத்தினர், அப்பா ஏற்றுமாளார் வாசுதேவன் நம்பூதிரி.

வர்மா 1871இல் திருவனந்தபுரத்திற்கு வந்துவிட்டார். அப்போது திருவிதாங்கூர்

அரசராயிருந்த ஆயில்யம் திருநாள் (1860-1880) இவரைப் பாதுகாத்துப் படிக்க வைத்தார். வர்மா முதலில் பி.எஸ்ஸி படித்தார், பின் சமஸ்கிரத எம்.ஏ. படித்தார். 49 வயதில் பேராசிரியர் ஆனார். இவர் எழுதியவை பாஷா பூஷணம், ஸாகித்யலாகியம், விருத்த மஞ்சரி ஆகியன.

வர்மா மலையாளம் தவிர தமிழ், சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் நுட்பமான புலமை உடையவர். தனக்கு முற்பட்டு வாழ்ந்த குண்டர்ட்டின் மலையாள மொழி இலக்கணம் (1851) லீலாதிலகம் (கி.பி. 14நூற்.) இரண்டையும் தன் நூலுக்கு ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்தாலும் அவற்றிலிருந்து வேறுபடவும் செய்கிறார்.

வர்மாவின் கேரளபாணினீயம் என்ற இலக்கண நூல் 1895இல் வந்தது. இதில் நீண்ட முகவுரை உண்டு. தமிழிலிருந்து மலையாளம் பிறந்த ஆய்வை முழுவதுமாக ஒத்துக்கொண்டு, அதை விரிவாகக் கூறுகிறார். இந்த முகவுரையில் அவர் கூறுவதன் சாராம்சம் இதுதான்.

லீலாதிலகம் என்ற இலக்கணநூல் எழுதப்படும் முன்பே மலையாளமொழி வரன்முறையில்லாமல் பேசப்பட்டது, எழுதப்பட்டது. இம்மொழிக்கு முதலில் இலக்கண வடிவத்தைக் கொடுத்தவர் குண்டர்ட்டின் என்ற ஐரோப்பியர். பழங்காலத்துப்

பேச்சுவழக்கு தமிழ் சமஸ்கிருதத்துடன் கலந்து மணிப்பிரவாளம் உருவானபோது ஏற்பட்ட ஒருவகை மோகம் கேரளத்தில் தமிழ் அழியக் காரணமானது.

சாக்கையர் கூத்தில் பாடப்பட்ட இராமாயணம் பாரதம் போன்றவை 19ஆம் நூற்றாண்டில் தொகுக்கப்பட்டு பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தால் மலையாளத்தில் தமிழில் தாக்கம் எந்த அளவுக்கு ஆழமாய்ப் பதிந்து கிடந்தது என்பதைத் துல்லியமாய் கூறியிருக்க முடியும். அது யாராலும் பதிவு செய்யப்படவில்லை, அது துரதிஷ்டமானது.

கொடுத்தமிழ் மொழி திராவிடமாகிய இமயமலையிலிருந்து பாய்ந்து சமஸ்கிருத யமுனையுடன் கலந்து மலையாள மொழியாயிற்று. ஆரிய திராவிடக் கலப்பு காயலில் ஆறு விழுவதைப் போன்றது என்றெல்லாம் உவமானங்களுடன் தமிழிலிருந்து மலையாளம் பிறந்தது என்கிறார் வர்மா.

தமிழிலிருந்து மலையாளம் வந்தது என்று ஆணித்தரமாகக் கூறும் லீலா திலகம் (1971) கேரள பாணினீயம் (1977) ஆகிய இரண்டு இலக்கண நூற்களையும் கேரளப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் மறைந்த இளையபெருமாள் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இரண்டு நூற்களும் இப்போது அச்சில் இல்லை. தேடிக்கண்டுபிடித்துப் படிக்கலாம்.



நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் வேலூர் கிளையும் வேலூர் மாவட்ட மைய நூலகமும் இணைந்து 52வது தேசிய நூலக வார விழாவை நடத்தின. இதில் வணிகவரித்துறை அமைச்சர் கே.சி.வீரமணி, மாவட்ட வருவாய் அலுவலர் ஜெ.பார்த்திபன், மாவட்ட நூலக அலுவலர் க.ஆனந்தன் மற்றும் என்.சி.பி.எச் மண்டல மேலாளர் எஸ்.மணவாளன் ஆகியோர் கலந்துகொண்டனர்.



சென்னை ஸ்டெல்லா மாரிஸ் கல்லூரி தமிழ்த்துறையும் நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுசும் இணைந்து 'யாதுமாகி நின்றாய் பெண்ணும் தமிழ் இலக்கியமும்' என்ற தேசிய கருத்தரங்கை 30.11.2019 அன்று ஸ்டெல்லா மாரிஸ் கல்லூரியில் நடத்தின. இதில் 41 பேர் கட்டுரைகளை வாசித்தனர். அக்கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக 'யாதுமாகி நின்றாய் பெண்ணும் தமிழ் இலக்கியமும்' என்ற நூல் வெளியிடப்பட்டது. விழாவில் கல்லூரி துணை முதல்வர்கள் பெல்வின் கென்னடி, முனைவர் சாண்ட்ரா ஜோசப், தமிழ்த்துறைத் தலைவர் ஆலீஸ் ஜோசப், எத்திராஜ் மேனாள் தமிழ்த்துறை பேராசிரியர் முனைவர் பிரேமா, முனைவர் வித்தியா சீனிவாசன், கல்லூரி செயலர் அருட் சகோதரி சூசன், கவிஞர் அ.வெண்ணிலா மற்றும் நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பொது மேலாளர் திரத்தினசபாபதி ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

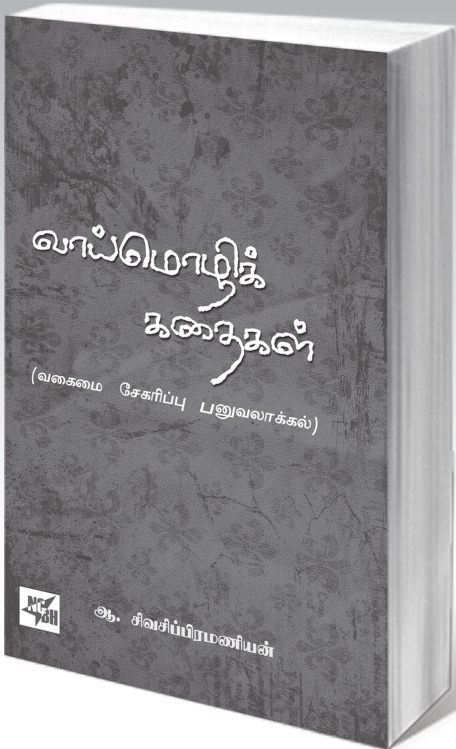
விரைவில்... நியூ செஞ்சுரி வெளியீடாக...

வாய்மொழிக் கதைகள்

(வகைமை - சேகரிப்பு - பனுவலாக்கல்)

ஆ. சிவசுப்பிரமணியன்

சுருக்கமான அறிமுக நூலென்றாலும் ஆய்வாளர்களைத் தூண்டும் ஆர்வமிக்க நூலாக இது திகழ்கிறது. பண்பாட்டு ஆர்வலர்களுக்கும், தமிழியல் மாணவர்களுக்கும் இந்நூல் பெரிதும் பயன்படும். வாய்மொழிக்குள் ஆழ்ந்திருக்கும் வரலாற்றுக் கருத்துக்களையும், சமூகப் பண்பாட்டுக் கருத்துக்களையும் எவ்வாறு அறிந்து கொள்வது என்பதற்கும் இந்நூல் வழிகாட்டியாக அமைகிறது. நாட்டார் வழக்காற்றியல் புலத்திற்கு இந்நூல் ஓர் அருங்கொடை.





கட்டுரை

சங்ககால வெள்ளிவீதியாரின் படைப்புலகத் தலைவிகள்

கோ.பழனி

‘பிளவு பட்ட வழிகள் பொருந்திய
பெரிய காட்டிலே, தன்
கணவனைத் தேடிச் சென்ற
வெள்ளிவீதியைப் போல் நானும்
தேடிச் செல்ல விரும்புகிறேன்’

என்று தன் தலைவனைப் பிரிந்த பாலை நிலத்தலைவி உடல் மெலிந்து, பழைய அழகு கெட்டு வருந்தி, “நெறிபடு கவலை நிரம்பா நீளிடை / வெள்ளி வீதியைப் போல நன்றும் / செலவு அயர்ந்திசினால் யானே...” (அகநானூறு - 147) உரைப்பதாகப் பாடுகிறார் ஓளவையார். சங்கப் பாடல்கள் பாடிய படைப்பாளிகள் வெகுசிலரே தங்கள் சமகாலப் படைப்பாளிகள் குறித்த பதிவைச் செய்துள்ளனர். வெள்ளிவீதியார்

வடித்த தலைவிகளின் துயரமும் தலைவனுக்காகக் காத்திருத்தலும் ஓளவை காலத்தில் வெகுவாகப் பரவியிருந்திருத்தல் வேண்டும். அது ஓளவையால் உள்வாங்கப்பட்டிருக்கிறது. தம் தலைவர்களைத் தேடி எல்லை கடந்து, காடுகளிலும் மலைகளிலும் அலைந்து திரிந்து அவர்களுக்காக ஏங்கி நிற்கும் எதிர்பார்ப்பற்ற அன்பு நிறைந்த வெள்ளிவீதி தலைவிகளின் குரல்கள் சங்ககால திணைகளில் ஒலித்ததன் எதிர்வினையாக ஓளவையின் இந்தப் பதிவை எடுத்துக்கொள்ள முடியும். ஓளவை என்கிற மிகச் சிறந்த படைப்பாளியால் போற்றப்பட்ட ஒரு படைப்பாளி என்கிற அளவிற்குச் சிறப்பு வாய்ந்தவராக வெள்ளிவீதியாரை அடையாளம் காணமுடிகிறது.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்கிற அகப்பாடல் திணை மரபுகளில் முல்லை தவிர்த்த மற்ற நான்கு திணைகள் சார்ந்தும் வெள்ளிவீதியின் பாடல்கள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. காதலும் (களவு, கற்பு), காதல் தவிர்த்த மற்ற (வீரம், கொடை...) அனைத்தும் என வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ள சங்கப் பாடல்களின் வெள்ளிவீதியார் காதலை மட்டுமே பாடியுள்ளார். குறிஞ்சித் திணை சார்ந்து மூன்று, மருதத் திணை சார்ந்து இரண்டு, நெய்தல் திணை சார்ந்து மூன்று, பாலைத் திணை சார்ந்து ஐந்து என பதிமூன்று பாடல்கள் இவருடையவை. நற்றிணையின் 235ஆவது பாடலையும் இணைத்து வெள்ளிவீதியின் பாடல்கள் பதினான்கு என்று சொல்வோரும் உண்டு.

ஔவையின் தலைவிகள் தம் உணர்வுகளை வெளிப்படையாகப் பேசியது போலவே வெள்ளிவீதியாரின் தலைவிகளும் பேசுகிறார்கள். மேலே குறிப்பிட்டதை ஒப்புநோக்கிப் பார்க்கும் போது, வெள்ளிவீதியை மேற்கோள்காட்டி ஔவை பாடியிருப்பதால், 'பெண் உணர்வுகளை ஒளிவு மறைவில்லாமல் வெளிப்படுத்துவதில்' ஔவைக்கு முன்னோடி வெள்ளிவீதி என்றே சொல்லலாம்.

'புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும்' என்கிற உரிப்பொருளைக் குறிஞ்சித் திணை கொண்டிருந்தாலும் அதன் தலைவிகள், தலைவனைப் பிரிந்து வாழ்நேரிடும் சூழலில் அவனுக்காக ஏங்கித் தவிப்பவர்களாகவே வெள்ளிவீதி படைத்தளிக்கிறார். தன்னைக் கடிந்து கொள்ளும் உறவினர்களைப் பார்த்து வெளிப்படையாக, "இடிக்கும் கேளிர்! நும்குறை ஆக / நிறுக்கல் ஆற்றினோ நன்றுமன் தில்ல" (குறுந்தொகை - 58) அதாவது, 'தலைவனைப் பிரிந்து காம நோயினால் தான் அவதியுறுவதாகவும் அந்நோயினால் தன் உடல் அழிவதற்கு முன்னர், அதைத் தடுத்து நிறுத்துவது அவர்களின் முதற் கடமை' என்பதாகவும் தலைவி எடுத்துரைக்கிறாள். மற்றொரு பாடலில், "அம்ம வாழி தோழி! நம் ஊர்ப் / பிரிந்தோர்ப் புணர்ப்போர் இருந்தனர் கொல்லோ" (குறுந்தொகை - 146). தலைவனுக்காக ஏங்கி நிற்கும் தலைவியைத் தோழி, 'நமது ஊரில் பிரிந்த காதலரை சேர்த்து வைக்கும் சான்றோர்களும் இருப்பதனால், நீ அச்சப்படத் தேவையில்லை' என்று தேற்றுகிறாள்.

இங்கு சமகாலத்துக் காதலர்கள் களவு வாழ்க்கையை ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது. காதல் செய்வதும், காதலித்து மணம் செய்து கொள்வதும் ஒவ்வாத

காரியங்களாகப் பார்க்கப்படும் இந்தியச் சூழலில் - காதலுக்கு எதிராக 'கௌரவக்' கொலைகள் நடந்து கொண்டிருக்கிற இந்தச் சூழலில் இரண்டாயிரத்து ஐநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த நாகரிகமான தமிழ்ச் சமுதாயம் எத்தனை போற்றுதலுக்கு உரியது! திணைகளையும் இனக்குழுக்களையும் கடந்து, இரவுக் குறியிலும் பகற்குறியிலும் தலைவியும் தலைவனும் சந்தித்துள்ளனர். அவர்களைப் பாணர்களும் தோழிகளும் நெறிப்படுத்தியுள்ளனர் என்கிற தகவல்கள் சங்க இலக்கியப் பரப்பு முழுவதும் விரவிக்கிடக்கின்றன. இம்மாதிரியான காதல் வாழ்வு இன்றளவும் தொடர்ந்து கொண்டான் இருக்கிறது. சமகாலத்து இலக்கியங்களும் ஊடகங்களும் காதலைக் கொண்டாடித் தீர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால், நடைமுறை வாழ்க்கையில் குடும்பம் கடந்து, தெரு கடந்து, ஊர் கடந்து, சமூகம் கடந்து, சமயம் கடந்து ஒரு பெண்ணும் ஆணும் காதலிப்பதும் மணம் செய்து கொள்வதும் ஒவ்வாத காரியமாக எப்போது ஆகிப்போனது? எல்லை தாண்டிக் காதலித்த பழந்தமிழ் காதல் மரபின் தொப்புள்கொடியை 'கௌரவம்' என்கிற துருப்பிடித்த அரிவாள்கள் ஏன் அறுக்கின்றன? தமிழ்ப் பண்பாட்டையும் தமிழ் இலக்கிய மரபுகளையும் விதந்து பேசுகின்றவர்கள், எல்லை தாண்டிய காதல் என்பது நமது மரபின் நீட்சியே என்பதை ஏன் ஏற்க மறுக்கிறார்கள்? இங்குதான் வெள்ளிவீதி போன்றோர் நமக்குத் தேவைப்படுகின்றனர். பலநூற்றாண்டுகளுக்கு முன் வெள்ளிவீதியாரால் படைக்கப்பட்ட அவரது தலைவிகள் நமக்குக் காதலைக் கற்றுக்கொடுக்கிறார்கள்.

தலைவனைப் பிரிந்து ஒரு கணமும் வாழ முடியாத தலைவிகள் வெள்ளிவீதியின் வார்ப்புகளாக உள்ளனர். "நசைதர வந்த நன்ன ராளன் / நெஞ்சு பழுதாக வறுவியன் பெயரின் / இன்று இப்பொழுதும் யான் வாழலெனே" (அகநானூறு- 362). தலைவன் பிரிவால் தேமல் பரவி அவனது வரவுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் தலைவி தோழியிடம், 'தலைவன் நம்மைக் கூடாது சென்றால் இன்றிரவும் நான் உயிருடன் இருக்க மாட்டேன்' என்று கூறுகிறாள். இந்தத் தலைவியின் அன்பை தலைவன் புரிந்து கொண்டிருப்பானா என்பது தெரியாது. ஆனாலும் தலைவியின் எதிர்ப்பார்ப்பற்ற அன்பை வெள்ளிவீதி காட்டுகிறார்.

மருதத் திணை தலைவன் பரத்தைக்காகத் தலைவியைப் பிரிந்திருந்தாலும் அவன் மீது ஊடல் கொள்ளாது, 'அவனது பிரிவால் தன் அணிகலன்கள் கழலுகின்ற நோயைப்பற்றி தலைவனிடம் வெள்ளாங்குருகு (சிறிய பறவை) சொல்லவில்லை' என்று அதைக் கடிந்து கொள்கிறாள் தலைவி.

சிறு வெள்ளாங் குருகே! சிறு வெள்ளாங் குருகே!

இழைநெகிழ் பருவரல் செப்பா தோயே? (நற்றிணை - 70).

‘தலைவனைக் கண்டு சிரித்த தனது வெண் பற்களும் தலைவனைப் பெறாமல் தனது உயிரும் அழியட்டும்’ என்கிற நிலைக்குப் போகிறாள் குறுந்தொகைத் தலைவி (பாடல் - 169).

‘இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும்’ என்கிற நெய்தல் திணை உரிப்பொருளின் அடிப்படையில், கடலுக்குள் சென்ற தலைவன் திரும்புவானா மாட்டானா என்று எண்ணி கடற்கரைப் பகுதியில் காத்திருந்து காத்திருந்து இராப்பொழுது முழுவதும் தான் மட்டும் கண்ணுறங்காத (“யானே புனை இழை னெகிழ்த்த புலம்புகொள் அவலமொடு / கனைஇருங் கங்குலும் கண்படை இலனே” நற்றிணை - 348) வெள்ளிவீதியின் தலைவிகள் தனிமைத் துயரோடு நீண்ட மாலைப் பொழுதைக் கடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் (குறுந்தொகை - 386). அவர்களைச் சுற்றி நிகழும் நிகழ்வுகள் அத்தனையுமே அவர்களது காமநோயை அதிகமாக்குவனவாகவே உணர்கிறார்கள். இந்நோயைப் போக்க தலைவன் அருகில் இல்லாத சூழல் அவர்களை அலைக்கழிக்கிறது (“அன்றிலும் என்புறு நரலும்; அன்றி / விரல் கவர்ந்து உழந்த கவர்வின் நல்யாழ் / யாமம் உய்யாமை நின்றது / காமம் பெரிதே; களைஞரோ இலரே!” நற்றிணை - 335).

திணை சார்ந்த உரிப்பொருள்கள் வெவ்வேறானவையாக இருந்த போதிலும் பெரும்பாலான பாடல்களில் தலைவிகளின் ஏக்கமும் காத்திருத்தலும் ஆற்றாமையும் தொடர்ந்து வெளிப்பட்டுக்கொண்டே இருப்பது வெள்ளிவீதியின் பாடல்களுக்கான தனித்தன்மை என்று சொல்லலாம்.

பாலை, ‘பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும்’ என்கிற உரிப்பொருளைக் கொண்டது. தலைவனின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் தலைவிகளின் உள்ளுணர்வு சார்ந்த பாடல்கள் வெள்ளிவீதியாரின் பாடல்களுள் அதிகமானவை. இந்தத் திணை சார்ந்த தலைவிகளும் முன்னவர்களைப் போலவே தலைவனுக்காக - அவன் அன்பிற்காக ஏங்கிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

கன்றும் உண்ணாது, கலத்தினும் படாது

பசலை உணீஇயர் வேண்டும் (குறுந்தொகை - 27)

‘பசுவின் பால் கன்றாலும் உண்ணப்படாது கலையத்திலும் கறக்கப்படாது வீணாவது போல என் பேரழகு, எனக்கும் உதவாது என் தலைவனுக்கும் பயன்படாது இப்பசலை உண்ணும் நிலைக்கு ஆளானதே!’ என்று ஏங்குகிறாள் ஒரு பாலைநிலத் தலைவி. தன் தலைவனைத் தேடிப் புறப்பட்ட குறுந்தொகைத் தலைவி, ‘நடந்து நடந்து கால்கள் ஓய்ந்தாள்; தேடித் தேடி கண்கள் பூத்தாள்; விண்மீன்களை விட அதிகமாக வாழ்கின்ற மக்களிடையே அவளது தலைவனை எங்கு தேடிக் கண்டடைவாள்?’ (பாடல் - 44) என்று கேட்கிறார் வெள்ளிவீதி.

தன் காதலனைத் தேடும் இன்னொரு தலைவி தன் தோழியிடம், ‘என் தலைவன் நிலத்தை அகழ்ந்து உள்ளே போயிருக்க முடியாது; வானத்தை நோக்கி உயரே சென்று மறைந்து விடவும் முடியாது; குறுக்கிடும் கடலின் மீது காலால் நடந்தும் போயிருக்க முடியாது; அதனால் நாடுகள், ஊர்கள், குடிகள் தோறும் தேடிப்பார்த்தால் அகப்படாமல் தப்பிவிட முடியுமோ?’ (“நிலம்தொட்டுப் புகாஅர்; வானம் ஏறார் / விலங்குஇரு முந்நீர் காலின் சொல்லார்...” குறுந்தொகை - 130) என்று நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துகிறாள். கவித்துவத்தின் உச்சமாக விளங்கும் இந்தப் படைப்பு, இந்த உலகம் பற்றிய முழுமையான புரிதல் உள்ள ஒருவராலேயே சாத்தியமாகியிருக்கும். அந்த ஒருவராகவே வெள்ளிவீதி நம் கண்முன் விரிகிறார்.

எவ்வளவுதான் ஊரார் அலர் தூற்றினாலும் பசலை நோய் அவர்களைத் தின்று தீர்த்தாலும் பொறுப்பில்லாமல், நிற்கதியாக தனிமையில் விட்டுவிட்டுப் பிரிந்து சென்ற தலைவர்களுக்காக ஏங்கி நிற்பதோடு மட்டுமல்லாது தன் உணர்வுகளையும் கூச்சத்தால் மறைத்துக்கொள்ளாது வெளிப்படையாகப் பேசுகின்ற தலைவிகள் வெள்ளிவீதியின் பாடல்களில் உலா வருகின்றனர்.

இவரது பாடல்களை மேலோட்டமாக வாசிப்பவர்களுக்கு, ‘ஆண்களுக்காக ஏங்கும் பெண்களின் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துபவை’ என்பது போல் தோன்றலாம். தந்தை வழிச் சமூகம் வளம்பெறத் தொடங்கிய காலகட்டத்தில் ஆணாதிக்க மனோபாவத்தின் வெளிப்பாடுகளாகத் தோன்றினாலும் நேசித்தலுக்கு அந்நியமான ஆண்களின் போக்குகளுக்கு விடுக்கப்படும் சாட்டையடியாகவும் இப்பாடல்களை வாசிக்கலாம்.

வெள்ளிவீதியின் அன்பு சொட்டும் இந்தப் பாடல்கள், எல்லா காலத்திலும் எவ்வித எதிர்ப்பார்ப்பும் அற்ற பெண்களின் அன்பிற்கு நெருக்கமானவையாக விளங்கும் என்பதில் எள்ளவும் ஐயமிருக்க முடியாது.

உரையாசிரியர் உ.வே.சா.

முனைவர் இரா. வெங்கடேசன்



(உ.வே.சாமிநாதையருக்கு 'மணிமேகலை' பௌத்தசமயக் காப்பியம் என்பதை உணர்த்தி, அதன் உரை ஆக்கத்திற்குப் பேருதவி செய்த கும்பகோணம் கல்லூரி சமஸ்கிருத பண்டிதர் மனூர் உ.வே.ரங்காசாரியர்)

டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் அரைநூற்றாண்டு காலம் ஆசிரியராகவும், முக்கால் நூற்றாண்டு காலத்திற்கும் மேலாகப் பதிப்பாசிரியராகவும் இருந்து விளங்கியவர். அயராத பேருழைப்பின் வழியே இந்த இரு துறைகளிலும் புகழ்பெற்று விளங்கியவர் சாமிநாதையர். கல்லூரி ஆசிரியர் பணிக்கு இடையில் பழந்தமிழ் நூற்பதிப்பு பணிகளைச் செய்துவந்த அவர், உரையில்லாத தமிழ் நூல்கள் சிலவற்றிற்கு உரையெழுதிப் பதிப்பித்து வெளியிட்டு உரையாசிரியராகவும் திகழ்ந்திருக்கிறார். பிற்காலத்தில் தியாகராச செட்டியார், மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை போன்ற அறிஞர்களின் வரலாறுகளை எழுதி வெளியிட்டு உரைநடை நூலாசிரியராகவும் புகழ் பெற்று விளங்கியிருக்கிறார். ஆசிரியர்,

பதிப்பாசிரியர், உரையாசிரியர், நூலாசிரியர் என்று பல நிலைகளில் அவர் பெருமைபெற்று விளங்கியிருப்பது அவரது சிறப்புகளுள் ஒன்றாகும்.

சாமிநாதையர் உரையாசிரியராக இருந்து விளங்கிய வரலாறு அவர் பதிப்பித்து வெளியிட்ட மணிமேகலைப் பதிப்பிலிருந்து தொடங்குகிறது. 1898இல் வெளிவந்த மணிமேகலைப் பதிப்பிற்கு எழுதிய உரையே சாமிநாதையரின் முதல் உரையாகும். முதல் உரை எழுதியது குறித்துப் பின்னாளில் இப்படி எழுதியிருந்தார் சாமிநாதையர்:

முதல் முதலாக நான் உரையெழுதிய நூல் மணிமேகலை. எனது உரை எளிய நடையில் அமைந்தமை பற்றிப் பலர் பாராட்டினர். பல விஷயங்களை விளக்குகின்றதென்று பலர் புகழ்ந்தனர். கிறிஸ்டியன் காலேஜில் தமிழாசிரியராக இருந்த வி. கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார், “யான் இம் மணிமேகலைப் பதிப்பைப் பற்றி முகமனாவொன்றும் எழுதுகின்றிலேன். மிகவும் அற்புதமாயிருக்கின்றது. யான் விரும்பியாங்கே குறிப்புகளையும் பிறரால் இது வேண்டும் இது வேண்டாவென்று சொல்லப்படாதவாறு செவ்வனே பொறித்திருக்கும் பெற்றிமையை யுன்னுந்தோறு மென்னுள்ளங் கழிபேருவகை பூக்கின்றது. இப்போழ்தன்றே யெந்தஞ் சாமிநாத வள்ளலைக் குறித்துக் குடையும் துடியும் யாமும் எம்மனோரும் ஆடிய புகுந்தாம். இன்னும் எம் மூரினராய் நின்று நிலவிய நச்சினார்க்கினிய நற்றமிழ்ப்பெருந்தகை போன்று பன்னூற்பொருளையும் பகலவன் மானப்பகருமாறு பைந் தமிழமிழ்தம் பரிவினிற்பருகிய பண்ணவர் பெருமான் எந்தம் மீனாட்சிசுந்தர விமலன் நுந்தமக்கு வாணாள் நீட்டிக்குமாறு அருள்புரிவானாக’ என்று எழுதினார் (என் சரித்திரம்).

மணிமேகலையில் தொடங்கிய உரையாக்கப் பணி, வாழ்நாளின் இறுதிவரையில் தொடர்ந்திருக்கிறது. அவ்வப்போது தாம் பதிப்பித்த சில நூல்களுக்குக் குறிப்புகளையும், சில நூல்களுக்கு அரும்பதவுரையும் எழுதியமைத்துப் பதிப்பித்து வெளியிடும் பணியைச் சாமிநாதையர் செய்து வந்திருக்கிறார். சாமிநாதையரின் உரை நூல்கள் காப்பியம், சங்க இலக்கியம், சிற்றிலக்கியம் எனும் வகைப்பாடுகளுள் அடங்கிக் கிடக்கின்றன. அவர் உரை எழுதிய நூல்கள்,

அரும்பதவுரை

காப்பியம்

- கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவராகிய மதுரைக் கூலவாணிகள் சாத்தனார் அருளிச்செய்த மணிமேகலை, 1898, 1921, 1931

சிற்றிலக்கியம்

- திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து மஹாவித்துவான் திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய சீகாழிக்கோவை, 1903
- திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து மஹாவித்துவான் திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய சூரைமாநகர்ப் புராணம், 1904
- திருப்பூவணம் கந்தசாமிப் புலவரியற்றிய திருப்பூவணநாதருலா, 1904, 1923
- சேறைக்கவிராசா பிள்ளை இயற்றிய திருக்காளத்திநாதருலா, 1904, 1925
- திருவாவடுதுறையாதீனத்து மஹாவித்துவான் திரிசிரபுரம் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய திருவாரூர்த் தியாகராச லீலை, 1905, 1928
- அந்தக்கவி வீரராகவ முதலியார் இயற்றிய திருக்கழுக்குன்றத்து உலா, 1905
- திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து மஹாவித்துவான் திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய மண்ணிப்படிக்கரைப் புராணம், 1907
- வீரைநகர் ஆனந்தக்கூத்தர் இயற்றிய திருக்காளத்திப்புராணம், 1912
- திருக்கைலாய பரம்பரைத் திருவாவடு துறையாதீனத்து மகாவித்துவான் திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய திருப்பெருந்துறைப்புராணம் - 1892; முதல் பதிப்பு; அரும்பதவுரை இல்லை; 1913, இரண்டாம் பதிப்பில் அரும்பதவுரை எழுதியமைக்கப்பட்டுள்ளது.
- பலபட்டடைச் சொக்கநாதக் கவிராயர் இயற்றிய தேவையுலா, 1907 மறு அச்சு, 1911, இரண்டாம் பதிப்பு, 1925
- திருவாவடுதுறையாதீனத்துத் தொடடிக்கலைச் சுப்பிரமணிய முனிவர் இயற்றிய திருவாவடுதுறைக் கோவை, 1926

குறிப்புரை

காப்பியம்

- கொங்குவேளிர் இயற்றிய பெருங்கதை, 1924, 1935
- உதயணகுமார காவியம், 1935

சிற்பிலக்கியம்

- திருக்கையலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறையாதீனத்து மகாவித்துவான் ஸ்ரீகச்சியப்ப முனிவர் இயற்றிய கச்சி ஆனந்த ருத்திரேசர் வண்டுவிடு தூது, 1888, முதல் பதிப்பில் குறிப்புரை எழுதியமைக்கவில்லை, 1931 இரண்டாம் பதிப்பில் குறிப்புரை உள்ளது
- செல்லநகர்ப் பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி இயற்றிய திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற்புராணம், 1906, 1927
- திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து மஹாவித்துவான் திரிசிரபுரம் ஸ்ரீமீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய தனியூர்ப்புராணம், 1907
- மதுரைச் சொக்கநாதர் தமிழ்விடுதூது, 1930, 1932
- மாயூரம் இராமையர் இயற்றிய மாயூரமென்று வழங்குகின்ற திருமயிலைத் திரிபந்தாதி, 1930
- சொக்கநாதப் புலவர் இயற்றிய மதுரைச்சொக்கநாதர் தமிழ்விடு தூது, 1930
- புராணத்திருமலைநாதர் இயற்றிய மதுரைச் சொக்கநாதருலா, 1931
- கடம்பர்கோயில் உலா, 1932
- சின்னப்பநாயக்கர் இயற்றிய பழனிப்பிள்ளைத்தமிழ், 1932
- காஞ்சீபுரம் மகாவித்துவான் சபாபதி முதலியார் இயற்றிய திருக்கழுக்குன்றச் சிலேடை வெண்பா, 1933
- கொட்டையூர் ஸ்ரீசிவக்கொழுந்து தேசிகர் இயற்றிய பிரபந்தங்கள், 1932
- பலபட்டடைச் சொக்கநாதபிள்ளை இயற்றிய மதுரை மும்மணிக்கோவை, 1932
- சங்கர நயினார் கோயிற் சங்கரலிங்க உலா, 1933
- சங்கர நயினார் கோயில் அந்தாதி, 1934
- திருவாவடுதுறையாதீனத்து மகாவித்துவான் திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய விளத்தொட்டிப் புராணம், 1934
- துறைமங்கலம் சாமிநாததேசிகரென்னும் வீரசைவக் கவிஞர் இயற்றிய பழமலைக்கோவை, 1935

- திருவாவடுதுறையாதீனத்து மகாவித்துவான் திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய ஆற்றார்ப்புராணம், 1935
- திருவாவடுதுறையாதீனத்துத் தொட்டிக்கலைச் சுப்பிரமணிய முனிவர் இயற்றிய கலைசைக்கோவை, 1935
- சிராமலைக்கோவை, 1937
- எல்லப்ப நயினார் இயற்றிய திருவாரூர்க் கோவை, 1937
- அந்தக்கவி வீரராகவ முதலியார் இயற்றிய திருக்கழுக்குன்றத்து உலா, 1938
- பலபட்டடைச் சொக்கநாதப் புலவர் இயற்றிய திருமாலிருஞ்சோலைமலை அழகர் கிள்ளைவிடுதூது, 1938, 1941
- திருத்தணிகைக் கந்தப்பையர் இயற்றிய தணிகாசலப் புராணம், 1939
- தொல்காப்பியத்தேவர் இயற்றிய திருப்பாதிரிப் புலியூர்க் கலம்பகம், 1940
- குமரகுருபர சுவாமிகள் பிரபந்தங்கள், 1939
- வீரராகவகவி இயற்றிய வில்லைப்புராணம், 1940

பதவுரை, விசேடவுரை

சங்க இலக்கியம்

- குறுந்தொகை, 1937

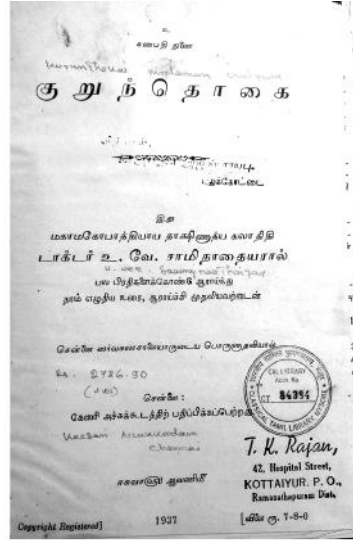
என்ற வகைகளில் அமைந்திருக்கின்றன.

சாமிநாதையர் 21.10.1880இல் சேலம் இராமசாமி முதலியாரைச் சந்திக்கச் சென்றபோது, இராமசாமி முதலியார் மணிமேகலைச் சுவடியை இவரிடம் கொடுத்துப் பதிப்பிக்கச் சொல்லிய வரலாறு அனைவரும் அறிந்த ஒன்றாகும். முதலியார் கொடுத்த மணிமேகலை மூலபாடச் சுவடியைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு மேலும் பல மணிமேகலைச் சுவடிகளைத் தேடித்திரட்டி ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்து உரை எழுதி 1898இல் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருக்கிறார். ஏறத்தாழ பதினெட்டு ஆண்டுகால உழைப்பு, ஆராய்ச்சியின் விளைவாக மணிமேகலைப் பதிப்பு வெளிவந்திருக்கிறது.

சேலம் இராமசாமி முதலியாரிடமிருந்து மூலம் பாடம் மட்டுமிருந்த மணிமேகலைச் சுவடியைப் பெற்றுவந்தது முதற்கொண்டு இந்நூலுக்குரிய உரைப்பிரதியைத் தேடும் முயற்சியில் சாமிநாதையர் தொடர்ந்து ஈடுபட்டிருக்கிறார். தேடுதலில் வேறுபல பழந்தமிழ் நூற்சுவடிகள் கிடைத்தனவேயன்றி மணிமேகலை உரைப்பிரதி அவருக்கு எங்கும் கிடைக்கப்பெறவில்லை. சென்னை, தஞ்சை முதலிய நகரங்களில் இருந்த பழைய கையெழுத்துப் புத்தக

உரி- சிவஞான சுவாமிகள்,
 உரைநடை.
 சிறப்புவை
 கத்தராயிப்புவைப்பற்றிய
திருப்புவணநாதருவா.
 இது
 மட்டுப்பட்டு
 மாண்பு
 த. சாமிநாதையரால்
 எழுப்பப்பட்டது.
 சென்னை சாமிநாதையர் அருங்காட்சியகம்
 உத்தரவு
வே. சாமிநாதையர்,
 வைபவத்துப் பித்திரகாரணம் பரிசுத்த
 ஸம் ஸ்தானம் இயல்பு அருங்காட்சியகம்
 சென்னை-6
 பிரஸிடென்ஸி ஆப்ச்க்கட்டத்திற்
 பதிக்கப்பட்டது.
 குடிசைநம்பு எழுத்துரை.
 1904.
 விவரம்.
 Copyright Reserved.

உரைநடை.
 உரைநடைப்புவைப்பற்றிய
 மதுரை
 கூலவானிக்சாத்தருர்
மணிமேகலை மூலமும்.
 குங்குமம் கங்குமம் கங்கு
 தமிழ்ப்புவைப்பற்றிய
 உத்தரவு
வே. சாமிநாதையர் மூலமும்
 அருங்காட்சியகம்.
 இது
 மட்டுப்பட்டு
 மாண்பு
 த. சாமிநாதையர்
 எழுப்பப்பட்டது.
 சென்னை சாமிநாதையர் அருங்காட்சியகம்
 உத்தரவு
பாண்டி-நாதையர் நேவரவர்கள்
 உத்தரவு
 வே. சாமிநாதையர்
 மதுரை
 குங்குமம் கங்குமம் கங்கு
 பதிக்கப்பட்டது.
 1904.
 விவரம்
 Copyright Reserved.



சாலைகளிலும் தேடிப் பார்த்திருக்கிறார்; அங்கு வேறுபல பழந்தமிழ் நூற்சுவடிகளே கிடைத்தன; மணிமேகலை உரைப்பிரதி கிடைக்கப்பெறவில்லை. வெளிநாட்டிலுள்ள நண்பர்கள் பலரைப் பத்திரிகை வாயிலாக இதைப் பற்றி எழுதியும் கேட்டிருக்கிறார்; அவ்வாறு கேட்கப்பட்டவர்களுள், கொழும்பிலிருந்த யாழ்ப்பணத்து நல்லூர் கைலாசப் பிள்ளையவர்கள், தமது கையாலெழுதிய மூலப்பிரதி ஒன்றை அனுப்பி வைத்தாரேயன்றி உரைப் பிரதியைத் தேடிக்கண்டு அனுப்பிவைக்க அவரால் இயலவில்லை.

சாமிநாதையர், பாரிஸ் நகரத்திலிருந்து ஜூலியன்வின்பன் என்பவருக்குக் கடிதம் எழுதிக் கேட்டிருக்கிறார். அவர் 'இந்நகரத்தில் கையெழுத்துப் புத்தகசாலையில் மணிமேகலை மூலப்பிரதி ஒன்று மட்டுமே உள்ளது' என்று தெரிவித்து மாதிரிக்காக அதிலிருந்து பதிகப் பகுதியை மட்டும் படியெடுத்து எழுதியனுப்பியிருக்கிறார். அவராலும் மணிமேகலை உரைப் பிரதியைத் தேடித்தர இயலவில்லை. அன்பர்கள் பலரும் 'கிடைக்கவில்லை' என்ற விடையை மட்டுமே அளிக்க முடிந்ததே அன்றி இது குறித்துச் சாமிநாதையருக்கு ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை.

சாமிநாதையர், மணிமேகலை உரைப் பிரதியைத் தேடிப்பெறுவதில் பல்வேறு முயற்சிகளைச் செய்துமுடித்த பின்னர் மூலத்தை மட்டும் பதிப்பித்து வெளியிட்டு முடிப்பது என்று முடிவு செய்திருக்கிறார். இதை அறிந்த சாமிநாதையரின் அன்பர்கள் பலர் அவ்வாறு வெளியிடுதல் வேண்டாம், உரை எழுதியே வெளியிட வேண்டுமென்று இவரிடம் வேண்டுகோள் வைத்துள்ளனர். அன்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கித் தாமே அந்நூலுக்கு உரையெழுதி வெளியிடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். இதுகுறித்து மணிமேகலையின் முகவுரையில் இப்படி எழுதியிருக்கிறார் அவர்,

எவ்விடத்தும் இந்நூலுக்கு உரையகப்படாமையாலும், உரை முன்பு உண்டென்று ஒருவாற்றாலும் விளங்காமையாலும் இனி மூலத்தை மட்டுமாவது வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று நிச்சயித்துப் பதிப்பிக்கத் தொடங்கியபொழுது, தமிழ்ப் பாஷாபிமானிகளாகிய அன்பர்களிற் சிலர், 'உரையெழுதியே இதனை வெளிப்படுத்த வேண்டும்' என்று வற்புறுத்திக் கூறினமையின், அவர்கள் சொல்லை மறுத்தற்கஞ்சி, இது புலவர் திலகர்கள் செய்தற்குரிய அரிய காரியமென்று கருதாமல், "ஆங்கவன் புகழ்ந்த நாட்டையென்பெனு நறவமாந்தி, மூங்கையான் பேசுலுற்றானென்னயான் மொழிப லுற்றேன்" என்று பெரியோர் கூறியதற்கு இலக்கியமாக, தக்க நூலாராய்ச்சியும் எண்ணியவற்றைச் சுவையக்கும்படி நல்ல நடையில் விளங்கவெழுதும் வன்மையுலில்லாத யான், "மணிமேகலை நூனுட்பங்கொள்வதெங்கள்" என்று ஆன்றோரால் நன்கு பாராட்டப்பட்டுள்ள இந்நூற்கு அரும்பதவுரையென்ற ஏதோவொன்றை எழுதத் தொடங்கினேன்.

மணிமேகலைச் செய்யுளுள் உள்ள சொற்கள் பெரும்பாலானவற்றிற்குப் பொருள் நன்றாக விளங்கிக்கிடந்த காரணத்தால், அரிய சொற்களுக்கு மட்டுமே பொருள் தரும் பணியைச் சாமிநாதையர் செய்திருக்கிறார். ஆங்காங்குள்ள செய்யுட் தொடர்களை ஒத்தவைகளாக மணிமேகலையிலும் வேறு பல நூலிலும் காணப்பட்ட செய்யுள் தொடர்களோடு அவ்வவ்விடத்தில் அமைத்துக்காட்டி அவற்றின் இடங்களை விளங்கச்செய்தும், பொருள் விளங்காத இடங்களில் கேள்விக்குறியை (?) அமைத்தும் உரைக் குறிப்பைத் தந்திருக்கிறார்.

கையெழுத்துப் பிரதிகளிற் கண்ட பாடபேதங்களை எடுத்துக்காட்டி அவற்றுள் இன்றியமையாத சிலவற்றிற்கு மட்டுமே பொருளைப் புலப்படுத்தியும், எல்லோருக்கும் எளிதிற் பொருள்விளங்குதற் பொருட்டு வடசொற்களைப் பெரும்பாலும் விரவுவித்தும் உரை எழுதிச் செல்லும் வழக்கத்தைச் சாமிநாதையர் பின்பற்றியிருக்கிறார்.

சாமிநாதையரின் மணிமேகலை ஆராய்ச்சிப் பணிக்கும், உரை ஆக்கப் பணிக்கும் பெருந்துணையாக இருந்து, அவ்வப்போது ஊக்கமளித்து வந்தவர் கொழும்பு நகரத்துப் பொ. குமாரசாமி முதலியார். மணிமேகலை உரையாக்கத்தின்போது ஏற்பட்ட ஐயங்களுக்கு இலங்கையிலுள்ள பௌத்தவித்தியோதய பாடசாலைத் தலைவராகிய ஸ்ரீஸுமங்கலரவர்களைக் கொண்டு விடைகள் எழுதியனுப்பிப் பேருதவி செய்தவரும் குமாரசாமி முதலியாரே ஆவார்.

சாமிநாதையருக்கு மணிமேகலையில் ஏற்பட்ட ஐயங்களை உடனுக்குடன் போக்கிக்கொள்ள பேருதவி செய்த மற்ற இரு அன்பர்கள், பெருகவாழ்ந்தான் உ.வே. அரங்காசாரியர் அவர்களும், கும்பகோணம் கல்லூரி சமஸ்கிருத பண்டிதராகிய திருமலை ஈச்சம்பாடி உ. வே. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் அவர்களும் ஆவர். இவற்றுள் உ.வே. அரங்காசாரியாரே மணிமேகலை இன்ன சமயத்தைச் சார்ந்ததென்பதே தெரியாதிருந்த சாமிநாதையருக்குப் 'பௌத்தசமய' நூலென்று தெரியப்படுத்தினார். பாளிபாஷையில் தான் பெரும்பான்மையான பௌத்த மத நூல்கள் உள்ளனவென்று ரங்காசாரியர் சாமிநாதையருக்குத் தெரிவித்துமிருந்தார்.

மணிமேகலை பௌத்தசமயக் காப்பியம் என்பதால் படிப்பவர்களுக்கு விளங்கும்படி, பௌத்த சமயக் கொள்கைகளை விரிவாக எழுதிச் சேர்க்க வேண்டுமென்று சாமிநாதையரின் அன்பர்கள் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொண்டமையால், பௌத்தர்களால் மும்மணிகளென்று பாராட்டப்படும் புத்ததர்ம சங்கங்களின் விவரணங்களாகப் புத்தசரித்திரமும் பௌத்தருமமும் பௌத்தசங்கமும் என்ற பகுதி, மேற்கூறிய மனூர், உ. வே. ரங்காசாரியர் அவர்களின் உதவியால் இயற்றி, மணிமேகலைப் பதிப்பிற்கு அங்கமாகப் பதிப்பித்திருக்கிறார். சாமிநாதையர், பிற்காலத்தில் இவற்றை மட்டும் தனி நூலாகப் பலமுறைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருக்கிறார் என்பது இங்கு நினைவுகொள்ளத்தக்கது.

மணிமேகலையில் வரும் அரிய செய்திகளுக்கும், சொற்களுக்கும் தமது புலமைத் திறத்தாலும், பௌத்த சமய அறிஞர்களின் துணைகொண்டும் இவர் எழுதிய குறிப்புரையால் உரையாசிரியர் என்ற நற்பெயரைச் சாமிநாதையர் பெற்று விளங்கினார். பல நூல்களை

ஆராய்ந்து பதிப்பித்து வெளியிட்டிருந்த அனுபவம் மணிமேகலை உரை ஆக்கத்திற்குப் பேருதவியாக இருந்திருக்கிறது.

மணிமேகலைக்குப் பின்னர் சாமிநாதையர் உரை எழுதிய நூல் சீகாழிக்கோவை என்பது தெரிகிறது. 1903ஆம் ஆண்டு மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தர பிள்ளை இயற்றிய சீகாழிக்கோவை நூலுக்கு அரும்பதவுரை எழுதியமைத்துப் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருக்கிறார். சீகாழியிற் கோயில் கொண்டெழுந்தருளிக்கும் பிரமபுரேசர் மீது மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை இயற்றிய 531 செய்யுட்கள் அடங்கிய நூல் சீகாழிக்கோவையாகும்.

'இந்நூற் செய்யுட்களுள் ஒவ்வொன்றனுடைய நுட்பங்களையும் பிறவற்றையும் தனித்தனியே விளக்கியெழுதப்புகின் மிகவிரியுமென்றஞ் சியே சுருக்கமாக இந்நூற்கு அரும்பதவுரை எழுதியிருக்கிறேன்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கும் சாமிநாதையர் அரும்பதவுரைப் பகுதியை மூலத்திற்கு அடுத்ததாகத் தனியே அமைத்துத் தந்திருக்கிறார்.

சாமிநாதையர், 1904ஆம் ஆண்டு, மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை இயற்றிய சூரைமாநகர்ப் புராணத்திற்கும், திருப்பூவணம் கந்தசாமிப் புலவர் இயற்றிய திருப்பூவணநாதருலா நூலிற்கும், சேறைக்கவிராச பிள்ளை இயற்றிய திருக்காளத்திநாதருலா நூலிற்கும் அரும்பதவுரை எழுதிப் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருக்கிறார்.

சாமிநாதையர், சீகாழிக்கோவை நூலில் அரும்பதவுரைப் பகுதியைத் தனியே அமைத்திருந்ததைப் போன்றே இவ்விரு நூல்களிலும் அரும்பதவுரைப் பகுதியைத் தனியே அமைத்துத் தந்திருக்கிறார். இதுபோன்று பல சிற்றிலக்கிய நூல்களுக்குக் குறிப்புரை எழுதியமைத்துப் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருக்கிறார் என்பது இங்கு நினைத்தற்குரியது. சாமிநாதையரின் உரை நூல்களை ஒருங்கு வைத்து நோக்குகின்றபொழுது சிற்றிலக்கிய நூல்கள் பலவற்றிற்கு உரை எழுதியிருப்பது தெரிகிறது. குறிப்புரையைச் சில நூல்களில் இறுதியாகவும், சில நூல்களில் அவ்வவ்பாட்டிற்குக் கீழே அடிக்குறிப்பாகவும் அமைத்துத் தந்திருக்கிறார்.

சாமிநாதையர் உரை எழுதிய காப்பிய நூல்களுள் இரண்டாவது நூல் பெருங்கதையாகும். பெருங்காப்பிய நூலான மணிமேகலைக்கும் பல சிற்றிலக்கிய நூல்களுக்கும் உரை எழுதியமைத்துப் பதிப்பித்து வெளியிட்ட பேரனுபவம் பெருங்கதை உரையாக்கத்திற்குத் துணைநின்றுள்ளன. 1924ஆம் ஆண்டு இவர் உரை எழுதிப் பதிப்பித்து வெளியிடப்பெற்ற பெருங்கதைப் பதிப்புப் பலரின்

கவனத்தைப் பெற்றது. பத்துப்பாட்டுப் பதிப்புப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த (1889இல் பத்துப்பாட்டு முதல் பதிப்பு வெளிவந்திருக்கிறது) காலத்தில் அந்நூற் சுவடியைத் தேடிப்போன இடத்தில் 'கொங்குவேண்மாக்கதை' என்ற பெயரிட்ட பழஞ்சுவடியாக இந்தப் பெருங்கதைச் சுவடி சாமிநாதையருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. பெருங்கதைச் சுவடி கிடைத்து ஏறத்தாழ நாற்பது ஆண்டுகள் கழித்துப் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருக்கிறார். இந்தப் பெருங்காலப்பரப்பில் அவ்வப்போது ஓய்வு நேரங்களில் பெருங்கதை ஆராய்ச்சிப் பணியைச் சாமிநாதையர் செய்து வந்திருக்கிறார்.

மூலத்தை மட்டும் பதிப்பித்து முடித்த பின்னர், எழுதித் தொகுத்து வைத்திருந்த குறிப்புகள் எல்லாம் வீண் போகாதபடி அவற்றை ஒழுங்குபடுத்திக் குறிப்புரை என்று எழுதியமைத்ததாகப் பெருங்கதை முதல் பதிப்பில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். முதல் பதிப்பில் (1924) மூலத்திற்குப் பின்னர் குறிப்புரைப் பகுதியைத் தனியாக அமைத்துப் பதிப்பித்திருந்த சாமிநாதையர் இரண்டாம் பதிப்பில் (1935) அவ்வப்பக்கத்தின் அடிக்குறிப்பாகச் சேர்த்துப் பதிப்பித்திருக்கிறார்.

குறிப்புரையில், ஒவ்வொரு சிறிய பாகத்தின் முதலில் கருத்தும், இன்றியமையாத இடங்களில் சொற்களுக்குப் பொருளும், வாக்கியங்களுக்கும் கருத்துக்களுக்கும் பெருங்கதை நூலிலிருந்தும், பழைய நூல்களிலிருந்தும், பிற்காலத்து நூல்களிலிருந்தும் ஒத்த பகுதிகளும் வருகையிடங்களும் தரப்பட்டுள்ளன.

கதைப்போக்கை நன்கு தெரிந்துகொள்வதற்கு ஏற்றவாறு, உதயணனுடைய சரித்திரச் சுருக்கம் வசனநடையாக எழுதப்பெற்று இந்நூலுக்கு அங்கமாகப் பதிப்பிக்கப் பெற்றிருக்கிறது. சாமிநாதையர், மணிமேகலைப் பதிப்பிலும் இது போன்று வசனநடை பகுதியை எழுதியமைத்திருப்பது நினைவுகொள்ளத்தக்கது.

பெருங்கதையிலுள்ள வடநூல் கருத்துக்களைச் சாமிநாதையருக்குத் தெரிவித்தும் வேறுள்ள வடநூல்களைப் படித்துப் பொருள்கூறியும் உதவியவர் ஸ்ரீநிவாஸநல்லூர், ஷி. ராமசந்திர சாஸ்திரி என்பவர். பல்வேறு இடங்களுக்குச் சென்று முயன்று உதிகைய காவ்யத்தைப் பெற்று வந்து சாமிநாதையருக்கு உதவியவர், செஞ்சியைச் சார்ந்த விளாத்தியென்னும் கிராமத்திலுள்ள கணிதம் சின்னத்தம்பி சாஸ்திரியார். சாமிநாதையர் இவ்விருவரின் பேருதவியால் பெருங்கதைக்குக் குறிப்புரை எழுதியமைத்துப் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருக்கிறார்.

சாமிநாதையர் உரை எழுதிப் பதிப்பித்து வெளியிட்ட ஒரே சங்க இலக்கிய நூல்

குறுந்தொகையாகும். சாமிநாதையரின் உரை ஆக்கத்தில் முன்வைத்து நோக்கத்தக்கதும் குறுந்தொகை உரை மட்டுமேயாகும்.

நல்லறிவுடைய தொல்பேராசான் கல்வியுங் காட்சியுங் காசினி யறியப் பொருடெரி குறுந்தொகை யிருபது பாட்டிற் கிதுபொரு ளென்றவ னெழுதா தொழிய இதுபொரு ளென்றதற் கேற்ப வுரைத்தும்

என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரைச் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுளின் ஒரு பகுதி. இதில் 'பேராசிரியர் தம்முடைய கல்வித் திறனும் அறிவு வன்மையும் உலகினர் அறியும்படி குறுந்தொகைக்குப் பொருள் எழுதினார்' என்பதும், இருபது செய்யுட்களுக்கு மட்டும் எழுதவில்லை என்பதும், அந்த இருபது செய்யுட்களுக்கும் நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதினார் என்பதும் கூறப்படுகின்றன. நச்சினார்க்கினியர் உரை வகுத்த நூல்களைத் தொகுத்துரைக்கும் செய்யுளாகிய,

பாரத்தொல் காப்பியமும் பத்துப்பாட்டுங்கலியும்

ஆரக் குறுந்தொகையு ளெஞ்ஞான்கும் - சாரத் திருத்தகு மாமுனிசெய் சிந்தா மணியும் விருத்திநச்சி னார்க்கினிய மே

என்பதிலும் நச்சினார்க்கினியர் 'குறுந்தொகையுள் ஐஞ்ஞான' கிற்கு உரைகண்ட செய்தி காணப்படுகின்றது. தொல்காப்பியம் அகத்திணையியலில்,

உள்ளுறை யுவம மேனை யுவமமெனத் தள்ளா தாகுந் திணையுணர் வகையே (46)

என்னும் சூத்திர உரையில் நச்சினார்க்கினியர் ஏனையுவமம் வந்த செய்யுளுக்குக் குறுந்தொகையில் உள்ள 'யானே யீண்டை யேனே' (குறுந். 54) என்பதைக் காட்டி, 'பேராசிரியரும் இப்பாட்டில் மீனெறிதூண்டி லென்றதனை ஏனையுவம மென்றார்' என எழுதியிருக்கிறார். இதனால் பேராசிரியர் குறுந்தொகைக்கு உரை எழுதியிருந்தது புலப்படுகின்றது. குறுந்தொகைக்கு நச்சினார்க்கினியர், பேராசிரியர் என்ற இரு உரையாசிரியர்களால் எழுதப்பட்ட பழைய உரை இப்பொழுது நமக்குக் கிடைக்கப் பெறாமல்போனது தமிழுக்கு நேர்ந்த பெரும் இழப்புகளுள் ஒன்றாகும். உ.வே. சாமிநாதையர் குறுந்தொகைக்கு உரை எழுதி வெளியிட்டது அந்த இழப்பை ஈடுசெய்யும் வகையில் அமைந்ததாகக் கொள்ளலாம். சாமிநாதையரின் உரை ஆக்கத்தில் சிறந்துவிளங்கி நிற்பது குறுந்தொகை உரை ஆகும்.

சாமிநாதையர் பல ஆண்டுகளாகவே குறுந்தொகைக்கு உரை எழுதிப் பதிப்பிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறார். இடையில் வாணியம்பாடி உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழ்ப் பண்டிதராக இருந்த தி.சௌ. அரங்கசாமி ஐயங்கார் 1915ஆம் ஆண்டு குறுந்தொகைக்கு உரை எழுதிப் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருந்தார். இதன் பின்னர் 1933ஆம் ஆண்டு புரசவாக்கம் ஸர் எம். ஸி. டி. உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழ்ப் பண்டிதராக இருந்த வித்துவான் சோ. அருணாசல தேசிகரவர்கள் குறுந்தொகை மூலத்தை மட்டும் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருந்தார்.

நெடுங்காலமாகக் குறுந்தொகை ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு வந்த சாமிநாதையருக்கு மேற்கண்ட இருவரின் குறுந்தொகைப் பதிப்பாக்கம் சிறிது ஊக்கம் தளரும் நிலையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இதனால் குறுந்தொகை ஆராய்ச்சியை இடைநிறுத்திவிட்டுப் பிற நூல் ஆராய்ச்சியில் கருத்தைச் செலுத்தியிருக்கிறார்.

பழைய உரை இல்லாமையால் புதிய உரை எழுதி இந்நூலை வெளியிட வேண்டுமென்ற கருத்து, சில தமிழ் அன்பர்களுக்கு இருந்ததைச் சாமிநாதையர் உணர்ந்திருக்கிறார். அன்பர்கள் பலரும் குறுந்தொகைப் பதிப்பை வெளியிட வேண்டிய அவசியம் குறித்து இவரை அடிக்கடி தூண்டியும் வந்துள்ளனர். பல ஆண்டுகளாக உழைத்துத் தொகுத்து வைத்திருந்த குறிப்புக்கள் வீணாகாமல் இருக்கும் பொருட்டுக் குறுந்தொகையை வெளியிட வேண்டும் என்ற கருத்து சாமிநாதையருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. குறுந்தொகை ஆராய்ச்சியை மீண்டும் தொடங்கி தொடர்ந்து செய்து வந்திருக்கிறார். குறிப்புக்களும் ஒப்புமைப் பகுதிகளும் உரைப் பகுதிகளும் முறையாக எழுதித் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வப்போது இவரோடு இருந்து பழகுவவர்கள் பலர் இந்த ஆராய்ச்சிக்கு உதவியாக இருந்துள்ளனர்.

சாமிநாதையரின் குறுந்தொகை உரைபதவுரை, விசேடவுரை என்ற இரு நிலைகளில் அமைந்து காணப்படுகின்றது. இந்த உரை அமைப்பு குறித்துச் சாமிநாதையர் இப்படி விளக்கியுரைத்திருக்கிறார்.

“பதவுரை:- அந்வயப்படுத்திப் பொருள் விளக்குதற்குரிய சொற்களைப் பெய்து பதவுரை எழுதப்பட்டுள்ளது; பல விடங்களில் விளி முன்னத்தால் வருவித்தெழுதப்பட்டது. சில செய்யுட்களுக்கு ஒருவாறு உரை யெழுதினும் முடிபு முதலியன தெளிவாக இன்மையின் என் மனத்திற்குத் திருப்தி உண்டாகவில்லை.

விசேடவுரை:- பதசாரங்களும், இலக்கணச் செய்திகளும், பொருள் விளக்கங்களும்,

வரலாறுகளும் இப்பகுதியில் எழுதப்பட்டுள்ளன. உள்நூறையவமம், இறைச்சி யென்னும் இரண்டும் குறிப்பெனவே குறிக்கப்பட்டுள்ளன”.

1898ஆம் ஆண்டு மணிமேகலைக்கு உரை எழுதிப் பதிப்பித்து வெளியிட்ட சாமிநாதையர், அதன் பின்னர் ஏறத்தாழ நாற்பதுக்கும் மேலான நூல்களுக்கு உரை எழுதியமைத்துப் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருக்கிறார். குறிப்புரை, அரும்பதவுரை, பதவுரை, விசேடவுரை எனும் வகைகளில் அவரது உரை வகைகள் அமைந்திருக்கின்றன. தமிழின் ஆகச்சிறந்த நூல்களை ஆராய்ந்து குறிப்புகள் எழுதிப் பதிப்பித்திருந்த பேரனுபவம் உரை ஆக்கத்திற்குப் பெருந்துணைபுரிந்துள்ளன. குறுந்தொகைக்கு உரை எழுதத் துணிந்தது குறித்து ஓரிடத்தில் இப்படி எழுதியிருப்பார் சாமிநாதையர்,

பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் உரை எழுதிய இந்நூலுக்கு உரை எழுதும் தகுதி என்பாற் சிறிதுமில்லை என்பதையும் என் முதுமையாலும் பலவேறு வகையான முட்டுப்பாடுகளாலும் எனக்கு உண்டாகி உள்ள தளர்ச்சியையும் நன்கு உணர்ந்திருப்பினும் இளமை தொடங்கி இவ்வுலகில் யாதினும் சிறந்ததாக எண்ணி வாழ்ந்து வருதற்குக் காரணமாகிய தமிழிடத்துள்ள அன்பும், எங்ஙனமேனும் இறைவன் இம் முயற்சியை நிறைவேற்றி அருளுவான் என்ற துணிவும் இப்பதிப்பில் என்னை ஈடுபடச் செய்தன (குறுந்தொகை முகவுரை)

பழந்தமிழ் நூல்களுக்குச் சாமிநாதையர் எழுதிய உரைகள், தமிழ் உரை மரபை உள்வாங்கி எழுதப்பெற்றவையாக அமைந்திருக்கின்றன. சாமிநாதையரின் பழந்தமிழ்நூற் பாடல்களுக்கான உரையை ஆராய்ந்து நோக்கிய அளவில் இலக்கணக் குறிப்புகளைக் குறித்துக் காட்டுவதிலும், பிற நூல் கருத்துக்களை ஒப்பிட்டுக் காட்டுமளவிலும், பாடபேதங்களைச் சுட்டிக் காட்டும் முறையிலும், இலக்கண உரைக் கருத்தைத் தழுவிச் செல்லும் முறையிலும் சிறந்து விளங்கி நிற்கின்றன. பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட உரைகளாயினும் தமிழ் உரை நெறியினை அடியிற்றியிருத்தலைக் காணமுடிகின்றது. குறுந்தொகை, மணிமேகலை, பெருங்கதை நூல்களுக்குச் சாமிநாதையரின் காலத்திற்குப் பின்னர் பலரும் பலவகை உரைகளை எழுதி அமைத்துப் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளனர். அந்த உரைகளெல்லாம் சாமிநாதையரின் உரையின் சுருக்கமாகவும் விரிவுமாகவே அமைந்துள்ளன என்பதை மறுத்தற்கில்லை. இந்த ஒரு தன்மையைச் சாமிநாதையர் உரையின் சிறப்புமாகவும், தனித்தன்மையாகவும் சுட்டலாம்.